

JOSEPH DELANEY
POVESTEA LUI SLITHER
Cronicile Wardstone 11

Departe de WARDSTONE...

Înapoi, în Comitat, parcă niciodată lucrurile n-au fost mai amenințătoare pentru Tom Ward. Magistrul său,

Vraciul, este slăbit de îndelungații ani de bătălie, cea mai bună prietenă a lui, Alice, a dispărut într-o misiune periculoasă, așa că Tom s-ar putea să fi rămas ultimul care să-l împiedice pe Cel Rău să se întoarcă și să aducă din nou teroarea în lume.

Însă, dacă izbânda bătăliei e sub semnul întrebării,

Întunericul nu se odihnește niciodată – nici în Comitat, nici în altă parte. Iar departe, în Nord, la mare distanță de ținuturile lui Tom, o nouă primejdie demonică se arată.

Faptele din această carte au loc la scurt timp după evenimentele din Sângele Vraciului și înfățișează noi monștri, noi pământuri și noi grozăvii mai presus de imaginație...

Aceasta este Povestea lui Slither.

Pentru Marie

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE
PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA
DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS
NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

PROLOG
COȘMARU NESSEI

Este întuneric beznă în odaia mea de dormit. Lumânarea s-a topit, flacăra a pâlpâit și s-a stins. Este și frig, în pofida păturilor în plus. A fost o iarnă lungă, una dintre cele mai crunte. Acum e primăvară, dar a mai rămas o crustă de zăpadă înghețată peste câmpuri, iar pe geamurile odăii mele s-au desenat flori de gheață.

Însă mâine este ziua mea. Împlinesc zece ani. Abia aștept tortul. Va trebui să sting toate lumânările de pe el dintr-o singură suflare, una cât pot eu de tare. Dacă reușesc, tata o să-mi dea cadoul. E o rochie – o rochie roșie, cu dantelă albă la gât și pe poale.

Vreau să dorm. Închid ochii strâns și încerc. E mai bine să dorm, pentru că așa trece noaptea mai repede. Când o să deschid ochii, o să văd lumina soarelui pătrunzând pe fereastră, cu firișoarele de praf sclipind în razele lui ca niște sori mici.

Deodată, aud un zgomot. Ce să fie? Parcă râcăie cineva pe podea, lângă perete. Să fie un șobolan? Mi-e frică de șobolanii mari și cenușii, cu ochii lor mici și mustățile lungi. Spaima mea cea mare e că vreunul ar putea urca în patul meu.

Inima începe să-mi bată năvalnic de frică și mă gândesc să-l strig pe tata. Mama a murit acum doi ani, iar el îngrijește de fermă de unul singur. Trudește toată ziua până se istovește și are nevoie de somn. Nu, trebuie să fiu curajoasă.

Șobolanul o să plece curând. De ce s-ar sui în patul meu? Nu e nimic de mâncare aici.

Iar se aude râcâitul de gheare ascuțite pe lemn. Inima îmi sare din piept. Zgomotul e mai aproape acum, cam pe la jumătatea distanței dintre fereastră și patul meu. Îmi țin respirația, ciulind urechea să aud dacă o să se repete zgomotul. Oh, se repetă! Și acum e mult mai aproape, chiar lângă pat. Dacă ar fi să arunc o privire peste marginea patului, șobolanul s-ar putea uita drept la mine cu ochii lui mici și vioi.

Trebuie să mă ridic. O să fug în odaia tatei. Dar dacă șobolanul îmi atinge piciorul cu mustățile? Dacă o să calc pe coada lui subțire și lungă?

Acum zgomotul e și mai puternic. Simt că trage cineva de așternuturile patului și tremur de frică. Șobolanul urcă în patul meu, ajutându-se de gheare ca să se cațere peste pături. Înnebunită, încerc să mă ridic în capul oaselor. Dar nu pot. Parcă sunt paralizată. Pot să deschid gura, dar, când țin, niciun sunet nu-mi iese de pe buze.

Șobolanul se urcă acum pe mine. Îi pot simți ghearele mici și ascuțite înțepându-mi pielea prin pături. Stă pe pieptul meu. Coada îi face vâști-vâști, din ce în ce mai repede, exact în ritmul bătăilor inimii mele.

Iar acum urmează ceva nou, încă și mai înfricoșător. Șobolanul pare să crească și să devină din ce în ce mai greu, cu fiecă secundă.

Greutatea lui îmi apasă pe piept, împiedicându-mă să respir. Cum se poate? Cum poate un șobolan să fie atât de mare și de greu?

Acum, în întuneric, simt că-și apropie fața de a mea. E o față mare și îi pot simți căldura răsuflării pe piele. Dar e ceva chiar și mai ciudat decât mărimea și greutatea lui. Ochii îi luminează în întuneric. Sunt mari și roșii, iar la lumina lor ca de jar îi pot desluși fața.

Nu e un șobolan, de fapt. Fața e a unei vulpi sau a unui lup, cu bot lung și colți mari și ascuțiți. Iar colții aceia se înfig în gâtul meu. Ace lungi, subțiri și fierbinți îmi străpung pielea dureros.

Țip. Și țip din nou și din nou, țip fără sunet. Mă simt de parc-aș muri, cufundându-mă în cea mai adâncă beznă, departe de lumea asta.

Apoi mă trezesc și nu mai simt nicio povară pe piept. Acum mă pot mișca și mă ridic în pat, în capul oaselor, și încep să plâng. Curând, aud zgomotul de ghetе grele bufnind pe dușumelele culoarului. Ușa se deschide de perete și tata intră cu o lumânare.

O așază pe măsuta de la capul patului meu și, peste câteva clipe, sunt în brațele lui. Plâng amarnic, cu suspine, iar el mă mângâie pe păr și mă bate ușurel pe spate, liniștitor.

— E în regulă, totul e-n regulă, fiica mea, murmură el. A fost doar un vis – doar un coșmar oribil.

Dar apoi mă ține la o lungime de braț și-mi

cercetează fața, gâtul și umerii, cu atenție. După aceea scoate o batistă din buzunarul cămășii lui de noapte și mi-o apasă ușurel pe gât. O strânge în pumn și o vârstă iute la loc în buzunar. Dar nu destul de repede cât să nu văd pete de sânge.

S-a terminat coșmarul?

Sunt trează?

Sau mai visez încă?

CAPITOLUL 01

AVEM UN TÂRG?

Mă trezesc foarte însetat.

Întotdeauna mi-e sete când mă trezesc, deci nu-i nimic deosebit în asta, niciun semn că asta ar fi o zi de care să-mi amintesc.

Am ieșit prin crăpătura aflată sus, în trunchiul bătrânului meu copac ghanbala, și m-am uitat la pământul alb, înghețat, de dedesubt.

Soarele avea să răsară abia peste vreo jumătate de oră, se mai vedeau încă stelele. Le știam pe toate cinci mii după nume, dar Cougis, Steaua Câinelui, era preferata mea. Era roșie, ca un ochi injectat spionând prin cortina de catifea neagră pe care Stăpânul Noptii o întinde peste cer.

Dormisem aproape trei luni. Întotdeauna dorm în perioada asta – cea mai întunecată și cea mai geroasă parte a iernii, pe care noi o numim shudru. Acum eram treaz și însetat.

Zorii erau prea aproape ca să fi luat sânge de la oamenii din haizda mea – cei pe care îi cultiv.

Acolo nu era nimic care să-mi ostoiască setea – dar exista și o altă cale. Aș fi putut să mă duc să-l iau tare pe bătrânul Rowler și să-l silesc să facă un târg.

M-am strecurat înapoi în copac și mi-am vârât cele două săbii scurte, foarte ascuțite, în tecile de la piept. Apoi mi-am îmbrăcat mantaua neagră, lungă și groasă, cu treisprezece nasturi făcuți din os de cea mai bună calitate. Mantaua îmi ajunge până la ghetele de piele cafenie, iar mânecile îi sunt destul de lungi cât să-mi acopere brațele păroase.

Am păr peste tot – și mai există un lucru pe care ar trebui să-l precizez. Ceva care mă face diferit de voi.

Am coadă.

Nu râdeți – nu vă strâmbați și nu clătinați din cap. Dați dovadă de bun-simț și să vă pară rău că voi nu aveți una. Ca să înțelegeți, coada mea e lungă și puternică, mai bună decât un braț în plus.

Și încă ceva – mă numesc Slither și, înainte ca povestea mea să se încheie, o să aflați de ce.

În cele din urmă, mi-am legat șireturile ghetelor și am ieșit iarăși prin despicătură și pe creangă.

Apoi am pășit în gol.

Am numărat până la doi înainte să-mi ridic coada. S-a încolăcit și s-a strâns bine de creanga cea mai de jos, pielea s-a răsucit de creangă, desprinzând bucățele de coajă, care au căzut ca

niște fulgi negri de zăpadă. Am stat atârnat așa, în coadă, vreo câteva secunde, în timp ce ochii mei pătrunzători cercetau pământul de dedesubt. Nu exista nicio urmă vizibilă pe crusta de gheață. Nu că m-aș fi așteptat să văd vreuna. Auzul meu e ascuțit și mă trezesc la cel mai mic zgomot, dar întotdeauna e mai bine să-ți iei măsuri de precauție decât să-ți pară rău.

Mi-am dat drumul din nou, aterizând pe solul înghețat bocnă. Apoi am început să alerg, privind pământul care prindea viteză sub picioarele mele, până ce a devenit nedeslușit. În câteva minute aveam să fiu la ferma bătrânului Rowler.

Îl respectam pe bătrânul Rowler.

Îl respectam destul cât să schimb ceea ce ar fi putut fi o recoltare crudă într-o învoială păstrată cu sfințenie. Bătrânul era foarte curajos pentru un om. Destul de curajos încât să locuiască aproape de copacul meu, când mulți alții fugiseră care-ncotro. Destul de curajos să încheie târgul.

Am trecut tacticos dincolo de gardul lui de hotar, dar când am ajuns la flamurile din curtea fermei m-am umflat la mărimea care are cel mai mare efect asupra ființelor omenești. Nu prea mare cât să par prea înfricoșător, dar nici prea mic, cât bătrânului Rowler să-i vină vreo idee. De fapt, exact mărimea pe care o avusese fermierul înainte ca bătrânele lui oase să înceapă să slăbească și spinarea să i se încovoieze.

Am ciocănit repede și ușor în ușă. Era bătaia mea ritmată specială. Nu prea tare, ca să nu le trezească pe cele trei fiice ale lui, dar destul cât să fie auzită și să-l facă pe fermier să coboare, oftând și pufnind, pe scară.

A crăpat ușa doar de un lat de palmă bătătorită de-a lui. Apoi a ridicat o lumânare în dreptul crăpăturii, ca să-mi vadă fața.

— Ce mai e, de data asta? A întrebat el, cu arțag. Sperasem să nu te mai văd. Au trecut luni de când m-ai necăjit ultima oară. Sperasem că n-o să mă mai trezești niciodată în toiul nopții!

— Sunt însetat, am zis, și e prea devreme să vânez. Am nevoie de un strop, doar puțin, ca să-mi încălzească măruntaiele câteva ore.

Apoi am zâmbit, arătându-mi colții ascuțiți și îngăduind ca răsuflarea mea fierbinte să scoată aburi în aerul înghețat.

— N-am nimic de dat. Vremurile sunt grele, a protestat fermierul. A fost una dintre cele mai aspre ierni din câte îmi pot aminti. Am pierdut vite, am pierdut și oi.

— Ce mai fac cele trei fiice ale tale? Sper că sunt bine, am spus, deschizând gura un pic mai larg.

Lumânarea a început să joace și să tremure în mâna bătrânului Rowler, exact cum mă așteptam.

— Ține-te departe de fiicele mele, Slither. Mă auzi? Ține-te departe.

— Mă interesam, doar, de sănătatea lor.

Mi-am îndulcit glasul.

— Ce mai face mezina? Sper că e mai bine acum, cu tusea ei.

— Nu mai trage de timp! S-a răstit el. Pentru ce ai venit?

— Am nevoie de sânge. Crestează un tăuraș pentru mine – doar un pic de sânge, cât să mă pună pe picioare. Poți să renunți la o jumătate de cană.

— Ți-am mai spus, a fost o iarnă lungă și aspră, a răspuns el. E o perioadă de grea încercare, iar animalele care au supraviețuit au nevoie de toate puterile ca să treacă de ea.

Văzând că n-o scot la capăt cu vorbe, am luat o monedă din buzunarul mantalei și am ridicat-o, ca să sclipească în lumina lumânării.

Bătrânul Rowler a privit cum scuipe pe crupa taurului ca să-i amortească simțurile în locul acela, astfel încât, atunci când am făcut o tăietură mică, precisă, în șoldul lui, n-a simțit nimic. Sângele a început curând să șiroiască și l-am colectat în cana de metal pe care mi-o adusese fermierul, fără să pierd niciun strop.

— Nu le-aș face vreun rău fiicelor tale, știi bine, am zis eu. Au devenit aproape ca familia mea.

— Nu știi nimic despre familii, a mormăit el. Tu ți-ai mânca și propria mamă, dacă ți-ar fi prea foame. Cum a fost cu fiica lui Brian Jenson, de la ferma de peste râu? A dispărut la începutul

primăverii trecute și n-a mai fost văzută de atunci. Prea mulți dintre vecinii mei au suferit de pe urma ta.

N-am catadicsit să-i contrazic acuzațiile, dar nici nu i le-am confirmat. Se mai întâmplă și accidente. De cele mai multe ori, îmi controlez recoltările, economisind resursele haizdei mele, dar, când și când, nevoia mă copleșește și iau prea mult sânge.

— Hei! Stai puțin – ne-am înțeles pentru o jumătate de cană! A protestat bătrânul Rowler.

Am zâmbit și mi-am apăsât degetele pe rană, iar sângele s-a oprit imediat.

— Așa este, am încuviințat. Uite, vezi, trei sferturi de cană nu e prea rău. E un bun compromis.

Am luat o înghițitură lungă, fără să-mi dezlipesc ochii de la fața fermierului. Purta o mantie lungă și știam că în căptușeală ascundea o sabie periculos de ascuțită. Dacă s-ar fi simțit suficient de amenințat sau provocat, bătrânul n-ar fi șovăit s-o folosească. Nu că Rowler, chiar și înarmat cu sabia lui, ar fi însemnat vreo primejdie adevărată pentru mine, dar ar fi pus punct târgului nostru. Și ar fi fost păcat, pentru că-mi erau folositori oamenii ca el. Îmi plăcea mai mult să vânez, evident, dar întreținerea unor rezerve de sânge – mai ales de taur, preferatul meu – ușura lucrurile, când vremurile erau nefavorabile. Nu eram pregătit să am personal

grijă de rezerve, dar apreciam rolul acestui fermier în schema lucrurilor. El era singurul din haizda mea cu care făcusem vreodată un târg.

Poate că îmbătrâneam? Odinioară, i-aș fi sfârtecat gâtlejul unui om ca Rowler – i l-aș fi sfârtecat fără să stau nicio clipă pe gânduri. Dar eram trecut de prima înflăcărare a tinereții și înaintat bine în meșteșugul de mag al haizdei. Deja eram specialist.

Însă urma a doua sută vară a mea, iar aceasta era o perioadă primejdioasă pentru un mag haizda – perioada când noi cădem, uneori, pradă a ceea ce numim skaiium. Vedeți voi, când trăiești atât de mult, ți se schimbă modul în care gândești. Îți pierzi asprimea, devii mai înțelegător la ce simt ceilalți și mai sensibil la nevoile lor. Asta e rău pentru un mag haizda și mulți dintre noi nu supraviețuiesc acestor ani primejdioși, fiindcă ei duc la o împlânzire a poftei de sânge, la o tocire a dinților.

Așadar știam că trebuia să fiu cu băgare de seamă.

Sângele cald a curs pe gâtlejul meu până în stomac, umplându-mă cu noi puteri. Am zâmbit și mi-am lins buzele.

Nu mai aveam nevoie să vânez cel puțin încă o zi, așa că i-am dat cana înapoi bătrânului Rowler și am plecat drept spre culcușul meu preferat. Se afla într-un luminiș din crâng, pe coastele de sud, cu vedere la fermă. Acolo m-am strâns, cu

tot cu manta și ghete, până la cea mai mică dimensiune a mea, cea pe care o folosesc de obicei pentru somn. Acum nu eram mai mare ca un șobolan cenușiu cu mustăți, șobolan de canal.

Totuși volumul sângelui de taur rămăsese exact același, astfel încât îmi simțeam burta plină, gata să plesnească. În pofida faptului că de-abia mă trezisem, combinația dintre un stomac plin și soarele proaspăt răsărit mă trăgea într-adevăr irezistibil la somn.

Așa că m-am culcat pe spate și m-am întins. Mantaua mea are o despicătură specială, ca o mânecă foarte scurtă, pentru a permite cozii să se miște liber. Când alerg, când vânez sau când lupt, coada mi se încolăcește pe spinare foarte strâns, dar câteodată, vara, când soarele dogorește și mi se face somn, mă culc în iarba încinsă și o las liberă pe lângă mine. Mulțumit și relaxat, asta am făcut și acum și, cât ai zice pește, am adormit dus.

În mod obișnuit, cu o burtă atât de plină, aș fi dormit buștean o zi și o noapte, dar, cu puțin înainte de zori, un țipăt a spintecat aerul ca o sabie, deșteptându-mă brusc.

M-am ridicat în capul oaselor și am rămas nemișcat. Nările mi s-au dilatat și mi-au fremătat, adulmecând aerul.

Sânge...

Mi-am ridicat coada, folosindu-mă de ea să

adun mai multe informații. Lucrurile nici c-ar fi putut fi mai plăcute și mi-a lăsat gura apă. Sângele de taur fusese dulce și delicios, dar acum adulmecam cel mai gustos sânge dintre toate. Era sânge de om proaspăt vărsat și venea din direcția fermei bătrânului Rowler.

Într-o clipă setea mi s-a întors; m-am ridicat iute în picioare și-am luat-o la fugă spre gardul din depărtare. Salturile mele lungi m-au adus curând la hotar și, de cum am trecut pe sub gard, mi-am reluat dimensiunea de un stat de om. Mi-am folosit din nou coada, căutând sursa sângelui. Venea dinspre Pășunea de Nord, iar acum știam exact al cui era.

Fusesem destul de aproape de bătrân ca să i-l adulmec prin pielea lui zbârcită, ca să i-l aud pulsând prin venele chircite. Sânge bătrân, fie, dar când era vorba despre sânge de om, nu puteam face nazuri.

Da, era bătrânul Rowler. El sângera.

Apoi am depistat o altă sursă de sânge, deși aceasta era mult mai slabă. Era mirosul unei femei tinere.

Am început din nou să fug, cu inima bătându-mi de entuziasm.

Când am ajuns la Pășunea de Nord, soarele era ca un glob portocaliu stând fix în vârful orizontului. O privire și-am înțeles totul.

Bătrânul Rowler zăcea prăbușit ca o marionetă stricată, aproape de trunchiul unei tise. Chiar și

de la distanța aceea îi puteam vedea sângele în iarbă. O siluetă stătea aplecată asupra lui. Era o fată într-o rochie cafenie, o fată cu păr lung, de culoarea miezului nopții. I-am simțit și ei sângele tânăr. Era mai dulce și mai îmbietor ca al bătrânului Rowler.

Ea era Nessa, fiica lui mai mare. Îi auzeam plânsul cu suspine, în timp ce încerca să-l ajute pe bătrân. Apoi am văzut taurul, în pajiștea de alături. Bătea din picioare furios și își scutura coarnele. El trebuie să-l fi luat în coarne pe fermierul care, deși rănit, izbutise să se împleticească afară pe poartă și s-o închidă în urma lui.

Deodată, fata s-a uitat peste umăr și m-a văzut. Cu un mic țipăt de groază a sărit în picioare, și-a ridicat fustele lungi deasupra genunchilor și-a rupt-o la fugă spre casă. Aș fi putut s-o prind cu ușurință, dar de acum aveam tot timpul din lume, așa că m-am îndreptat liniștit spre corpul prăbușit.

La început, am crezut că bătrânul era mort, dar urechile mele ascuțite au deslușit ritmul șovăielnic al inimii slăbite. Bătrânul Rowler murea, fără îndoială: sub coaste avea o ditamai rana, iar sângele încă îi curgea gâlgâind în iarbă.

Când am îngenuncheat lângă el, a deschis ochii. Fața i s-a schimonosit de durere, dar a încercat să vorbească. A trebuit să mă aplec mai mult, până ce aproape c-am atins cu urechea stângă

buzele bătrânului stropite de sânge.

— Fiicele mele... a șoptit el.

— Nu-ți face acum griji de fiicele tale, am zis eu.

— Dar îmi fac griji, a zis fermierul muribund. Îți mai aduci aminte cum ne-am învoit la primul nostru târg?

Nu i-am răspuns, dar îmi aminteam foarte bine. Încheiaserăm târgul în urmă cu șapte ierni, când Nessa tocmai împlinise zece ani.

— Cât trăiesc, să te ții departe de cele trei fiice ale mele! Mă avertizase el. Dar dacă mie mi se întâmplă ceva, o poți lua pe cea mare, Nessa, în schimbul osteneții de a le duce pe celelalte două în sud, la mătușa și unchiul lor din Pwodente. Locuiesc în satul Stoneleigh, aproape de ultimul pod înainte de Marea de Vest...

— O să am grijă de ele, i-am făgăduit, dându-mi seama că acesta ar putea fi începutul anilor de foloase de pe urma învoielii mele cu fermierul. O să le tratez ca pe familia mea.

— Un târg, insistase bătrânul. Avem un târg?

— Da, am încuviințat. Avem un târg.

Fusese un târg avantajos, pentru că, potrivit legii Bindos, fiecare cetățean Kobalos era obligat să vândă pe piața de sclavi cel puțin o purra – sau fată de om – la fiecare patruzeci de ani. Dacă nu, devenea un proscris, evitat de semenii lui și ucis cu prima ocazie. Ca mag haizda, de regulă nu mă ocupam cu piețele și nu voiam să dețin

sclave în modul uzual. Dar știam că avea să vină timpul când trebuia să-mi îndeplinesc obligația sau să sufăr consecințele. Dacă n-aș fi făcut-o, aș fi devenit un proscris, vânat de semenii mei. Rowler era bătrân; odată ce avea să moară, o puteam vinde pe Nessa.

Și acum, iată-l în fața mea, murind, ceea ce însemna că Nessa era a mea.

Fermierul a început să tușească cheaguri negre de flegmă și sânge. Nu mai avea mult. În câteva clipe avea să fie mort.

Urma să-mi ia o săptămână, cel mult, ca să duc fetele mai mici la rudele lor. După care Nessa avea să-mi aparțină. Aș fi putut s-o duc cu forța în nord, la piața de sclave, fără să mă grăbesc, ca să pot gusta din sângele ei pe drum.

Deodată, bătrânul a început să se caute prin buzunarul mantalei. Probabil după vreo armă, m-am gândit eu.

Însă el a scos un carnețel cafeniu și un creion. Cu mâini tremurătoare, fără nici măcar să se uite la pagină, a început să scrie. Și a scris o mulțime de cuvinte pentru cineva în prag de moarte. Când a terminat, a rupt pagina și mi-a întins-o. Cu precauție, m-am apropiat și am acceptat să iau biletul.

— E pentru Nessa, a șoptit Rowler. I-am spus ce are de făcut. Poți să iei tu totul – ferma, animalele și pe Nessa. Mai ții minte cum ne-am înțeles? Tot ce trebuie să faci este să le duci pe Susan și pe

Bryony la mătușa și la unchiul lor. Ai să-ți ții cuvântul? Ai să faci ce-ai promis?

Am citit repede biletul. Când am terminat, l-am împăturit și l-am vârat în buzunarul mantalei mele. Apoi i-am zâmbit, arătându-mi doar puțin colții.

— Am făcut împreună un târg și onoarea mă silește să-l țin, am spus eu.

Am stat lângă bătrânul Rowler până când a murit. A durat mai mult decât m-am așteptat. Se chinuia să respire și părea să se împotrivească morții, deși avea dureri mari. Soarele coborâse mult dincolo de orizont înainte ca el să se cutremure ultima oară.

L-am privit foarte atent, îmi stârnise curiozitatea. Făcusem tranzacții cu bătrânul Rowler șapte ani, dar carnea și sângele sunt opace și ascund adevărata natură a sufletului dinăuntru. Mă întrebam deseori cum o fi al acestui încăpățânat, viteaz, dar uneori prea supărăcios bătrân fermier. Acum, în sfârșit, aveam să aflu exact din ce plămadă fusese făcut.

Am așteptat să-i văd sufletul părăsindu-i corpul și n-am fost dezamăgit.

O formă cenușie a început să prindă contur pe deasupra mantalei mototolite. Era foarte slabă și aproape imperceptibil luminoasă. Avea formă elicoidală, o spirală străvezie și mult, mult mai mică decât corpul bătrânului Rowler. Privisem adesea sufletele oamenilor plecând și îmi plăcea

să aștept să văd în ce parte aveau s-o ia.

Așadar, ce era bătrânul Rowler?

Era un „ascendent” sau un „descendent”?

Eu recoltez sufletele și extrag putere din ele, absorbindu-le în propriul meu spirit. Deci m-am pregătit să intervin și să smulg sufletul fermierului. Era un lucru dificil și, cu toată forța concentrării mele, se putea face numai dacă sufletul mai zăbovea puțin. Însă al lui n-a pierdut vremea.

Cu un fluierat ușor, spirala a început să se desfășoare, suind drept la cer. Nu multe suflete făceau astfel. De regulă, scoteau un soi de geamăt sau un urlet și se aruncau în pământ. Așadar, bătrânul Rowler fusese în mod clar un „ascendent”. Scăpasem prilejul să mă îmbogățesc cu un nou suflet, dar ce conta? El se dusesese acum, iar curiozitatea mea fusese satisfăcută.

Am început să percheziționez mortul. N-avea decât o singură monedă. Probabil aceeași pe care i-o dădusem eu mai devreme pentru sângele taurului. Apoi i-am scos sabia. Mânerul era un pic ruginit, dar îmi plăcea cum era echilibrată și că avea lama ascuțită.

Am tăiat aerul cu ea în dreapta și-n stânga, de vreo câteva ori. Îmi plăcea cum se simțea în mână, așa că am pus-o bine, în căptușeala mantiei mele.

Cu aceasta, eram liber să-mi încep principala activitate a nopții.

Fiicele bătrânului Rowler...

CAPITOLUL 02

NICI UN PIC DE MANIERE

Se întunecase când am ajuns la casa fermei. În noaptea aceea nu avea să fie lună și numai o singură lumină venea dinspre casă – pâlpâirea slabă și nervoasă a unei lumânări din spatele perdelelor zdrențuite ale dormitorului din față.

Am cotit către ușă și am bătut tare, de trei ori. Am folosit ciocănelul negru, cel decorat cu capul unui gurgui ciclop, care se presupunea că sperie și că alungă orice s-ar fi apropiat amenințător în timpul nopții. Bineînțeles, asta era doar o superstiție prostească și tripla mea bătaie a răsunat cu ecou prin toată casa.

Niciun răspuns. Fetele astea trei n-au maniere, am gândit. Niciun pic de maniere.

Mânios, m-am lăsat în patru labe și am înconjurat în fugă de trei ori casa în direcție widdershins, opusă acelor de ceasornic și, de fiecare dată când am trecut pe Lângă ușa din față, am scos un urlet lung, intimidant.

Apoi m-am întors la intrare și mi-am schimbat înfățișarea, crescând de trei ori cât un om. Mi-am lipit fruntea de geamul rece al ferestrei dormitorului și am închis un ochi.

Cu ochiul stâng puteam zări prin mica

deschizătură din mijloc, dintre cele două perdele. Am zărit-o pe Nessa, moștenirea mea, și pe cele două surori ale sale, strânse una într-alta pe pat. Nessa era în mijloc, cu brațele peste umerii surorilor ei mai mici, Susan și Bryony. Mă uitasem la ele de multe ori, înainte. Nu erau multe lucruri pe care să nu le știu despre fetele astea.

Nessa avea șaptesprezece ani, Susan era cu un an mai mică. Susan era mai grăsuță decât Nessa, cu părul de culoarea porumbului copt. Cât despre Bryony, era încă o copilă, în vârstă de vreo opt veri, cel mult; gătită la foc mic, carnea ei ar fi fost succulentă, chiar mai gustoasă decât a puilor de găină de o zi – deși mulți Kobalos ar fi preferat crudă o astfel de carne tânără.

Adevărul era că Nessa valora cel mai puțin dintre toate, însă vânzarea ei avea să-mi permită să-mi îndeplinesc îndatoririle după legea Bindos. Un târg e un târg și m-am ținut întotdeauna de cuvânt, așa că m-am micșorat până la dimensiunea omenească și, lovind cu toată puterea mâinii stângi, am izbit în ușa de la intrare.

Lemnul s-a sfărâmat, casa s-a zgâlțâit din temelii, încuietoarea s-a spart și, cu un geamăt, ușa veche s-a dat de perete, pivotând în balamalele ei. Apoi, fără să mai aștept vreo invitație, am pășit peste prag și am urcat scara de lemn.

«NESSA»

Mi-era rușine că îl părăsisem așa pe tata. Îl lăsasem să moară singur. Dar groaza la vederea bestiei atât de aproape mă copleșise.

Odată ajunsă la adăpostul casei, am zăvorât toate ușile și le-am dus pe Susan și pe Bryony în camera mea. Durerea și groaza mă lăsaseră aproape fără grai, dar odată ce-am ajuns acolo, n-am mai putut tăcea.

— Tata e mort! Am strigat. A murit – împuns de taur!

Surorile mele au scos vaiete de mâhnire. Ne-am urcat pe pat și eu mi-am pus brațele în jurul lor, încercând să le mângâi pe cât puteam. Dar apoi am auzit zgomotele înfiorătoare în jurul casei. Au început cu trei bătăi răsunătoare în ușă, urmate la scurt timp de o serie de urlete feroce care-ți înghețau sângele în vine și-ți făceau părul măciucă.

— Acoperiți-vă urechile! Nu ascultați! Le-am îndemnat pe surorile mele.

Bineînțeles, brațele mele erau în continuare în jurul lor, deci am fost silită să îndur urletele înfiorătoare. Mi s-a părut că aud o respirație grea în fața ferestrei și, pentru o clipă de spaimă, parcă un ochi imens s-a uitat printre perdele.

Dar cum să fie cu putință? Fiara nu era chiar atât de mare. O mai zărisem când ne vizitase ferma și părea doar cu puțin mai înaltă decât

bietul tata.

Apoi a urmat o bubuitură înspăimântătoare la parter. Știam exact ce se întâmplase și inima a început să-mi bată și mai repede. Fiara spărsese ușa de la intrare.

Am auzit bufnetul picioarelor grele urcând scara și apropiindu-se de ușa dormitorului. Era încuiată, dar ușa asta nu era nici pe departe la fel de zdravănă ca aceea pe care fiara o spărsese deja – n-avea să fie niciun fel de piedică. Am început să tremur din cap până-n picioare.

Clanța ușii a coborât încet, în timp ce mă uitam la ea cu gura căscată de groază.

— Nessa, a mârâit bestia. Deschide ușa și lasă-mă să intru. Eu sunt noul tău tată, de acum. Fii fată ascultătoare și lasă-mă să intru.

M-a îngrozit ce spusese. Cum putea un monstru ca ăsta să susțină că era tatăl meu?

— Bunul și bătrânul tău tată mort mi-a lăsat mie ferma, Nessa, a continuat fiara. Și pe tine mi te-a dat mie. Iar dacă te porți frumos cu mine, Nessa, atunci o să mă port și eu frumos cu surioarele tale grăsuțe. El mi-a cerut să le duc pe surorile tale într-o lungă călătorie, ca să trăiască fericite cu mătușa și unchiul vostru. I-am făgăduit c-am să fac asta, pentru că eu îmi țin întotdeauna promisiunile față de morți. Însă tu ești a mea, Nessa. Așa că trebuie să fii ascultătoare. De ce nu răspunzi? Nu mă crezi? Ei bine, atunci citește asta. E testamentul tatălui

tău.

Nu-mi venea să cred ce auzeam de la el. Surorile mele scânceau, șocate. Cum putuse tata să se învoiască la o asemenea grozăvie? Mă întrebam. Crezusem că mă iubea. Chiar nu-i păruse deloc de mine?

Bestia a vârât o bucată de hârtie pe sub ușă, iar eu m-am dat jos din pat, am luat-o și am început să citesc ce scria.

Pentru Nessa

I-am promis fiarei că poate avea ferma și pe tine. În schimb, el a promis să le ducă pe Bryony și pe Susan la mătușa și unchiul vostru. Am încercat să fiu un tată bun și, dacă ar fi fost vreodată nevoie, m-aș fi jertfit pentru tine. Acum trebuie să te jertfești tu pentru surorile tale mai mici.

Tatăl tău iubitor

În pofida literelor tremurate, era fără îndoială scrisul tatălui meu, dar a fost nevoie să citesc de trei ori până când înțelesul cuvintelor să pătrundă în mintea mea tulburată. Erau pete de sânge pe hârtie – trebuie s-o fi scris în ultimele clipe ale vieții.

Nu puteam gândi cum trebuie, dar știam că trebuia să scot fiara din casă. Dacă nu m-aș fi supus la ceea ce scrisese tata, monstruoasa creatură ar fi pus la pământ ușa dormitorului și probabil ne-ar fi omorât pe toate trei. Așa că am

tras adânc aer în piept să mă liniștesc, înainte de a vorbi.

— Primesc condițiile testamentului tatei, am zis eu. Dar surorile mele sunt foarte speriate. Vreau să pleci și să ne lași singure, un timp. Te rog, stai departe de fermă.

— Așa o să fac, Nessa, a răspuns fiara și m-a surprins că era de acord. Fără îndoială că o să aveți nevoie de niște timp ca să treceți peste moartea tatălui vostru. Dar trebuie să vii să-mi faci o vizită, mâine, chiar înainte de apusul soarelui. Locuiesc în cel mai mare copac ghanbala, aproape de malul râului. N-ai cum să nu-l găsești. Acolo o să stăm de vorbă despre ce e de făcut.

În ziua următoare am pornit la drum, ca să-mi țin promisiunea. Eram îngrozită și faptul că trebuia să vizitez fiara în amurg mă îngrozea și mai tare. Petrecusem ziua ocupându-mă de corvezile obișnuite de la fermă și, în plus, de treburile pe care de obicei le făcea tata. În pofida muncii, nu izbutisem să-mi țin în frâu frica de ceea ce avea să urmeze. Curând avea să se întunece și urma să fiu singură cu monstrul, complet la bunul lui plac.

Vecinii mai dispăreau, din când în când – un lucru despre care tata nu vorbise niciodată. Odată, îl întrebasesem dacă el credea că fiara era de vină.

— Să nu mai vorbești niciodată despre lucrurile astea, fato! Mă prevenise el. Suntem în siguranță, în casa noastră, așa că ar trebui să fim recunoscători pentru asta.

Însă acum nu mai eram în siguranță în casa noastră. Dacă nu aș fi venit eu la bârlogul fiarei, s-ar fi întors ea la ferma noastră. Ce-ar fi putut fi mai înfricoșător de atât?

Probabil avea să mă mănânce pe loc. La urma urmelor, tata mă dăduse în stăpânirea ei în schimbul siguranței celor două surori ale mele.

Le spuseseam lui Bryony și lui Susan că, dacă nu aveam să mă întorc până în zori, ele să fugă la casa unui vecin de pe partea cealaltă a văii. Însă nici acolo n-ar fi fost în siguranță, dacă era ca fiara să-și calce cuvântul.

Am ajuns la malul râului și m-am apropiat de vad. Nu mă puteam înșela în privința bârlogului său. Avusese dreptate: n-aș fi avut cum să nu-l găsesc. Era de două ori mai mare ca oricare alt copac din jur – un ghanbala uriaș, cu un trunchi nemaivăzut de gros și crengi răsucite, bine conturate pe fundalul cerului palid.

M-am apropiat de copac și, când am pășit mai aproape de trunchiul lui imens, s-a făcut mai întuneric, crengile îndesindu-se deasupra capului meu și blocând și ultimele raze de lumină ale cerului. Deodată am auzit o bufnitură ușoară în spatele meu și m-am răsucit speriată, trezindu-mă drept în fața monstrului.

— Bine-ai venit, Nessa, a zis el, dăruindu-mi un rânjet hidos, care i-a dezvelit colții ascuțiți. Ce fiică bună și ascultătoare ești, că te-ai ținut de promisiune. Măine, doar ca să-ți arăt cât de recunoscător sunt, o să îngrop leșul bietului tău tată mai înainte ca șobolanii să-l strice prea tare. Mă tem că ochii s-au dus deja, deși n-o să mai aibă nevoie de ei acum. Din păcate, nu sunt singurele lucruri care-i lipsesc: șobolanii deja i-au ronțait două dintre degetele de la picioare și trei de la mâini. Totuși leșul va fi curând în pământ și o să-i acopăr mormântul cu pietroaie, ca să nu poată fi dezgropat de vreun animal flămând, nu-ți face griji. O să fie în siguranță și la adăpost în întuneric, mâncat încet-încet de viermi, așa cum se cuvine.

Această referință crudă, nemiloasă, la tatăl meu mi-a ridicat un nod în gât și abia mai puteam respira. Mi-am plecat capul, neputând să-i susțin privirea monstrului, rușinată că nu-mi adunasem curajul ca să ies în câmp și să-l îngrop eu însămi pe tata. Când mi-am ridicat privirea, el mi-a dăruit un alt rânjet grotesc, a scos o cheie din buzunar, a scuiptat pe ea de trei ori și a vârât-o într-o încuietoare din trunchiul copacului.

— Asta-i o ușă pe care-o folosesc rareori, a zis el, dar e singura cale să te aduc în copac întreagă. Intră tu prima. Ești invitata mea!

Temându-mă că m-ar putea doborî lovindu-mă

din spate, m-am întors totuși cu spatele la el și am intrat pe ușa deschisă în copac.

— Cei mai mulți oaspeți sunt, de regulă, morți când îi târăsc aici, dar tu ești deosebită pentru mine, Nessa, și am făcut tot ce-am putut să înveselesc locul pentru tine.

Cuvintele lui m-au îngrozit și inima a început să-mi bată cu putere, dar m-am uitat în jur, uluită. Era incredibil să dai peste o încăpere atât de bine mobilată într-un copac. Erau treisprezece lumânări, fiecare într-un sfeșnic ornat, așezate pe o masă atât de bine lustruită încât îmi puteam vedea chipul în ea.

— Ai vrea un pahar de vin, Nessa? A întrebat bestia cu glas răgușit. Lucrurile întotdeauna arată mai bine privite prin fundul unui pahar.

Am încercat să-l refuz, dar, când am deschis gura, n-am izbutit să scot decât un icnet speriat. Cuvintele lui m-au făcut să mă înfior, pentru că era una dintre vorbele tatei. De fapt, puteam vedea că era și vinul tatei. Știam că-i vânduse zece sticle fiarei, în toamna trecută: toate erau aliniate pe masă, în spatele a două pahare.

— Vinul este al doilea lucru bun după sânge! A zis el, arătându-mi din nou colții.

Deschisese deja toate sticlele și dopurile erau puse doar de formă.

— Mă simt foarte însetat și sper că nu te-aștepți la mai mult decât la partea ta. Patru sticle ar trebui să fie de ajuns pentru o ființă omenească,

nu ești de acord?

Am clătinat din cap, refuzând vinul. Dar deodată mi s-a aprins o scânteie de speranță. Dacă-mi oferea vin, poate că totuși nu avea să mă omoare acum, nu?

— E un vin bun, a comentat bestia. Bătrânul tău tată l-a făcut cu mâinile lui. Așa că mă voi bucura să beau și partea ta. N-am vrea să se piardă ceva, nu-i așa, Nessa?

Din nou n-am scos niciun cuvânt, dar am început să mă uit mai atentă la încăpere, ochii mei înregistrând fiecare detaliu: sticlele și borcanele stând rânduri-rânduri pe rafturi; masa lungă din colțul încăperii, împodobită cu ceea ce păreau să fie cranii de animale mici și de păsări. Ochii mi s-au oprit pe trei piei de miel care acopereau podeaua, în chip de covoare. Fiecare era de un roșu aprins. Sigur nu era numai vopsea... să fi fost și sânge?

— Văd că îmi admiri covoarele, mica mea Nessa. Ți trebuie multă îndemânare să le păstrezi de culoarea asta. Sângele nu vrea să rămână roșu prea mult timp în afara unui corp.

La aceste cuvinte, am început să tremur din cap până-n picioare.

— Adevărul este, Nessa, că mi-ar plăcea să gust puțin din sângele tău acum.

M-am tras la o parte de bestie, înfricoșată, dar a continuat:

— Cu toate acestea, ai arătat bună-credință

venind să mă vezi, făcându-mă să sper că o să respecti târgul pe care l-am încheiat cu tatăl tău. De aceea te-am chemat aici. Și ai trecut testul, încredințându-mă că ești o persoană de cuvânt, care poate să țină o învoială. Ai fost, de asemenea, destul de amabilă să refuzi vinul, așa că acum mi-au rămas mie toate cele zece sticle. Prin urmare, o să te las să te duci acasă.

— Fii gata la apusul soarelui, mâine, mi-a spus, când începusem să respir mai ușurată. Taie trei porci și sarează carnea, dar să strângi sângele până la ultima picătură și să umpli un putinei de lapte cu el – o să mi se facă foarte sete în călătorie. Pune într-o boccea brânză și pâine, lumânări și două ceaune mari de gătit.

Unge roțile carului cel mai mare. Eu o să aduc caii, dar tu trebuie să faci rost de ovăz. Și ia multe haine călduroase și pături. S-ar putea să mai ningă, în mai puțin de o săptămână. O să le ducem pe surorile tale la rudele lor, cum am promis. După aceea, pe tine o să te duc în nord și o să te vând pe piața de slave. Viața ta o să fie scurtă, dar folositoare poporului meu.

M-am întors încet către casă, amorțită de ceea ce aflasem. Dar trebuia să mă gândesc la lucruri practice, cum ar fi să mă ocup de animalele fermei. Cel mai bine ar fi fost să le dăruiesc unuia dintre vecini. Aveam multe de rânduit înainte ca viața mea să se schimbe complet. Urma să devin sclava bestiilor și, de bună seamă,

n-aveam să supraviețuiesc multă vreme.

CAPITOLUL 03

TURNUL ÎNTUNECAT

Am ajuns la fermă la apusul soarelui, cum promisesem, și am fost mulțumit să le găsesc pe cele trei surori Rowler gata de călătorie.

Trei cufere zdravene așteptau în curte, iar pe cel mai mic ședea Bryony, trăgând agitată de firele ieșite din mânușile ei de lână. Susan stătea în picioare, în spatele lui Bryony, cu colțurile gurii lăsate în jos, bosumflată, în vreme ce Nessa se plimba în sus și-n jos, nerăbdătoare. Se făcea din ce în ce mai frig. Aleseseră, cu judecată, să se îmbrace cu cele mai groase rochii de lână ale lor, dar paltoanele lor erau subțiri și roase, apărându-le prea puțin de ger.

M-am oprit la poarta deschisă și m-am uitat lung la fete, aproape curgându-mi balele de poftă. Privind mai bine, mi-am dat seama că, la cât de fragedă era carnea surorii celei mai mici, mergea cel mai bine mâncată crudă, negătită; chiar și așa, s-ar fi topit de pe oase. Cât despre Susan, era destulă carne pe oasele ei mai coapte, dar știam că sângele ei ar fi fost și mai bun. Trebuia să-mi impun toată disciplina de care eram în stare ca să pot menține termenii învoielii mele cu fermierul mort.

Alungându-mi asemenea gânduri din minte, am mânat armăsarul negru în curte, iar copitele lui

au tropăit răsunător pe dalele de piatră. În urma mea aduceam o iapă albă și un cal de tracțiune solid, ca să tragă o căruță în care puteau călători cele două surori mai mici. Furasem tustrei caii chiar în ziua aceea.

Am dat ocol curții de trei ori, înainte de a mă opri, apoi m-am aplecat și mi-am arătat colții într-un zâmbet larg. Groaza a fulgerat pe fețele lui Bryony și Susan, dar Nessa a venit îndrăzneată la mine și mi-a făcut semn spre șura de lângă grajduri.

— Căruța e acolo, a zis ea, cu bărbia înălțată sfidător. E deja încărcată cu provizii, dar cuferele au fost prea grele pentru noi ca să...

Am sărit jos de pe cal și mi-am flexat degetele păroase aproape de fața Nessei, trosnindu-mi oasele. Apoi, cât ai clipi, am înhămat calul de tracțiune la căruță, înainte de a arunca în ea cele trei cufere – ființe omenești nevolnice; cuferele erau ușoare ca fulgii.

Am zâmbit superior când Nessa a observat sabia proaspăt ascuțită de la brâul meu, cea care aparținuse tatălui ei.

— Aia e sabia tatei! A protestat ea, cu ochii mari.

— N-o să mai aibă nevoie de ea, micuță Nessa, i-am răspuns eu. Oricum, n-avem timp de pierdut gândindu-ne la ce-a fost odată. Iapa asta albă e pentru tine. Am ales-o special, pe cuvânt.

— Surorile mele or să meargă în căruță? A întrebat ea.

— Firește – o să le placă mai mult așa decât să meargă pe jos, am declarat eu.

— Dar Susan nu știe să mâne calul, iar drumul s-ar putea să fie dificil, a protestat Nessa.

— Nicio teamă, Nessa, calul o să fie supus voinței mele, iar surorilor tale n-o să li se întâmple nimic rău. Pot să stea pur și simplu în căruță.

Fusese o treabă de niciun minut ca să suflu zdravăn în nările calului și să-mi folosesc magia pentru a-l face obedient. Avea să mă urmeze pas cu pas, mișcându-se doar când mă mișcăm eu și oprindu-se când mi-aș fi oprit propriul cal.

— Ai zis că o să-l îngropi pe tata, m-a acuzat Nessa deodată, dar corpul lui încă zăcea pe câmp. Lasă, nu-ți face griji, l-am îngropat eu însămi, cu ajutorul surorilor mele. Totuși asta îmi spune că tu nu-ți ții promisiunile, la urma urmelor.

— Întotdeauna respect un târg încheiat, Nessa – dar cu îngropatul n-a fost vorba despre un târg, ci mai degrabă mă ofeream, din bunătate, să-l îndeplinesc eu. Din păcate, am fost ocupat să fac rost de caii ăștia și n-am avut răgaz. A fost mai bine că a trebuit să-l îngropi tu totuși. Asta ar putea compensa faptul c-ai fugit și l-ai lăsat să moară singur.

Nessa n-a răspuns, dar câte o lacrimă i-a șiroit pe fiecare obraz și s-a întors repede cu spatele la mine, căznindu-se să se suie în șa, în timp ce

surorile ei se urcau în căruță. Când am pornit pe drum spre răscruce, gerul a devenit și mai tăios și chiciura a început să albească iarba.

Fusesse greu să fac rost de trei cai într-un timp atât de scurt. De regulă, evit să ucid sau să fur în haizda mea, așa că fusesem silit să merg departe ca să obțin animalele.

Sperasem ca Nessa să nu observe pata de sânge întunecat de pe crupa dreaptă a iepei albe.

Conflictul dintre poporul meu și oameni dura de cel puțin cinci mii de ani. Uneori, în timpul expansiunii Kobalos, se încinsese până la război deschis. Acum era doar o ostilitate mocnită.

Domeniul meu privat, haizda mea, este mare, cuprinzând multe ferme și mai multe așezări mici, pe care eu le gospodăresc și le controlez. Însă, odată ce-am ieșit dincolo de hotarele sale, devin un dușman singuratic și e foarte probabil să atrag tot soiul de atenții nedorite. Fără îndoială, văzând cele trei purrai din posesia mea, oamenii aveau să se unească și să încerce să mi le ia cu forța. Din această pricină ura necesar să fiu prudent și să călătoresc mai mult noaptea.

Chiar înainte de zorii celei de-a treia zile, a început să ningă.

La început, fulguia ușor, abia îngroșând promoroaca albă. Dar ninsoarea a continuat și s-a întetit, iar vântul a început să sufle tare dinspre vest.

— Nu putem călători în condițiile astea, a

protestat Nessa. O să rămânem înzăpeziți și-o să murim înghețați!

— N-avem de ales, am insistat. Trebuie să mergem mai departe. Eu sunt călit și pot să rabd, dar, dacă ne oprim acum, bietele tale surioare vor muri!

În pofida vorbelor mele, știam că vremea avea să ne silească să ne oprim curând. Fetele n-ar fi putut supraviețui decât vreo câteva zile în condițiile astea, așa că eram nevoit să-mi schimb planurile.

Deși cerurile erau acum luminate de cenușiul zorilor, am hotărât să risc și, după o scurtă odihnă, ne-am continuat drumul. Ne îndreptam spre vest acum, în loc de sud, chiar în colții a ceea ce devenise viscol în toată puterea cuvântului.

La început, Susan și Bryony au stat ascunse sub prelata din spatele căruței deschise; amândouă se văitau încontinuu de frig, dar nu le puteam învinui pentru asta. Apoi, după vreun ceas, au zis că, dacă se piteau de vânt sub prelată, li se făcea rău de la hurducăturile căruței, așa că, pentru restul zilei, și-au ținut capetele afară, expuse frigului tăios și umed al viscolului. Era doar o chestiune de timp până aveau să moară înghețate bocnă.

Când lumina a început să scadă, am trecut printr-o pădure deasă de brazi și pini, coborând o pantă către un pârau înghețat, dincolo de care

se ridica o pantă mai abruptă.

— N-o să urcăm niciodată cu caii panta aia! A strigat Nessa.

Avea dreptate.

În vale, pe partea stângă, era o poartă cu cinci bârne. Acolo, rânjind feroce spre purra, am coborât din şa. După ce-am muncit să dau zăpada la o parte, mai împingând, mai smucind, am izbutit s-o deschid cât să poată trece calul şi căruţa.

O cărare de zgură se întindea pe lângă pârau şi, peste aceasta, zăpada nu fusese în stare să se înstăpânească: fiecare fulg se topea imediat ce o atingea. Cărarea scotea la propriu aburi.

Am privit-o pe Nessa coborând şi intrând cu iapa pe poartă. S-a aplecat şi a atins zgura cu degetele, cercetând-o.

— E fierbinte! A ţipat ea, trăgându-şi iute degetele înapoi.

— Bineînţeles că e! Am zis eu, râzând. Altminteri cum era să rămână neacoperită de zăpadă?

Nessa s-a întors la căruţă şi a vorbit cu surorile ei.

— Sunteţi bine? A întrebat.

— Mi-e atât de frig, s-a plâns Susan, că nici nu-mi mai simt mâinile sau nasul.

— Mi-e rău, Nessa. Mai e mult până facem popas? A întrebat Bryony.

Nessa nu i-a răspuns, ci s-a uitat la mine.

— Unde mergem?

— La un han, am zis și, fără să catadicesc să-i dau amănunte, am sărit iar în șaua calului și am luat-o înainte.

Brazii și pinii au fost înlocuiți de foioase, sicomori, stejari și frasini, care așteptau, lipsiți de frunze, venirea scurtei veri. Acești copaci se îndeseau în jurul nostru, în rânduri strânse și întunecate, cu crengile negre rășchirate ca ghearele spre cerul cenușiu. Era ciudat să vezi copaci de soiul ăsta atât de departe în nord.

Curând, s-a lăsat o liniște ciudată: vântul a încetat subit și până și tropotul copitelor și huruitul roților căruței păreau înăbușite de cenușă și zgură.

Bryony, cea mai mică dintre fete, a început să plângă de frig. Mai înainte ca Nessa să se poată apropia călare ca să-i spună cuvinte de îmbărbătare, m-am răsucit și i-am șuierat să tacă, punându-mi un deget vertical peste buze.

După alte câteva momente, am văzut printre copaci un licăr slab purpuriu, care ba se aprindea, ba se stinge, ca un ochi uriaș ce clipea. În cele din urmă, o clădire a apărut la vedere.

Era un turn întunecat, înconjurat de un zid înalt, circular, cu tot cu creneluri și poartă mobilă, la care nu se putea ajunge decât pe un pod mobil, coborât peste un șanț: lat cu apă.

— Asta numești tu han? A întrebat Nessa, mânioasă. Eu sperasem un han cu foc în vetre de

bună întâmpinare și odăi curate, în care să ne putem refugia de viscol și să dormim confortabil. Surorile mele sunt pe jumătate moarte de frig. Ce e turnul ăsta ciudat și respingător? Pare să fi fost construit de altceva decât de mâna omului.

Turnul era înalt cam de vreo nouă caturi și gros cam cât vreo trei case de fermă laolaltă. Era construit dintr-o piatră purpurie, întunecată, și întregul edificiu scliffea din pricina șiroaielor de apă ce curgeau în cascadă pe laturile lui. Căci, deși ninge de rupea din cerul tot mai întunecat, de jur-împrejurul turnului pământul era complet gol. Atât zidurile, cât și solul de dedesubt scoteau aburi, de parcă un foc uriaș ardea adânc în pământ. Fortăreața fusese construită pe un loc fierbinte, un gheizer subteran care încălzea pietrele turnului.

Petrecusem o noapte în acest turn cu aproape patruzeci de ani în urmă, pe drumul către o piață unde să-mi vând sclava și să-mi îndeplinesc obligațiile prevăzute de legea Bindos. Însă, la vremea aceea, turnul era stăpânit de cineva care acum murise, ucis de Nunc, Marele Mag, care era deținătorul din prezent al turnului.

I-am zâmbit Nessei.

— Nu e un han pentru neamul tău. Dar când n-ai de niciunele, te mulțumești cu ce primești. E un kulad, un turn-fortăreață construit de neamul meu. Ar fi bine să stai pe lângă mine, dacă vrei să rămâi în viață până mâine.

Când ne-am apropiat, am auzit exclamații dinspre surorile ei mai mici, și poarta mobilă a început să se ridice. Zgomotul lanțurilor și al roților cu clichet se putea auzi clar, dar nu se vedea niciun paznic al porții și nimeni n-a ieșit înaintea noastră, nici să ne întâmpine, nici să ne ceară socoteală.

Le-am călăuzit pe purrai prin curtea interioară circulară spre grajdurile cu fân proaspăt pentru cai și cu un șopron sub care puteam adăposti căruța de urgia stihiiilor. Apoi le-am condus pe o ușă mică spre o scară care urca în spirală widdershins, în sens invers acelor de ceasornic, prin miezul întunecat al turnului. La fiecare zece pași, erau torțe aprinse în suporturi de fier prinse în zid. Flăcările lor galbene dansau și fâlfâiau, deși aerul era neclintit, însă lumina lor nu era de ajuns ca să risipească umbrele care le împresurau.

— Nu-mi place locul ăsta, a scâncit Byrony. Simt cum ne privesc niște ochi. Lucruri oribile ascunse în întuneric!

— N-ai de ce să te sperii, i-a spus Nessa. E doar închipuirea ta.

— Dar ar putea fi insecte și șoareci, s-a plâns Susan.

Oricât de succulentă ar fi fost fata, vocea acestei purra începuse să mă calce pe nervi.

Am urcat treptele; din loc în loc erau niște uși din lemn, iar apoi am ajuns la un grup de trei,

foarte apropiate între ele, așa că le-am ales pe acestea pentru surori. Fiecare avea câte o încuietoare de fier ruginită, în care era vârâtă o cheie mare de oțel.

— Iată câte o odaie de dormit încălzită pentru fiecare dintre voi, am zis, și coada mi s-a ridicat de enervare. O să fiți destul de în siguranță aici dacă o să încui eu ușile. Încercați să dormiți. Nu o să fie nicio cină, dar micul dejun o să fie servit la scurt timp după ce se luminează de ziuă.

— De ce nu putem sta toate într-o cameră? A întrebat Nessa.

— Prea mici, am zis eu, deschizând prima ușă. Și fiecare nu are decât un pat. Fetele măricele ca voi au nevoie de odihnă cumsecade.

Nessa a aruncat o privire înăuntru și am citit disperarea pe fața ei. Odaia era într-adevăr mică și înghesuită.

— E murdar aici, s-a plâns Susan, bosumflându-se.

Bryony a început să plângă încetișor.

— Eu vreau să stau cu Nessa! Eu vreau să stau cu Nessa!

— Te rog, dă-i voie lui Bryony să vină cu mine în odaie, a zis Nessa, într-un ultim apel disperat. E prea mică să fie lăsată singură într-un loc ca ăsta...

Nu i-am dat atenție și, schimonosindu-mi fața într-o expresie sălbatică, am îmbrâncit-o fără alte vorbe înăuntru. Apoi am trântit ușa în urma

ei și am răsucit cheia, încuind-o. Am repetat grăbit operațiunea și cu celelalte două surori.

Deși cruzimea îmi stă în fire, nu asta m-a făcut să mă port astfel acum. Am făcut-o pentru siguranța lor, închizându-le separat, ca să le marchez ca trei articole distincte ale proprietății mele, potrivit obiceiurilor poporului meu.

Nu avusesem de ales și le adusesem pe cele trei fete aici – altminteri, ar fi murit în scurt timp, la cum era vremea. Ne aflam la mare depărtare de orice așezare omenească și acesta era singurul refugiu disponibil. Era un loc periculos chiar și pentru un mag haizda și nu puteam fi sigur că voi fi bine primit. Acum, cum era obiceiul, trebuia să urc până în vârful turnului ca să mă închin stăpânului kuladului, Nunc. Avea o reputație de temut și domnea prin frică.

El era un Mare Mag, cel mai înalt rang de mag Kobalos. Ca străini de cetate care locuim în teritoriile noastre individuale, departe de Valkarky, noi, magii haizda, nu avem un loc în ierarhia magilor. Nu mi-e frică de un Mare Mag, dar, dacă e necesar, i-aș arăta supunere. Dacă aș fi silit să mă lupt cu el, nu sunt sigur care ar fi rezultatul. Cu toate acestea, eram curios să-l cunosc pe Nunc în persoană și să văd dacă era la înălțimea poveștilor care circulau despre el. Se zicea că, într-un atac împotriva unui regat uman, îi devorase pe cei șapte fii ai monarhului în fața lui, înainte de a-i smulge capul

nefericitului rege cu mâinile goale.

Pe măsură ce urcam scara în spirală, aerul devenea tot mai cald și mai umed, iar nesiguranța mea creștea. Trăsătura specifică a Marilor Magi era că dinadins căutau un lăcaș neconfortabil ca să-și dovedească tăria.

Chiar dacă acum eram în capătul scării, pe ultimul palier, nu se vedea nici urmă de paznic. Totuși coada îmi spunea că o mulțime de servitori de-ai lui Nunc se aflau pe aproape, în încăperile subterane ale turnului.

Pe palierul acesta era o singură ușă și am deschis-o. M-am trezit în anticameră. Aici erau băile, unde servitorii lui Nunc și oaspeții își puteau curăța corpurile înainte de a merge mai departe. Totuși nu mai văzusem niciodată unele ca acestea. În încăperea de aici, apa era plăcut de caldă, însă temperatura aerului era ieșită din comun. Aerul era plin de abur înăbușitor și imediat am simțit că mă sufoc.

Toată încăperea, mai puțin un perimetru de piatră goală și un arc îngust care susținea o punte în capătul îndepărtat, era de fapt un bazin uriaș plin cu apă atât de fierbinte încât scotea aburi, împiedicând vederea.

Nunc, Marele Mag, era cufundat în bazin până la subsuori, dar i se zăreau genunchii și, pe fiecare dintre ei se odihneau uriașele-i mâini păroase. Fața plină îi era rasă, potrivit obiceiului magilor Kobalos. Tuleiele de pe obraz erau negre,

mai puțin o pată lungă și cenușie, situată foarte jos pe frunte – o cicatrice dintr-un duel de care el era foarte mândru.

Cu toate că Nunc era imens – o dată și jumătate cât mine –, nu m-am simțit nicidecum amenințat de masivitatea lui. Mărimea era relativă și, în calitate de haizda puteam, într-o clipă, să mă dilată la o dimensiune egală.

— Intră în apă, oaspete, a tunat Nunc. Casa mea o și casa ta. Sclavele mele purrai sunt și sclavele tale purrai.

Nunc îmi vorbise în baelică, limba familiară a poporului Kobalos; trecuseră ani mulți de când n-o mai auzisem și mi se părea ciudată, ca și când timpul pe care îl petrecusem pe lângă oameni îi făcuse pe cei din neamul meu să mi se pară străini. Numaidecât, am intrat în alertă. Nu-l mai întâlnisem niciodată pe Nunc și obiceiul ca un Kobalos să-i vorbească unui necunoscut în baelică implica prietenie și căldură, însă, în mod îngrijorător, era frecvent folosit înainte de a propune un târg. Nu aveam nimic de oferit la negociere.

Am făcut o plecăciune și, după ce mi-am scos centura și sabia, pe care le-am așezat cu grijă la perete, mi-am deschiat cei treisprezece nasturi ai mantalei și am atârnat-o de unul dintre cârligele de pe ușă. Haina era cumva mai grea decât de obicei, pentru că în căptușeală aveam cele trei chei de la odăile fetelor. După aceasta,

mi-am scos curelele diagonale și cele două teci cu săbiile scurte, pe care le-am așezat lângă sabie.

În cele din urmă, mi-am scos ghetetele și m-am pregătit să intru în apă. Avea să-mi solicite multă concentrare și voință să îndur o asemenea apă clocotită, dar trebuia să mă cufund, chiar dacă pentru scurt timp, ca să respect obiceiurile ospitalității. Nu trebuia să-i dau lui Nunc niciun pretext de a acționa împotriva mea.

Apa era foarte neplăcută, dar m-am lăsat să lunec în bazin, silindu-mă s-o suport. Însă alte gânduri deja îmi tulburau concentrarea. Mi-am amintit salutul lui Nunc și am fost imediat îngrozit de referința lui la purrai.

Purrai sunt femelele umane, de regulă crescute în țărcurile skleech din Valkarky – uneori pentru sclavie, dar cel mai adesea ca să fie mâncate. Termenul se poate aplica, de asemenea, la ființe omenеști femele precum cele trei surori. Faptul că Nunc ținea purrai în turnul acesta nu reprezenta o surpriză, dar să le ofere atât de prompt unui oaspete era o lipsă de respect. Asta, pe lângă faptul că mi se adresase în baelică, îmi sugera că într-adevăr voia să facă un schimb.

Următoarele cuvinte ale lui Nunc mi-au confirmat că ghicisem corect.

— Îți ofer cele mai valoroase trei purrai ale mele, dar cer ceva de la tine în schimb – un troc. Trebuie să-mi dai mie cele trei purrai ale tale.

— Cu toată politețea și respectul, trebuie să-ți refuz generoasa ofertă, i-am răspuns eu. Sunt legat de o promisiune făcută. Trebuie să le predau pe cele trei purrai ale mele rudelor pe care le au în Pwodente.

Nunc a mârâit adânc din gâtlej.

— Orice promisiune făcută unui om nu are nicio valabilitate aici – ca Mare Mag îți poruncesc supunere în această privință. Am nevoie de cea mai tânără dintre fete în noaptea asta, la ospățul lui Talkus Nenăscutul. O asemenea carne tânără și delicioasă va onora ocazia.

— Cu toate că îți stimez rangul, senior Nunc, am spus eu, păstrându-mi vocea politicoasă și respectuoasă, nu-ți datorez nicio supunere personală. Cele trei purrai sunt proprietatea mea și am dreptul natural, potrivit legii Kobalos, să dispun de ele cum cred de cuviință. Așadar, cu regret, trebuie să-ți resping oferta de troc.

Era adevărat că trebuia să-l respect pe Nunc, el fiind Mare Mag, dar eram perfect îndreptățit să-i refuz cererea. Lucrurile ar fi trebuit să se încheie aici, dar nici n-am terminat bine de vorbit că am simțit o subită durere ascuțită în piciorul stâng, aproape de gleznă. Era ca și când cineva mi-ar fi înțepat carnea cu vârful unui cuțit și l-ar fi răsucit.

Mi-am blestemat prostia, dându-mi seama că fusesem mușcat de un soi de șarpe de apă. Fierbințeala și aburul îmi amortiseră simțurile;

altminteri mi-aș fi dat seama de prezența șarpelui încă de la intrarea în anticameră. Dacă mi-aș fi ridicat coada, l-aș fi detectat sigur, dar un asemenea gest era de negândit; ar fi însemnat o gravă încălcare a etichetei și o mare insultă față de gazda mea. Nicio clipă nu mă așteptasem la o asemenea trădare.

Temându-mă pentru viața mea, m-am întors și am încercat să ies din bazin.

Dar era deja prea târziu. Am alunecat din nou în apă, dându-mi seama că îmi amorțea rapid tot corpul. Îmi era greu să respir și pieptul mi se încheșta din ce în ce mai tare.

— Mori, a zis Nunc, vocea lui puternică reverberând între ziduri. Ar fi trebuit să-mi accepți oferta. Acum cele trei purrai ale tale sunt ale mele și nu mai trebuie să-ți dau nimic la schimb.

Cutremurându-mă de durere, am alunecat într-o beznă adâncă. Nu-mi era teamă să mor, dar simțeam o rușine copleșitoare de a fi fost învins cu atâta ușurință. Greșisem subapreciindu-l pe Nunc. Skaiium se înstăpânise asupra mea aproape fără să bag de seamă. Cu adevărat mă moleșisem. Nu mai eram potrivit să fiu un mag haizda.

CAPITOLUL 04

BESTIA KOBALOS

«NESSA»

Trebuie să fii curajoasă, Nessa, îmi spuneam mie însămi. Acum ai nevoie, de curaj mai mult ca niciodată – pentru binele tău, dar, mai presus de toate, pentru binele surorilor tale!

Fusesem încuiată într-o odaie mică și lunguiață, fără ferestre. Era un ciot de lumânare înfipt într-o țepușă ruginită ieșind din zid și, la lumina ei pâlپătoare, m-am uitat bine în jur.

Am simțit o strângere de inimă, căci, de fapt, nu era altceva decât o temniță; nu exista niciun fel de mobilier – doar o grămadă de paie murdare într-un colț.

Am văzut pete întunecate pe pereții de piatră, de parcă un fel de lichid fusese vărsat acolo, și m-am temut că ar putea fi sânge. M-am cutremurat și m-am uitat mai îndeaproape și atunci am simțit căldura radiind din perete. Cel puțin, nu avea să fie frig. Asta era o consolare.

O gaură în podea cu un capac de metal ruginit servea pentru a-ți face nevoile; și mai era și un ulcior cu apă, dar nimic de mâncare.

Pentru o clipă, privind în jurul meu, m-am simțit disperată, dar sentimentul a fost rapid înlocuit de mânie.

De ce trebuia ca viața mea să se încheie înainte de a fi început cu adevărat?

Măhnirea adâncă pe care o suferisem la moartea neașteptată a tatei se transformase într-o durere permanentă a pierderii. Îl iubisem, dar eram atât de mânioasă. Nu se gândise la ce simțeam eu? Ce

spusese în scrisoare?

Dacă ar fi fost vreodată nevoie, m-aș fi jertfit pentru tine. Acum trebuie să te jertfești tu pentru surorile tale mai mici.

Ce obrăznicie din partea lui să-mi poruncească să mă jertfesc pentru surorile mele! Cât de ușor era pentru el să spună asta! O astfel de jertfă lui nu i se ceruse niciodată. Acum era mort și eliberat din lumea asta îngrozitoare. Suferința mea abia începuse. Aveam să devin o sclavă a bestiiilor ăstora. N-aș fi avut niciodată o familie a mea – niciun soț, niciun copil al meu.

Am încercat ușa, dar pe dinăuntru nu exista clanță și auzisem cheia răsucindu-se în broască. Nu exista nicio cale de scăpare din celulă. Am început să plâng încetisor, dar nu mila de sine mi-a înlocuit mânia; plângeam pentru surorile mele – biata Bryony trebuie că era îngrozită, închisă singură într-o celulă ca asta.

Cât de repede căzuserăm de la o oarece fericire la starea asta nenorocită. Mama noastră murise când o născuse pe Bryony, dar din ziua aceea tristă tata își dăduse toată silința să aibă grijă de noi, făcându-ne rost de tot ce aveam nevoie și negociind curajos cu bestia Kobalos – Slither, cum îl numea el – ca să-l țină la distanță. Nu prea avuseserăm legături cu satul din apropiere și cu celelalte ferme, dar îmi fusese de ajuns să știu de stăpânirea prin teroare a bestiei și să-mi dau seama că noi fuseserăm scutiți de frica și

suferința pe care ceilalți vecini le îndurau.

Mi s-a părut c-o aud pe Bryony plângând în celula de alături, dar, când mi-am lipit urechea de zid, nu era decât tăcere.

Am strigat-o pe nume cât de tare am putut – și apoi încă o dată. După fiecare încercare, ascultam cu atenție, cu urechea lipită de zid. Dar n-am auzit niciun răspuns.

După o vreme, lumânarea s-a topit și s-a stins, aruncându-mă în beznă, și m-am gândit iarăși la Bryony. Fără îndoială că și lumânarea ei se stinsese și acum era îngrozită. Întotdeauna îi fusese frică de întuneric.

În cele din urmă, am adormit, dar am fost trezită brusc de zgomotul cheii întorcându-se în broască. Ușa a gemut în balamale și s-a deschis încet, umplând celula de o lumină galbenă.

Mă așteptam să-l văd pe Slither, de bună seamă, și m-am încordat, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze. Însă era o tânără femeie, care rămăsese în pragul ușii, ținând o torță într-o mână și făcându-mi semn cu cealaltă să mă apropii.

Ea era prima ființă omenească, în afară de surorile mele, pe care o vedeam de când părăsiserăm ferma.

— Oh, mulțumesc! Am exclamat eu. Surorile mele...

Dar zâmbetul meu de ușurare mi-a înghețat pe față când am văzut privirea feroce din ochii ei. Nu

venise ca prietenă.

Brațele ei goale erau pline de cicatrice. Unele erau roșii-vineții, foarte recente. Patru alte femei stăteau în spatele ei; două dintre ele aveau mai multe cicatrice pe obraji. De ce oare? Se bătuseră între ele? M-am întrebat eu. Trei aveau ciomege; a patra învârtea un bici. Toate erau foarte tinere, dar ochii lor erau plini de mânie, iar fețele, foarte palide, de parcă nu văzuseră niciodată lumina soarelui.

M-am ridicat în picioare. Femeia mi-a făcut din nou semn să mă apropii și, când am șovăit, a intrat în celulă, m-a înșfăcat de braț și m-a târât violent spre ușă. Am țipat și am încercat să mă împotrivesc, dar era prea puternică.

Unde mă duceau, oare? Nu puteam permite să fiu separată de surorile mele.

— Susan! Bryony! Am strigat.

Afară din celulă, brațele mi-au fost răsucite la spate și am fost silită să urc treptele înalte de piatră până când, sus, chiar în capăt, am ajuns la o ușă. Femeile m-au îmbrâncit înăuntru cu putere, făcându-mă să-mi pierd echilibrul și să cad lată pe podea. Podeaua era netedă și caldă la atingere. Era acoperită cu plăci de ceramică pictată, fiecare înfățișând o creatură exotică ce nu se putuse naște decât din imaginația vreunui artist. Înăuntru era foarte cald și umed, aerul era plin de aburi, iar în față, când m-am ridicat în genunchi, am văzut o baie uriașă îngropată în

podea.

Odată ce mă împinseseră înăuntru, femeile se dăduseră înapoi câțiva pași, încuind ușa în urma mea. M-am ridicat în picioare și am stat, pe picioare nesigure, întrebându-mă ce urma să se întâmple mai departe? De ce fusesem adusă aici?

Zgâindu-mă prin aburi, am văzut o punte îngustă care trecea peste bazin spre o ușă de fier ruginită din capătul celălalt. Apoi am auzit pe cineva strigând de durere. Ușa aceea m-a umplut de presimțiri negre. Ce era dincolo de ea?

Tremurul meu a devenit mai violent și mi s-a strâns inima, căci mi se păruse că strigătul fusese al lui Susan. Sigur nu fusese ea? Nu auzisem nimic din camera mea. Însă când strigătul s-a auzit din nou, am fost sigură. Ce se întâmpla cu ea? Cineva îi făcea rău. Femeile trebuie s-o fi târât și pe ea aici, sus.

Dar de ce, când bestia promisese c-o să ne protejeze? Tata întotdeauna susținuse că era o creatură de cuvânt – că Slither credea în ceea ce numea el „târg” și că întotdeauna onorase ceea ce promisese. Dacă era așa, atunci cum putuse îngădui să se întâmple asta? Sau poate că mințise – poate că el era cel care provoca durerea?

Am înaintat pe lângă marginea bazinului. Apoi m-am oprit și, pentru prima oară, am observat haina neagră din cârligul de pe ușă și, sub ea, rezemate de perete, centura și sabia care

odinioară îi aparținuse tatălui meu. Însemna că Slither se afla acum de partea cealaltă a ușii ruginite, chinuind-o pe Susan?

Trebuia să fac ceva. Ochii mi-au fugit înapoi și încolo, prin toată încăperea, uitându-mă în toate părțile, mai puțin la ușă. Deodată, am văzut ceva întunecat în bazin, aproape de perete, în stânga mea. Ce era? Arăta ca un animal cu blană întunecată, plutind cu fața în jos în apă.

Creatura părea mult prea mică pentru a fi fost monstrul care își zicea Slither – nici pe sfert din el –, dar mi-am amintit că tata îmi spusese odată cum, folosindu-se de magia lui neagră, un mag haizda își poate schimba statura. Trăgând cu ochiul printre perdele când ne vizita la fermă, am văzut și o dovadă a acestui fapt, căci monstrul într-adevăr părea să-și schimbe mărimea de la o zi la alta. Mi-am amintit, de asemenea, ochiul uriaș pe care îl zărisem printre perdele când Slither venise acasă la noi după moartea tatei. Presupusesem că fusese rodul imaginației mele, influențată de groază. Dar dacă într-adevăr fusese bestia? Chiar se putea face atât de mare? În cazul ăsta, cu siguranță se putea și micșora.

Dar dacă acest corp era al lui Slither, atunci cine îi făcuse asta lui? Cum de ajunsese să se înece în baia asta? Deodată mi s-a părut că văd piciorul stâng al bestiei tresărind ușor și m-am dus mai aproape.

Mai era viu? Dacă era, o parte din mine ar fi vrut

să-l împingă mai adânc sub apă și să-l înece. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, iar acum era neajutorat. N-aș fi putut avea un prilej mai nimerit ca ăsta pentru a-l omorî. Însă nu era cu putință. Ne aflam într-un loc periculos, locuit de mai multe bestii de soiul ăsta. Fără protecția lui, am fi murit toate trei aici.

Așadar, fără să mai stau pe gânduri, am îngenuncheat la marginea apei și, aplecându-mă, l-am apucat zdravăn de ciuful de pe ceafă.

Exact în clipa aceea am văzut ceva mișcându-se foarte iute prin apă spre mâna mea; instinctiv i-am dat drumul bestiei și mi-am tras mâna. Era un șarpe mic și negru, cu trei pete galbene pe cap. Mai văzusem șerpi pe câmp, dar niciunul atât de deosebit ca acesta.

L-am privit îndepărtându-se unduind, mișcându-se mai încet acum, dar era greu să-l văd bine prin aburi. Știind că s-ar fi putut întoarce oricând, n-am pierdut nicio clipă și am apucat acum bestia cu ambele mâini – de ceafă și de șale, înfigându-mi degetele în blana lui.

— Haide! Mi-am spus mie însămi.

Și m-am forțat din toate puterile să-l trag în sus. Bazinul era plin aproape până-n buză, dar chiar și așa am descoperit că îmi era greu să scot creatura din apă. Am mai făcut o ultimă încercare și am izbutit s-o ridic până pe marginea bazinului, îngenunchind apoi,

tremurând de epuizare. Din nou s-a auzit strigătul de dincolo de ușă, iar de data asta am fost foarte sigură că era Susan, care țipa de durere.

— Te rog! Te rog! Striga ea. Nu face asta! Doare prea tare! Ajută-mă! Te rog, ajută-mă că mor!

Am simțit că mă sufoc, panicată. Nu puteam îndura gândul că vreuna dintre creaturile acelea o chinuia.

Slither promisese să ne protejeze, era legat de făgăduiala asta – fără el, am fi fost complet la bunul plac al celorlalți locuitori ai turnului. Dar, când m-am uitat în jos la trupul lui ud learcă și care nu dădea niciun semn de viață, m-a cuprins o amarnică disperare. Din nou s-a auzit un strigăt de durere și de groază de la Susan.

Drept răspuns, plină de mânie din cauza neajutorării mele și a suferinței surorii mele, am început să-l lovesc cu pumnii pe Slither. Atunci, din gura lui a țâșnit apă, făcând o mică baltă cafenie lângă cap.

Culoarea lichidului mi-a dat o idee. Mi-am dat seama dintr-odată că, de fapt, mai puteam face un lucru, o ultimă încercare prin care l-aș fi putut probabil readuce la viață.

Sânge! Sânge de om! Tata îmi spusese odată că era principala sursă a puterii lui Slither.

Grăbită, m-am ridicat în picioare și m-am întors la ușa de care atârna haina lungă și neagră a bestiei. Acolo, m-am aplecat și am luat sabia care

îi aparținuse înainte tatei și am adus-o înapoi, lângă creatură. Îngenunchind, am întors-o cu fața în sus.

Mi-am mutat iute ochii de la degetele picioarelor sale, observând dezgustată hățișul de blană neagră. Gura îi era deschisă și limba îi atârna într-o parte, printre dinți, ajungându-i aproape la urechea stângă. Înfățișarea sa respingătoare mă scârbea.

Emoționată, anticipând durerea, mi-am așezat brațul imediat deasupra gurii lui Slither și, luând sabia, am făcut rapid o creștătură în carne. Lama fusese ascuțită de curând și mi-a pătruns în braț mai adânc decât voisem. A urmat o durere vie și o senzație de usturime. Apoi sângele meu a început să curgă ca o ploaie întunecată în gura deschisă a monstrului.

CAPITOLUL 05

TREBUIE SĂ MĂ HRĂNESC!

Ceea ce m-a scos din puțul întunecat în care mă prăbușisem a fost cel de-al cincilea simț al meu, gustul. Gura îmi era plină de sânge cald și dulce.

M-am înecat și am scuipat, dar apoi am izbutit să înghit, iar lichidul bogat s-a strecurat în stomacul meu, readucându-mă la viață. Următorul simț recâștigat a fost cel olfactiv. Mirosul ademenitor al sângelui unei femele de om mi-a umplut nările. Ea era foarte aproape și plină de același sânge delicios care, și acum, îmi

umplea gura.

Următorul simț revenit a fost al atingerii. A început cu ace și săgeți în extremitățile corpului, care au devenit rapid arsură, când am simțit că tot corpul îmi ia foc. Iar când și simțul meu auditiv a reintrat în funcțiune, am auzit pe cineva plângând și, deschizând ochii, am văzut-o, uluit, pe Nessa, care stătea aplecată peste mine, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Am văzut sabia pe care o ținea în mâna dreaptă. Mintea îmi lucra cu încetineală și, pentru o clipă, am crezut că voia să mă rănească.

Am încercat să-mi ridic brațele ca să mă apăr, dar eram prea slăbit și n-am reușit nici măcar să mă rostogolesc într-o parte. Dar, spre surprinderea mea, ea n-a încercat să mă taie. Am stat așa, holbându-mă în sus la ea, străduindu-mă să pricep ce se întâmpla.

Încetul cu încetul am început să înțeleg de ce ținea sabia în mână, făcând în sfârșit legătura dintre lama sa ascuțită și sângele care curgea spre mine din tăietura adâncă a încheieturii ei.

Iar când memoria mi-a revenit, mi-am adus aminte de trădarea lui Nunc... mușcătura șarpelui de apă. Murisem. Sau cel puțin așa păruse. Sângele încă îmi curgea în gură, dar mai puțin, acum. Am înghițit din nou, apoi am întins mâna, încercând să-i apuc brațul Nessei, ca să-l apropiu de gura mea. Aveam nevoie de mai mult sânge, dar m-am mișcat prea încet și,

aruncându-mi o privire dezgustată, ea și-a tras brațul.

Între timp, sângele își făcuse efectul și am izbutit să mă întorc pe o parte și să mă ridic în genunchi, scuturându-mă ca un câine și stropind cu picături de apă în toate direcțiile. Mintea îmi lucra mai rapid. Începusem să gândesc. Începusem să-mi dau seama de extraordinarul lucru pe care-l făcuse Nessa pentru mine.

Îmi dăduse sângele ei. Iar sângele de om îmi întărise magia shakamure, contracarând efectele mușcăturii șarpelui și aducându-mă înapoi din pragul morții. Dar de ce o făcuse? Și de ce se afla aici și nu era încuiată la ea în celulă?

— Sora mea. Cineva o chinuiește pe sora mea, acolo. Ajut-o, te rog! M-a implorat Nessa, arătându-mi spre ușa din capătul celălalt al punții.

— Ai promis c-o să fim în siguranță...

Am auzit atunci un alt sunet. Era scâncetul îndepărtat al unei fete și venea de dincolo de ușa spre odăile personale ale lui Nunc.

— A fost dusă acolo! A continuat Nessa, cu vocea mai înnebunită. Și unde e Bryony? Niște femei îngrozitoare m-au aruncat aici și au încuiat ușa. Tocmai ți-am salvat viața, acum îmi ești dator! Ajută-ne, te rog!

Am stat tremurând și mi-am ridicat coada. Cu ajutorul ei l-am simțit pe Nunc și am înțeles de ce

strigase Susan. El îi băuse sângele. Eram indignat că Nunc nesocotea străvechile obiceiuri Kobalos și își permitea să se folosească de bunurile mele în felul acesta. Dar m-am simțit, de asemenea, dator față de Nessa. Avea dreptate, îi datoram viața.

Era ciudat să recunosc lucrul acesta. O femeie umană nu însemna nimic. Între zidurile cetății Valkarky ea era doar un bun. Așadar, de ce mă simțeam astfel? Dacă, într-adevăr, acesta era skaiium, slăbirea firii mele de prădător? Ar fi fost, ce-i drept, groaznic de îndurat.

M-am întors cu fața spre Nessa. Aveam să-l ucid pe Nunc și să-mi consolidez cruzimea firii cu aceasta. Nimic nu era mai important.

— Dă-mi sabia! I-am poruncit și, în aceeași clipă, mi-am modificat statura, încât am devenit cu un cap mai înalt decât fata.

Plângând acum de-a binelea, Nessa mi-a întins sabia. Mâna îi tremura, dar am văzut că sângele aproape i se oprise din curs și începuse să se închege. În loc să iau imediat sabia, m-am întors cu spatele la fată și m-am dus să-mi iau haina și ghetetele.

Mi-am pus mai întâi ghetetele în picioare, legându-le cu atenție șireturile, apoi mi-am prins curelele peste umeri și piept, verificând dacă săbiile scurte erau corect poziționate în tecile lor. Apoi mi-am îmbrăcat haina, dându-mi seama, cu ocazia asta, că îmi fuseseră luate cele trei

chei. Când îmi încheiam cei treisprezece nasturi, Susan a strigat iarăși din spatele ușii.

— Te rog – te rog, grăbește-te! M-a îndemnat Nessa.

Dar eu știam că graba strică treaba. În pofida mâniei mele, trebuia să mă mișc cu băgare de seamă, să-mi aleg momentul și să lovesc numai când prilejul era nimerit. Nunc era singur cu fata, însă ar mai fi putut fi vreo șaizeci de războinici la etajele de mai jos ale turnului, gata să-l apere pe Marele lor Mag.

— Cine ziceai că te-a adus aici? Am întrebat, încheind catarama centurii. Nu erau războinici Kobalos?

— Nu. Erau femei.

— Câte?

— Cinci.

Am întins mâna după sabie. Vasăzică, sclavele purrai i-o aduseseră pe Susan lui Nunc, ca el să-i poată bea sângele foarte încet, savurând fiecare înghițitură. Fără îndoială că ar fi avut alt tip de plăcere în minte când s-ar fi ocupat de Nessa, pentru că ea era prea slabă, iar sângele ei era subțiat. Ar fi folosit-o pentru a-și exersa loviturile cu sabia, rănind-o de câte ori ar fi fost posibil fără s-o ucidă. În cele din urmă, ea ar fi murit din cauza șocului și a pierderii de sânge. Eram sigur că mezina, Bryony, fusese deja dată războinicilor ca să se pregătească pentru ospăț.

Mă simțeam mai bine acum. Eram mai puternic,

însă nu destul de puternic. Niște sânge în plus mi-ar fi prins bine. Știam că lucrul cel mai înțelept ar fi fost să-l iau de la Nessa cu forța, însă ceva din mine se împotriva acestei alternative. Atunci mi-am amintit de șarpe!

M-am apropiat de marginea băii și am ingenuncheat, cufundându-mi mâna în apa fierbinte.

— Ai grijă! A exclamat Nessa. E un șarpe înăuntru!

— Asta am aflat-o pe pielea mea, micuță Nessa. El a fost de vină pentru starea în care, din fericire, m-ai găsit tu. Acum e rândul șarpelui să sufere!

Fusesem probabil mușcat de micul șarpe negru cunoscut ca skulka, foarte temut din cauză că mușcătura lui produce o paralizie rapidă. Pentru un asasin, prezenta avantajul că veninul din sângele victimei e aproape imposibil de detectat mai târziu. Victima lui devine neajutorată în clipa în care veninul intră în circuitul sângelui. Apoi moare în chinuri. Fără îndoială că Nunc își dezvoltase imunitatea expunându-se treptat la toxină – șarpele era probabil animalul lui de casă.

Coada îmi stătea dreaptă pe spinare și, mai precis decât ochii sau urechile, îmi spunea unde se afla șarpele. În clipa asta, venea iute, unduindu-se, spre mâna mea.

Dar, exact când skulka și-a deschis botul,

pregătit să-și înfigă colții, cu o mișcare fulgerătoare l-am înșfăcat din apă. L-am ținut ridicat, strângându-l de sub cap, ca să nu mă poată mușca. Apoi – în icnetele scârbite ale Nessei – i-am retezat capul cu dinții și l-am scuipat în apă, după care i-am supt sângele.

Nu era nici pe departe de ajuns, așa că am mușcat o altă bucată din șarpe și am început s-o mestec, temeinic. Prostănaca de fată se străduia să-și stăpânească greața. Nu vedea că făceam ceea ce era necesar pentru a-i salva sora? Când înghițeam carnea, Susan a mai strigat o dată de dincolo de ușă.

M-am întors și i-am zâmbit Nessei.

— Ai răbdare, micuță Nessa. Am nevoie de putere.

Dacă sunt prea slab, murim toți.

Numai după ce am terminat de mâncat tot șarpele am traversat puntea îngustă și m-am apropiat de ușa de fier ruginită. După cum mă așteptasem, nu era încuiată, așa că am deschis-o și am pășit într-un culoar strâmt, care se sfârșea cu o singură ușă. Am deschis-o și pe aceasta, cu Nessa imediat în urma mea, și am intrat cu îndrăzneală în camerele private ale lui Nunc.

Cea dintâi încăpere, spațioasă, funcționa drept cabinet de lucru, arsenal privat și dormitor al unui Mare Mag Kobalos și, ca atare, era un amestec ciudat de spartan și lux. Pe dalele goale

de piatră stătea un birou de stejar ornat, cu marginile împodobite cu cel mai frumos argint, dintr-un soi pe care l-am recunoscut imediat. Era argint de calitate Comber, capturat în urmă cu cincizeci și trei de ani într-un raid de gherilă îndrăzneț, adânc în inima teritoriului oamenilor, departe, în sud. Isprăvile de vitejie ale lui Nunc erau bine cunoscute. Înfăptuise multe, dar se făcuse remarcat ca egoist și el se străduise să se asigure că i se duce buhul.

Pe peretele îndepărtat atârnavă scuturi, securi, lănci și săbii de multe feluri, unele foarte exotice, iar dedesubtul lor, se afla o masă mare, acoperită cu hărți și teancuri de hârtii, ținute în loc de prespapieruri din agate mari, albastre.

Camera din copacul meu ghanbala conținea și ea vestigii plăcute la vedere, dar, spre deosebire de această etalare ostentativă de hărți și de arme, ele reprezentau interesele mele: borcane cu ierburi de leac, alifii și exemplare de faună și de floră care îmi sporeau cunoștințele despre lumea naturală și care erau folosite magiei mele.

Aici, pereții erau într-atât de tapetați cu panouri de expoziție încât nu se mai vedea nicio palmă de loc liber; unii erau sculptați cu reprezentări de războinici în armuri complete de luptă, inclusiv ultimul rege din Valkarky, care fusese ucis de un asasin.

L-am ochit pe Nunc, cu Susan în mâinile lui și

colții înfipti în gâtul ei. Acum, fata își pierduse cunoștința și Nessa a dat deodată un strigăt în spatele meu, alertându-l pe Marele Mag de amenințarea pe care o reprezentam.

El i-a dat imediat drumul copilei și a făcut un salt înapoi. Când Susan s-a lăsat moale la podea, el a smuls o lance uriașă de pe perete și a ridicat-o deasupra capului, îndreptând-o spre mine. Se îmbrăcase de gală, pregătindu-se pentru ospăț, și, din păcate, purta o armură scumpă de zale, pe care am judecat-o destul de rezistentă cât să îl apere de o lovitură de sabie. Însă se pregătise să mănânce, nu să lupte, prin urmare capul și gâtul erau neacoperite și vulnerabile la oțelul ascuțit.

— Senior Nunc! Am strigat, cu voce mândioasă. Ai ceva care-mi aparține și acum trebuie să mi-l dai înapoi!

În timp ce vorbeam, mi-am ridicat coada în spinare, ca să-mi anunț astfel dinainte intențiile adversarului meu.

Am avut mare noroc că am făcut asta. N-a fost niciun semn vizibil că Nunc avea să atace – nicio tresărire sau încordare a mușchilor dar, în loc de răspuns, el a azvârlit lancea drept spre capul meu. Cum am spus, coada mea deja mă prevenise și eram pregătit. În timp ce lancea zbura spre mine, mi-am mișcat doar o parte de corp: mi-am ridicat brațul și, folosind latul sabiei, am deviat cu îndemănare lancea, care a

izbit în peretele din spatele meu, în apropiere de ușă, căzând inofensivă pe dalele de piatră.

Susan a deschis ochii și a izbutit să se ridice în genunchi, pe podea, Uitându-se cu ochi rătăciți la scena din jur. În clipa în care a început să țipe, Nunc a dat fuga la peretele îndepărtat, a smuls o sabie și un scut și s-a întors să mă înfrunte.

Evident, era puternic: mușchii torsului său, deși cam îngroșat în talie, erau mărturia antrenamentului său zilnic în meșteșugul luptei.

Și eu mă antrenasem zilnic, în tinerețe, înainte de a deveni un mag haizda. Însă, în prezent, numai vânătoarea mă ținea în formă și preferam să mă încred în instinctele mele de băătălie decât să urmez deprinderile unui Mare Mag.

Poate că Nunc era trecut de floarea vârstei, dar putea încă să fie primejdios și eram conștient că vigoarea mea se resimțea în urma a ceea ce suferisem în apă. Așadar, nu aveam să rezist la o încheștare de durată aici. Ca să înving, trebuia să-l termin rapid pe Nunc.

Cu mâna stângă, mi-am descheiat primii trei nasturi ai hainei și am scos dinăuntru o sabie scurtă. Acum, înarmat cu două săbii, am ocolit biroul și am început să înaintez, încet, spre mag.

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Nessa dând fuga spre Susan. Am crezut că se grăbea să-și ajute sora, dar, spre uluirea mea, ea a luat lancea de pe podea și a aruncat-o drept spre Nunc.

În clipa în care lancea a lovit în scutul lui cu un zângănit metalic, el l-a folosit pe acesta din urmă ca pe o măciucă, repezindu-l în lateral spre față. A nimerit-o în umăr și a azvârlit-o grămadă în peretele cu panouri.

Am văzut în asta ocazia potrivită. Nunc făcuse greșeala care avea să-l omoare. Profitând de prilejul creat de atacul nebunesc al Nessei, am urmat-o iute și îndeaproape, iar acum, cu o lovitură de sabie, i-am tăiat gâtul lui Nunc.

Văzând atacul meu, încercase să-și aducă scutul înapoi, ca să-și acopere trupul, dar prea târziu. Atât de rapidă și de puternică a fost lovitura mea încât aproape că l-am decapitat. Când s-a prăbușit pe dalele de piatră, eu mi-am pus sabia și pumnalul lung deoparte, îngenunchind lângă Marele Mag pe moarte.

Trebuia să mă hrănesc. Sângele lui însemna putere. Îmi făgăduia o șansă de a scăpa din fortăreață.

În timp ce sângele țâșnea din gâtul lui Nunc, am hăpăit cu lăcomie, sorbind lichidul cald și dulce cu înghițituri mari, simțind forța vitală umplându-mi corpul cu noi puteri.

CAPITOLUL 06

ASASINUL SHAIKSA

Când am terminat, m-am ridicat și am râgăit zgomotos. Mai bine afară decât înăuntru! Între timp, Nessa se ridicase din nou pe picioare,

ținându-se de umăr și strâmbându-se de durere. Fusesem impresionat de curajul ei – intervenția ei îmi ușurase misiunea de a-l învinge pe Nunc. Era palidă la față și vedeam că tremura, dar, în afară de o mică vânătaie, fără îndoială că avea să se refacă deplin. Purrai își reveneau foarte ușor. I-am zâmbit, dar ea doar s-a uitat lung la mine, cu o expresie de groază și repulsie. Atunci mi-am lins buzele, m-am întors în camera băii și am îngenuncheat la marginea bazinului. M-am aplecat până aproape de suprafața aburindă, apoi, cu ambele mâini, am început să mă stropesc, ca să-mi spăl sângele de pe față și din păr.

Când am terminat, Nessa și Susan, braț la braț, au intrat în încăpere, în spatele meu. Mi-am întors fața spre cele două surori și am zâmbit din nou. Însă ele s-au uitat la mine de parcă le-aș fi făcut vreun rău și nu le-aș fi salvat de la moarte sigură. Bineînțeles, trebuia să le acord înțelegere pentru starea lor. În afară de umărul lovit, Nessa mai avea și un obraz julit urât. Probabil trebuie să se fi lovit când Nunc o împinsese la o parte cu scutul. Iar Susan era albă ca hârtia; fusese secătuită de sânge până aproape de moarte.

— O să vă aduc eu hainele, am zis eu. Niște haine de purrai cum se cuvine, ca să vă țină în viață pe viscol. Apoi o să plecăm din locul ăsta.

Susan a deschis gura, dar n-a zis nimic. Tremura din tot corpul în urma celor prin care

trecuse în mâinile lui Nunc. Dar Nessa arăta mâniașă și hotărâtă.

— Cum rămâne cu Bryony? A întrebat.

— Bineînțeles, Nessa, o să-i aduc și ei hainele. Dar acum trebuie să scăpăm din fortăreața asta. Dacă ai vreo speranță să scapi cu viață, o să faci exact cum spun eu.

N-am văzut ce rost ar fi avut să o necăjesc, dezvăluindu-i că Bryony era probabil deja moartă. Avea să afle singură, destul de curând.

Am pornit înaintea lor pe treptele de piatră. În față, țineam sabia lungă și pe cea scurtă, gata pregătite; în spate, coada ridicată fremăta, pândind cea mai mică urmă de amenințare.

Am luat niște haine pentru cele două fete dintr-o odaie folosită pentru a păstra veșmintele sclavelor turnului: pantaloni călduroși de cânepă, veșminte groase de lână pentru partea de sus și câte o pelerină impermeabilă cu glugă, din acelea pe care le purtau purrai când trebăluiau prin curtea interioară. Cu acestea în brațe, am continuat să cobor.

Nu m-am ostenit să caut vreo haină pentru micuța Bryony – oricum niciuna nu era atât de mică –, dar Nessa acceptase bocceaua cea mare pe care i-o pusesem în brațe fără să bănuiască nimic.

În sfârșit, am ajuns la cele trei odăi. Cheile erau la loc în încuietori, dar toate ușile erau larg deschise. M-am oprit când, cu un strigăt, Nessa

a alergat prin toate trei încăperile, una după alta, căutând-o pe sora ei. În cele din urmă, cu ochii măriți de mâhnire, s-a repezit asupra mea.

— Unde e? Unde au dus-o?

— E mai bine să uiți de ea, micuță Nessa. Ea nu mai suferă acum.

— E doar un copil! A strigat Nessa, cu fața foarte aproape de a mea. Ai promis că va fi în siguranță!

— Uit-o. Trebuie să plecăm acum. Trebuie să plecăm, altfel vom muri toți. Dacă încă mai vrei să trăiești, urmează-mă în clipa asta. Curând, o să fie prea târziu.

— N-o să plec fără ea.

Îmi punea răbdarea la încercare.

— Atunci ai să mori aici, micuță Nessa. O să te răzgândești când o să simți săbiile creștându-ți carnea. Te vor ucide încet...

— Ți-am salvat viața, a zis Nessa, cu vocea aproape o șoaptă.

Apoi a întins mâna, și-a înfipt degetele în părul meu și m-a tras spre ea, până când frunțile aproape că ni s-au atins.

— Îmi datorezi o viață. Te-am salvat ca să-mi poți salva surorile.

Mă simțeam foarte straniu. Cuvintele ei n-ar fi trebuit să fie tulburătoare, dar erau. Spuneau un adevăr pe care nu-l puteam tăgădui, deși n-ar fi trebuit să aibă nici cea mai mică putere asupra mea. Era ciudat s-o văd atât de aproape de mine, să-i simt degetele răsucindu-mi părul.

Într-un mod inexplicabil, îmi plăcea. Îmi plăcea, de asemenea, modul în care fruntea ei o atingea pe a mea. Nicio ființă omenească nu se mai apropiase atât de mine până atunci. Nicio ființă omenească n-ar fi îndrăznit vreodată. Cei mai mulți oameni se țineau la cât mai mare depărtare cu putință de mine. Și, cu toate acestea, iat-o pe fata asta ținându-mi capul lipit de al ei și uitându-se adânc în ochii mei.

Tresărind brusc, Nessa mi-a dat drumul și a făcut un pas îndărăt, îngropându-și fața în palme.

Pentru o clipă, n-am putut gândi limpede. Apoi m-am trezit vorbind, iar vocea parcă îmi venea de la mare distanță, ca și când era vocea altcuiva.

— Du-te și scoate caii din grajd. Pune-le șeile, dar lasă căruța – zăpada e prea mare acum. Dacă sora ta e în viață, am s-o aduc la poarta de ieșire. Dacă nu apar până când termini de înșeuat caii, plecați fără mine și luați-o spre sud. Vremea o să se schimbe în cel mult două zile și o să vă prind din urmă.

Apoi le-am dus pe cele două surori la ușa care dădea spre marea curte interioară. Când am deschis-o, încă mai ningeă învârtelit. În depărtare, am văzut grajdurile, lumina galbenă a felinarului dinăuntru răsfrângându-se în dalele ude. M-am întors și am pus sabia scurtă în mâna Nessei.

— Dacă vreo purra încearcă să te oprească,

ameninț-o cu asta. Se tem de sabie mai mult ca de ori ce – s-au obișnuit cu tăieturile ei. Este principalul mijloc prin care sunt dresate.

Nessa a dat din cap, hotărâtă, și a ieșit în furtuna de zăpadă, cu sora ei în urmă. S-a uitat înapoi o dată și i-am văzut ochii sclipind în întuneric ca două stele îndepărtate. Încă o dată, eram uluit de ceea ce făcusem, uluit de reacția mea la această purra.

Din vizita mea anterioară aici, cunoșteam dispune rea turnului. Pivnița mare era folosită pentru ospete și am coborât pe trepte până am ajuns la ușa masivă de stejar. Nu era încuiată. Cei dinăuntru nu se temeau de nepoftiți. Nu era nevoie decât să răsucesc uriașul belciug de fier din mijlocul ei și s-o împing.

Am strâns mai bine sabia în mâna dreaptă și mi-am ridicat coada drept în sus, pe spinare, cercetând ce era dincolo de ușă. Mai întâi, am găsit copila. Spre surprinderea mea, era încă în viață, dar în câteva clipe asta avea să se schimbe. Se pregăteau să-i taie gâtul.

Am început să estimez nivelul de opoziție. Câțiva dintre cei dinăuntru erau bucătari; alții erau armurieri sau slujitori buni la toate. Totuși mai erau și cei treizeci și nouă de războinici căliți și bine antrenați. Urma să mă confrunt cu adversari puternici.

Deși nu mă îndoiam niciun moment că aveam să fiu victorios, șansele mele de a scoate copila

întreagă nu erau prea mari: în focul bătăliei, toate lucrurile sunt nesigure.

Cu mâna stângă am răsucit încet belciugul spre dreapta. Apoi, la fel de încet, am împins puțin ușa, ca să se deschidă treptat, și aceasta a scârțâit în vechile ei balamale.

Un șemineu mare era punctul central de interes al încăperii imense; se afla la peretele îndepărtat, așa că aproape toți ocupanții – războinici Kobalos și slujitori – stăteau întorși spre el și cu spatele la mine. Încăperea vibra de conversații animate. Mai multe mese lungi stăteau între ușă și șemineu; erau încărcate cu platouri și cu ulcioare, dar, deși era niște mâncare pe farfurii, principala activitate până acum în mod clar însemnase băutul unei mari cantități de bere tare. Alcoolul amortește simțurile – un mag haizda nu și-ar profana niciodată corpul în asemenea hal. Prostia lor mi-a făcut plăcere, scăzând sorții împotriva mea.

Felul principal încă nu fusese servit. De fapt, încă nu era gătit. Pe frigare încă nu era pusă carnea, dar nu mai era mult de așteptat, căci Bryony fusese deja silită să ingenuncheze în apropierea focului; o găleată de lemn fusese așezată chiar sub capul ei, pentru a-i colecta sângele. O legaseră la ochi pe mica purra care plângea, ca să nu vadă ce urma să i se întâmple – mai mult ca să meargă mai repede decât de milă: chiar în timp ce priveam, o sabie era ascuțită,

gata să-i taie gâtul. Și atunci l-am văzut pe călăul ei și am observat cele trei cozi împletite, negre, care-l marcau drept un adversar deosebit de periculos. Acele trei codițe împletite îl arătau a fi unul dintre Shaiksa, o frăție de asasini de elită, care ascultau numai de Triumviratul Marilor Magi care conduceau Valkarky.

Asta făcea salvarea copilei o sarcină mult mai dificilă.

Scârțâitul ușii s-a pierdut în larma atâtor voci, dar curând l-am amplificat, astfel încât întreaga încăpere a fost umplută de tunetul ei, și toți, fără excepție, și-au întors ochii spre mine.

Am înaintat cu îndrăzneală și am strigat, răspicat și provocator, astfel ca nimeni să nu-mi piardă cuvintele sau să nu înțeleagă ce spuneam.

— Dați-mi copila! Am cerut eu. Ea este proprietatea mea după lege și mi-a fost luată împotriva voinței mele și împotriva tuturor obiceiurilor de ospitalitate și a drepturilor de proprietate.

CAPITOLUL 07

TĂIETURA UNEI SĂBII

«NESSA»

Am condus-o pe sora mea, tremurând de frig și de frică, spre grajduri. Vântul ne izbea fețele cu fulgi, dar dalele curții erau ude și aburinde.

— Cum l-ai putut atinge, Nessa? A întrebat

Susan. Cum ai putut să suporti să stai atât de aproape de el?

— Am făcut ceea ce era nevoie ca s-o salvez pe Bryony, i-am răspuns.

Ce-i drept, nu-mi venea să cred ceea ce tocmai făcusem – îl apucasem, așa, de păr și îl trăsesem atât de aproape încât frunțile ni se atinseseră... M-ar fi putut ucide pe loc. Făcusem asta dintr-un imbold de moment, fiind împinsă la o astfel de nechibzuință de frica pentru sora mea. Nu știu cum, dar funcționase și eu supraviețuisem înfruntării.

De când mama o născuse, Bryony fusese ca propriul meu copil. Trebuia s-o salvez.

Erau două uși care duceau la grajduri și, când am ajuns lângă cea dintâi, Susan a început să scâncească de frică. M-am întors mânioasă la ea și am sâsâit-o. Imediat m-am simțit vinovată pentru asta. Mă purtam exact cum ar fi făcut bestia. Dar, dacă vreun Kobalos ne-ar fi auzit, am fi murit aici. M-am gândit la biata Bryony și am sperat, deși fără temei, că Slither va ajunge la timp ca s-o salveze. Cu precauție, am intrat în zona luminată de felinare și m-am uitat în grajduri. Aerul era mult mai cald aici și mirosea a fân și a balegă de cal.

Erau peste treizeci de boxe, toate ocupate. Am început să înaintez încet, uitându-mă în fiecare, căutând animalele noastre. Nu eram sigură dacă intrasem pe aceeași ușă ca înainte. Oare mai

erau și alte boxe, la capătul clădirii? Am pornit hotărâtă înainte.

Atunci s-au întâmplat două lucruri care m-au oprit în loc. Am auzit niște voci aspre, guturale, din capătul îndepărtat al grajdului. Nu se vedea nimeni și nu-mi puteam da seama ce spuneau, dar păreau a fi Kobalos.

Apoi mi-am dat seama de altceva: primii cinci sau șase cai erau deja înșeuăți, fiecare încărcăți cu câte două desagi mici, care păreau a fi cu provizii. De ce să nu-i iau pe aceștia și să evit astfel riscul căutării și înșeuării cailor noștri? Mi-am zis eu.

Am deschis repede ușa din spate a boxei și, apucând de frâu, am scos primul cal afară.

— Ține-l pe ăsta! Am zis eu, trecându-i frâul lui Susan.

— Dar căruța și cuferele noastre? S-a văitat ea. Toate hainele mele cele mai bune sunt acolo.

— N-avem timp să le luăm, Susan. Viețile noastre sunt în pericol, m-am răstit eu și i-am întors spatele.

A fost o treabă de câteva minute până am scos încă doi cai – bălțați ca și primul – din boxele lor. Tocmai eram pe cale să-l scot și pe al patrulea, când am auzit pe cineva traversând dalele ude din curte și apropiindu-se de ușa grajdului din spatele nostru.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Eram îngrozită. Dacă era un alt Kobalos fioros, ca

monstrul care o atacase pe Susan? Ce puteam face eu împotriva unei creaturi ca aceea? Pentru o clipă, mi-am pierdut capul și a fost cât pe-aci s-o iau la fugă să scap. Apoi, rușinată, m-am gândit la Susan și la Bryony. Cum să le fi lăsat?

Așa că am tras adânc aer în piept ca să-mi fac curaj, m-am întors și am strâns mai tare de mânerul cuțitului de la brâu.

Spre surprinderea mea, spre mine venea una dintre femeile sălbatice care mă târâseră în sala de baie unde îl găsisem pe Slither. În mâini avea un ciomag și am văzut în ochii ei furie și hotărâre. Cu o mână tremurătoare, am scos pumnalul lung de la brâu și l-am îndreptat spre ea. La vederea armei s-a oprit brusc, când mai avea vreo cinci pași până la mine.

Eu mă temeam de ciomagul din mâna ei, dar puteam vedea că arma mea o înfricoșa pe ea și mai tare. Am făcut un pas spre ea, de parcă aș fi vrut s-o atac; a tăcut și ea un pas – îndărăt, îndepărtându-se de mine.

— Susan, du caii afară! Am strigat, stând între sclavă și sora mea.

De două ori Susan a scăpat frâiele din mână, dar a izbutit să scoată cele trei iepe bălțate în curte. Am început să mă îndrept și eu spre ieșire, cu spatele, încet și cu băgare de seamă, fără să-mi dezlipesc o clipă ochii de la femeia cu ciomagul. Acum ea mă imita, pas cu pas, și am crezut că văd o nouă hotărâre în ochii ei.

Fața îi era străbătută în toate părțile de cicatrice, la fel și brațele. Creșterea și instruirea unei sclave erau făcute cu tăieturi de sabie – așa îmi spusese Slither. Fără îndoială că și fața mea urma să arate la fel când aveam să devin și eu sclavă.

Am încercat o tactică nouă.

— De ce nu vii cu noi? I-am sugerat, silindu-mă să zâmbesc. Nu trebuie să stai aici și să fii chinuită. Evadează cu noi!

Ea n-a răspuns, ci doar s-a încruntat la mine. Deodată, am înțeles. Dacă îmi îngăduia să scap cu caii, avea să fie pedepsită – probabil chiar ucisă. Se temea de stăpânul ei mai mult decât de mine. Însă acum eram deja afară, în curte, și trebuia să-mi protejez membrii familiei.

— Poarta! Du caii la poartă! I-am strigat lui Susan, arătând într-acolo.

Sclava încă mă urmărea pas cu pas, dar nu ataca. Apoi am auzit mai multe voci de femei. Alte sclave veneau în fugă spre noi – inclusiv căpetenia lor, femeia cu torța.

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor aici! A țipat Susan. Cu ce-am greșit de am ajuns aici? Mi-ar plăcea să fiu înapoi la fermă.

Știam că acum se terminase totul. Susan avea dreptate – urma să murim aici. Însă n-aveam de gând să-mi arăt spaima și disperarea. De ce să le dau satisfacția asta?

Am ridicat pumnul ca să le dau de înțeles că

nu codam fără luptă.

Femeia cu ciomagul l-a ridicat deasupra capului și a țâșnit drept spre mine. Eram speriată, dar și disperată și, când ea și-a coborât ciomagul, cu intenția de a-mi sparge țeasta, am dat cu pumnalul în brațul ei.

Lama i-a sfâșiat antebrațul. A țipat și a scăpat ciomagul din mână. Acum se uita la mine cu ochi plini de durere, în timp ce sângele îi curgea din braț pe dalele de piatră. Pentru o clipă, asta le-a făcut pe celelalte să se oprească. Dar apoi au început iar să se apropie.

Unde era Slither? M-am întrebat. Izbutise s-o salveze pe biata Bryony?

CAPITOLUL 08

O SINGURĂ POSIBILITATE

Treizeci și nouă de războinici Kobalos stăteau în fața mea, în pivniță. Treizeci și nouă de războinici între mine și copilul de om pe care venisem să-l cer. Toți purtau armuri, dar erau fără coifuri, cum era obiceiul la astfel de ocazii. Părul de pe fețele lor era lung și le acoperea gurile.

În plus, era acolo și cel mai periculos adversar: asasinul Shaiksa cu codițe împletite, care acum ținea o sabie la gâtul lui Bryony.

Pentru o clipă, încăperea a rămas într-o liniște desăvârșită. Puteam auzi doar trosnetul lemnelor din vatră. Apoi, cu un urlet de mânie,

un războinic s-a repezit la mine, ridicând o spadă uriașă cu două tăișuri, gata de a ucide.

N-am dat înapoi, mișcându-mă doar în ultima secundă. Am făcut un pas în dreapta, m-am ferit de spada lui în coborâre și am lovit în lateral cu sabia mea. Lama i-a pătruns în gât și i-a retezat șira spinării, astfel încât potențialul meu ucigaș a căzut mort pe loc, la picioarele mele.

Apoi mi-am flexat încet degetele mâinii stângi, astfel încât mi-au trosnit încheieturile, după care, cu un rânjet larg și crud, am băgat mâna în haină și am scos cea de-a doua armă a mea, un pumnal lung, așa că acum îmi înfruntam inamicii cu câte o armă ascuțită în fiecare mână.

— Dați-mi ce îmi aparține de drept. Dați-mi ceea ce vă cer. Faceți-o repede și s-ar putea să mai las vreo câțiva dintre voi în viață! Am strigat eu, amplificându-mi glasul, astfel încât farfuriile au zăngănit, iar cuțitele și furculițele au săltat pe mese.

Folosisem vorbele acestea să le distrag atenția – pentru că imediat, fără să aștept vreun răspuns, un sărit pe cea mai apropiată masă. Apoi am luat-o la fugă peste mese către șemineu, împrăștiind platourile de argint și ulcioarele de aur cu picioarele mele, toată voința fiindu-mi îndreptată către un singur scop: să-l împiedic pe asasinul aplecat asupra copilei s-o ucidă.

Să-l controlez pe asasin în timp ce mă avântam printre dușmanii mei nu era treabă simplă.

Asasinii Shaiksa sunt antrenați în numeroase tehnici de disciplină a minții și, uneori, pot rezista chiar și voinței unui mag.

Astfel, exact când saream jos de pe ultima masă, el a început să ridice sabia spre gâtul copilei. Legătura de pe ochi îi căzuse și a țipat ascutit când lama s-a apropiat de ea. Dar eu am lovit puternic cu mânerul sabiei mele în tâmpla adversarului, iar el s-a prăbușit pe spate, fără cunoștință, arma căzându-i din mână.

Nu merita să ucid o asemenea faptură fără motiv. Shaiksa nu uită niciodată și, chiar atunci când vreunul e la un pas de moarte, mintea lui pe cale de a se stinge poate ajunge la mare distanță, ca să le spună fraților săi numele ucigașului și locul unde se află. Așadar, pragmatismul, nu mila, mi-a ghidat mâna.

Am înșfăcat copila. Ea a țipat când am ridicat-o de jos, dar mi-am folosit abilitatea de mag numită boska: schimbând compoziția chimică a aerului din plămâni mei, i-am suflat repede în față, iar ea a căzut instantaneu într-o comă profundă.

Apoi m-am întors ca să-mi înfrunt inamicii, care se apropiau de mine cu săbiile scoase și cu fețele pline de furie. Am început să mă transform, devenind mai mare, și în același timp m-am folosit de voință pentru a le azvârli în față un impuls de teamă pură, astfel încât, pe măsură ce creșteam, ei și-au rostogolit ochii în orbite și

gurile li s-au căscat a deznădejde.

Atunci, cu un ultim efort de voință, mi-am lărgit influența minții și am stins cele treisprezece torțe care luminau sala subterană a banchetului. Numaidecât s-a cufundat în întuneric, dar cu ochii mei de mag încă mai puteam vedea: pentru mine, încăperea era scăldată într-o lumină argintie spectrală. În felul acesta am putut să scap din busculadă, strecurându-mă nevătămat printre dușmanii mei.

Aproape că ajunsesem la ușă când am simțit o amenințare în spatele meu. Era asasinul Shaiksa. Își revenise rapid și, spre deosebire de războinici, rezista la magia mea. Acum alerga spre mine, învârtind spada în mâna stângă și o secure mare de luptă în dreapta. Toată ființa lui, până la ultima fibră, era concentrată să mă ucidă.

Dacă ar fi fost cu putință, l-aș fi oprit folosind minimum de forță. În luptă, de regulă ai mai multe variante de ales pentru a contracara un atac. Însă atât de feroce erau asaltul și hotărârea lui de a-mi pune capăt vieții, încât nu aveam decât o singură posibilitate și eram silit s-o folosesc ca să mă salvez.

M-am ferit pe sub una dintre lamele lui, dar știam că n-aș fi putut scăpa și de a doua: securea cobora descriind un arc către capul meu, amenințând să mi-l desprindă de gât. Atunci i-am străpuns inima asasinului cu sabia. Efectul

a fost instantaneu – securea a căzut din degetele lui lipsite de nerv, ajungând la podea cu o clipă înainte de corpul lui neînsuflețit.

Cu această victorie îmi salvasem viața, dar mi-o și schimbasem pe vecie. Ucigându-l pe Marele Mag, devenisem un proscris în ochii Triumviratului; dar ucigându-l pe asasin, îmi atrăsesem ura frăției sale. Aveau să caute răzbunare și să mă vâneze până la capătul pământului și până când aveam să fiu și eu ucis.

Am alergat în curte la țanc. Nessa și Susan scosese trei cai afară din grajduri. Nessa mânua un pumnal cu nesiguranță, încercând să țină la distanță patru purrai care se apropiau de ea. Susan țipa isteric.

Dar atunci am observat-o pe a cincea sclavă. Își strângea brațul la piept, sângerând din belșug. Așadar, Nessa dovedise ceva curaj și dăduse cel puțin o lovitură! Însă în scurt timp s-ar fi terminat totul. Am pornit în fugă spre ele și celelalte purrai au țipat și s-au refugiat în grajduri.

Am aruncat o privire rapidă spre cele trei iepe bălțate – niciuna nu făcea parte dintre animalele care ne aduseseră la turn. Dintr-un punct de vedere, era un lucru bun, fiindcă acestea erau potcovite după metoda Kobalos cu potcoave care le permiteau să calce mai sigur și le împiedicau să se împotmolească în zăpada foarte afânată. Din celelalte puncte de vedere, era rău – foarte

rău. Toate erau înșeuate, dar le lipseau coburii și proviziile. Niciun dram de nutreț pentru cai. Tot ce aveau erau obișnuitele două desagi mici cu oscher, care putea fi folosit ca hrană de urgență pentru ele. Era un amestec din ovăz și niște chimicale speciale care susțineau puterile unui animal de povară pe durata unei călătorii lungi. Bineînțeles, mai târziu calul avea să moară, de aceea amestecul osher era folosit numai ca ultimă soluție, în lipsă de altceva. Dar îmi dăduse Nessa de ales?

Cu o înjurătură, am sărit în spinarea celui mai apropiat cal și am sprijinit corpul copilei fără cunoștință peste oblânc.

— Slavă Domnului! A strigat Nessa, dar chiar în clipa aceea războinicii ar fi putut da fuga să coboare poarta mobilă, ca să ne împiedice să ieșim din curte.

I-am făcut semn spre poartă și am dat pinteni calului, străbătând dalele ude într-acolo. Nessa s-a căznit să-și urce sora care plângea cu suspine în șa, apoi a încălecat și ea repede pe celălalt. În câteva momente, ieșeam pe poarta deschisă și galopam pe cărarea de zgură printre vârtejurile de zăpadă.

Un timp, am călărit în tăcere, în afară de interminabilele suspine ale lui Susan, în vreme ce eu mă gândeam la consecințele faptelor mele de mai devreme.

— De ce mergem spre nord? A întrebat Nessa, în

cele din urmă.

Nu m-am ostenit să-i răspund. Spre nord era singura şansă de viață pe care o aveam eu. Și aceea foarte firavă. Nu-mi rămăseseră decât două opțiuni. Prima era să devin un fugar, evitându-i pe inamicii mei atâta timp cât aş fi fost în stare. A doua era să mă duc direct la sur sa pericolului și să-l confrunt – să mă duc la Valkarky.

CAPITOLUL 09

ÎN NORD, VALKARKY

Conduceam grupul nostru către cea mai bună şansă de supraviețuire care ne mai rămăsese. În două ore ajunseserăm la ruinele unei ferme. Era o casă foarte veche și se dărâmasese când se schimbaseră clima, cu mai bine de două milenii în urmă. La vremea aceea, semenii mei își împinseseră hotarele mult spre sud, întâmpinând slabă opoziție din partea regatelor oamenilor, mici, neputincioase și în continuă vrăjmășie între ele.

Acum, tot ce mai rămăsese din casă erau doi pereți goi de piatră, adăpostiți de o costișă abruptă. Când m-am apropiat de ruine, am simțit ceva, o rea-voință nevăzută. M-am oprit și asta a făcut-o pe Nessa să întrebe imediat:

— De ce ne oprim? Trebuie să intrăm!

Dar n-am luat-o în seamă și mi-am ridicat coada, căutând sursa neliniștii mele. Atunci, o

ploaie de pietre mici a început să-mi cadă pe cap și pe umeri.

Într-o clipă, am găsit-o. Era un bychon, un spirit capabil să manipuleze materia. Unele erau foarte periculoase și puteau arunca bolovani mari cu deosebita precizie pentru a-și zdrobi victima, dar acesta părea relativ slab. L-am înghiontit mintal și spiritul s-a retras într-un cotlon întunecat. Apoi i-am șoptit, ca să nu audă purrai din spatele meu ce spuneam.

— Curând o să plecăm de aici și atunci o să poți să revendici locul ăsta ca sălașul tău. Nu te purta în așa fel încât să mă forțezi să te scot de aici pentru totdeauna. Stai cuminte și rămâi ascuns. Accepți pro punerea mea?

N-au mai căzut pietricele în jurul meu, așadar am luat tăcerea bychonului drept acceptare. Imediat, m-am folosit din plin de lemnul vechi care zăcea împrăștiat prin jurul fostei case. Mai întâi, am construit un soi de acoperiș cu o pantă, ca să ne adăpostească, pe cât posibil, de viscol. O parte dintre lemnele rămase le-am aprins, cu puterea voinței – un foc care să ne ofere căldura dătătoare de viață.

Îmbrăcate în hainele corespunzătoare de purrai, fetele mai mari erau chiar bine protejate, dar când răpisem mezina, ea fusese pregătită pentru sabie și era aproape dezbrăcată. Boska pe care o folosisem o adâncise în comă, dar era periculos s-o țin în starea asta prea mult timp. Prin

urmare, am fost obligat s-o trezesc, iar ea imediat a început să tremure și să scâncească slab și mi-am dat seama că n-avea să supraviețuiască prea mult.

Eu nu sufăr nici la cele mai scăzute temperaturi, așadar mă puteam descurca și fără mantaua mea lungă a neagră. Totuși nu pentru căldură purtam acest veșmânt; era un semn al vocației și al statutului meu ca mag haizda, cei treisprezece nasturi reprezentând cele treisprezece adevăruri pentru care petrecusem mulți ani de studiu învățându-le. Nu-mi plăcea s-o dau jos, dar știam că, fără căldura ei protectoare, copila ar fi murit curând și mă simțeam legat de târgul meu cu bătrânul Rowler. Prin urmare, am dezbrăcat-o și am înfășurat-o pe fetiță în ea, dând-o apoi în brațe Nessei, care s-a ghemuit cu ea lângă foc, șoptindu-i încetișor ca s-o liniștească.

— Micuță Nessa, am întrebat eu blând, unde sunt coburii noștri? Unde e mâncarea care să ne țină în viață?

Nessa a lăsat capul în jos.

— Mi-a fost frică, a zis. Am luat pur și simplu primii cai pe care i-am văzut. Le puteam auzi vocile unor Kobalos, în capătul celălalt al grajdului. Apoi ne-au întrerupt femeile alea rele – eu le-am amenințat cu pumnalul și am rănit-o pe una, dar ele continuau să se apropie. Sora mea plângea de frică. Am crezut că fac ce-i mai bine

pentru noi.

Vedeam că era necăjită de faptele sale.

— Atunci o să fac ce pot, am zis eu. Mai ai pumnalul meu?

Nessa a dat din cap și l-a scos de sub pelerina ei, întinzându-l spre mine cu mânerul înainte. L-am acceptat, schițând un zâmbet, și m-am pregătit pentru ce trebuia făcut.

Mi-am scos ghetetele și, purtând doar cureaua diagonală subțire, cu tecile în care se aflau săbiile scurte, am urcat anevoie dealul, drept în inima viscolului. Să spun drept, îmi plăcea vremea; pentru un Kobalos, o asemenea furtună era înviorătoare.

Curând am ajuns la un platou întins, o pășune alpină, și acolo m-am lăsat în patru labe și am început să alerg iute, cu coada arcuită sus, deasupra capului, căutând o posibilă pradă.

Puține vietăți se mișcau prin viscol. În depărtare am simțit niște vulpi polare, niște rozătoare și vreo câteva păsări temerare, însă toate erau prea departe. Atunci am dat de lupi.

Era o haită mare, care se îndrepta spre sud, cu vântul în spate. Aveau să treacă pe lângă mine la cel puțin trei leghe distanță spre vest, dar mi-am exercitat voința și i-am chemat; s-au grăbit spre mine, adulmecând pradă ușoară. Ca să-i încurajez mai mult, m-am întors și am început să fug în fața lor, în salturi lejere prin zăpadă.

Numai când au fost aproape să mă ajungă

mi-am Întețit viteza. Din ce în ce mai repede și mai repede, până când numai liderul haitei, un imens lup alb – suplu, împănat de mușchi și în deplinătatea puterii –, s-a mai putut ține după mine. Amândoi ne-am îndepărtat de restul haitei care, fără lider, s-a plictisit curând de urmărire și a rămas mult în urmă, rătăcind fără țintă, urlând la luna invizibilă.

Când lupul a fost gata să mă prindă, m-am întors să-l înfrunt. Ne-am atacat unul pe altul, blană la blană, dezvelindu-ne colții și mârâind, rostogolindu-ne în zăpada adâncă, încleștați într-o strânsoare mortală. Lupul a mușcat adânc din umărul meu, dar pentru mine durerea nu însemna nimic; cu colții mei, i-am făcut ferfeniță gâtul, smulgându-i carnea și făcându-i sângele să țâșnească și să coloreze în roșu-aprins zăpada.

Am băut cu sete, în timp ce imensul animal se zvârcolea sub mine, în ghearele morții. N-am irosit niciun strop din sângele fierbinte și gros. Când mi-am satisfăcut setea, am scos o sabie și i-am tăiat fiarei capul, coada și picioarele, apoi, mergând în două picioare, i-am cărat corpul pe umeri, îndărăt la casa fermei ruinate.

La foc, în timp ce fetele priveau cu ochii mari, am jupuit și am scos măruntaiele lupului, apoi l-am tăiat în bucățele, pe care le-am îngropat în tăciuni, ca să se frigă.

Toate trei surorile au mâncat pe săturate, în

noaptea aceea și numai Susan s-a văitat, smiorcăindu-se, în timp ce se silea să mestece carnea jumătate arsă, jumătate nefăcută. Dar a fost repede redusă la tăcere de Nessa, care a înțeles că eu le dădusem o speranță de viață.

Cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă, am mai pus lemne pe foc și atunci Nessa s-a trezit. A venit și s-a așezat la foc în partea cealaltă de mine, astfel încât ochii ni se întâlneau pe deasupra flăcărilor. În mod ciudat, nu mi se mai părea atât de piele și os în noaptea asta. Gâtul ei era din cale-afară de ademenitor și mi-a lăsat gura apă văzându-l, de a trebuit să înghit în sec.

— Nu-mi place aici, a zis ea. Tot am senzația că ne urmărește ceva. Am auzit și un zgomot, ca o ploaie mică de pietre. Ar putea fi un duh rău periculos. Probabil aici e bârlogul lui.

— Ce e acela un duh rău? Am întrebat, curios.

— Un spirit demonic. Unele aruncă pietre sau chiar cu bolovani. Sunt periculoase și pot ucide oamenii.

— Cum te porți cu o astfel de entitate? Am întrebat.

— Nici n-aș încerca măcar, a zis Nessa. Dar, undeva departe, în sud, dincolo de mare, se zice că ar exista vraci – oameni care sunt în stare s-o scoată la capăt cu astfel de duhuri.

Din ceea ce descria ea, era foarte probabil că „duh rău” să fi fost denumirea omenească pentru bychon. Dar, în toți anii mei de învățătură, nu

auzisem niciodată de vracii lor. M-am întrebat ce fel de magie foloseau.

— Ei bine, nu-ți face griji, micuță Nessa – nu e nevoie de vreun vraci aici. În locurile întunecate există adesea lucruri invizibile care stau la pândă. Dar cu mine ești în siguranță.

— Cât mai avem până vom putea pleca mai departe? A întrebat ea. Și de ce mergem spre nord?

— Probabil vom putea să plecăm în zori, mâine sau cel târziu după-amiază, i-am răspuns. Dar fără nutreț pentru cai n-o să ajungem prea departe. În desagi o osher, care o să le dea putere ceva vreme – înainte de a-i omori. O să mâncați carne de cal mai înainte de a se sfârși săptămâna. E mai ușor de mestecat decât cea de lup, așa că probabil sora ta nu se va mai plânge atâta. În cele din urmă, ca să supraviețuim, s-ar putea s-o mâncăm pe una dintre cele două surori ale tale – cel mai bine ar fi s-o mâncăm pe Susan, pentru că e mai mare, cu mai multă carne pe oase.

Nessa a tresărit.

— Cum te poți gândi măcar asemenea lucruri oribile?

— Pentru că e mai bine să moară unul pentru ca restul să trăiască. Asta se face în lumea Kobalos, așa că poate ar trebui să te obișnuiești și tu, micuță Nessa.

— Cum rămâne cu făgăduiala ta? A strigat ea. Ai

fost de acord să le duci pe surorile mele în siguranță.

— Am făgăduit și o să mă străduiesc din toate puterile pe care le am să-mi țin învoiala pe care am făcut-o cu răposatul tău tată.

Nessa a tăcut pentru un moment, dar apoi s-a uitat drept în ochii mei.

— Dacă va fi nevoie, mănâncă-mă pe mine decât pe una dintre surorile mele.

Încă o dată m-am trezit surprins de curajul ei – dar:

— Nu voi putea să-ți satisfac dorința, i-am spus. Vezi tu, numai tu îmi aparții și n-am de gând să-mi pierd bunul personal. Oricum, o să mai vorbim despre lucrurile astea dacă va apărea nevoia. O să fie o călătorie lungă în nord. Și acum o să-ți spun de ce ne îndreptăm într-acolo. Mergem la Valkarky, unde trebuie să-mi pledez cazul – e singura speranță de viață pe care o am. Ca să le salvez pe surorile tale mai mici, am ucis un Mare Mag și un asasin a cărui frăție va căuta să se răzbune și mă va urmări până ce voi fi mort. Însă cei pe care i-am ucis eu încălcaseră legea privitoare la drepturile mele de proprietate. Dacă voi putea să-mi apăr cu succes cazul în fața Triumviratului conducător, atunci nu vor mai putea să se atingă de mine.

— Ce e Valkarky – altă fortăreață?

— Nu, Nessa, e un oraș. Orașul nostru! Cel mai Inimos și cel mai periculos loc din toată lumea

asta, am răspuns eu. Chiar și ființele omenești ca tine, cu ochi slabi, pe jumătate orbi, nu pot să nu îi aprecieze frumusețea. Dar, nicio teamă, te voi apăra eu de nume roasele lui primejdii.

— Mai bine-aș muri aici, a zis Nessa cu amărăciune, decât într-un oraș plin de alții ca tine.

— Să mori? Să mori, micuță Nessa? Cine a pomenit ceva despre moarte? Tu m-ai adus înapoi la viață și, în schimb, eu te voi proteja, pe tine și pe surioarele tale dolofane, întocmai cum am promis. Numai dacă nu va exista altă posibilitate o s-o mâncăm pe una dintre ele și numai dacă așa ceilalți pot supraviețui. Am făcut o promisiune, dar nu pot face decât ce e posibil. Dacă ai fi luat tu caii cu proviziile lor, așa cum îți poruncisem eu!

O expresie de stânjeneală a trecut ca un nor pe fața Nessei, dar n-a răspuns nimic, evident căzută pe gânduri.

— Dar o să le duci totuși în siguranță, când o să termini cu treburile tale?

Am zâmbit, dar m-am abținut să-mi arăt colții.

— Desigur. N-am promis asta? Acum du-te înapoi la culcare. Ce altceva aveți voi, oamenii, de făcut decât să dormiți când ninge atât de aprig?

— Tata a zis că și tu dormi de-a lungul iernii. A zis că hibernezi. De ce faci asta, dacă îți place frigul atât de mult?

Am ridicat din umeri.

— Un mag haizda doarme în shudru, miezul iernii, ca să învețe. E o perioadă când își adună mințile în timpul viselor profunde și țese cunoaștere nouă din experiență. Noi visăm ca să vedem adevărul din inima vieții.

Nessa a întors capul și s-a uitat în spate, unde dormeau surorile ei. Bryony era încă înfășurată în mantaua mea – numai părul ca de șoarece brun se vedea din ea.

— Cum este Valkarky? A întrebat Nessa, întorcându-și iar fața spre mine.

— E vast, i-am explicat eu. Noi credem că orașul nostru nu va înceta să crească până când nu va acoperi toată lumea. Nicio stâncă, niciun copac, nici măcar un fir de iarbă nu va mai fi vizibil atunci. Toate celelalte orașe vor fi zdrobite sub expansiunea zidurilor!

— Asta-i groaznic! A strigat ea. Nu e normal. Ați face toată lumea hidoasă.

— Nu înțelegi, micuță Nessa, așa că nu trage confuzii până nu vei fi văzut cu ochii tăi.

— Dar e absurd, oricum. Cum ar putea un oraș să devină atât de mare? N-ar putea exista destui constructori să creeze o asemenea monstruozitate.

— Zidurile orașului Valkarky sunt permanent construite și reparate de creaturi care nu au nevoie de somn. Ele scuipă piatră moale din gurile lor, iar aceasta e folosită ca material de

construcție. Seamănă cu miezul de lemn, la început, dar se întărește repede în contact cu aerul. De aici și numele de Valkarky – înseamnă Cetatea Copacului Pietrificat. E un loc minunat, plin de entități create prin magie – făpturi care nu pot fi văzute nicăieri în altă parte. Să fii bucuroasă că o să ajungi s-o vezi. Toți ceilalți oameni care intră acolo sunt sclavi sau condamnați să moară. Tu ai oarecare speranțe și de a mai ieși.

— Uști că și eu sunt sclavă, a răspuns Nessa, mânioasă.

— Bineînțeles că ești, micuță Nessa. Dar, în schimbul sclaviei tale, surorile tale vor fi libere. Asta nu te face fericită?

— Îi datorez supunere tatălui meu și sunt gata să-mi jertfesc viața pentru ca surorile mele să fie în siguranță. Dar de bună seamă că asta nu mă face fericită. Eu abia așteptam să-mi trăiesc viața și, acum, mi-a fost răpită. Ar trebui să mă bucur?

Nu i-am răspuns. Viitorul Nessei sau lipsa lui nu merita discutat. Nu-i spuseseam exact cât de rău stăteau lucrurile. Sortii împotriva mea erau într-adevăr mari și era probabil să fiu prins și ucis fie în timpul călătoriei, fie imediat ce intram în cetate. Era greu de crezut că aveam să trăiesc îndeajuns cât să pledez cu succes în apărarea mea în fața consiliului cârmuitor. Dacă muream eu, toate cele trei fete aveau să devină sclave, în

cel mai bun caz; în cel mai rău, ar fi fost golite de sânge și mâncate.

După aceea, Nessa a devenit foarte tăcută; s-a dus la culcare fără să-mi ureze măcar noapte bună. Ființele omenești ca Nessa sunt adesea lipsite de maniere, așadar n-am fost cu adevărat surprins.

CAPITOLUL 10

RĂZBOINICUL HYB

Cam la vreo oră după ce s-a luminat de ziuă, vântul s-a domolit și viscolul a devenit doar o ninsoare ușoară, cu fulgi care spiralaau în cădere leneșă din cupola cenușie a cerului.

— Am nevoie de mantia mea înapoi, micuță Nessa, i-am spus eu. Va trebui să împărțiți ce aveți cu sora voastră mai mică.

Mai devreme sau mai târziu, urma să fiu nevoit să lupt și voiam să port mantaua lungă și neagră, semnul distinctiv al funcției mele, astfel ca dușmanul să aprecieze puterea a ceea ce înfrunta. Am observat că Nessa a fost cea care a renunțat la câteva dintre veșmintele sale ca să îmbrace copila, inclusiv la pelerina impermeabilă. Erau mult prea mari, dar aveau să-i furnizeze protecția necesară împotriva vremii urâte. Nessa avea să găsească acum condițiile mult mai dificile. Am observat că Susan nu și-a oferit niciunul dintre veșmintele

ei.

Cum era obiceiul meu, înainte de a mă sui pe cal, m-am așezat în fața lui și i-am suflat repede în nări, de trei ori.

— Ce faci? A întrebat Nessa, cu o vie curiozitate pe față.

Evident se hotărâse, înțelept, să nu se împotrivească dorințelor mele.

— Folosesc ceea ce noi, magii, numim boska. Am schimbat compoziția aerului din plămânii mei înainte să-i suflu în nări. Astfel, am infuzat animalul cu supunere și curaj. Acum, dacă va trebui să lupt, calul meu n-o să se teamă de dușmanul care o să ne stea în față!

— Va trebui să lupți? E vreo primejdie pe aproape? A întrebat.

— Da, micuță Nessa, este foarte probabil. Așadar, acum trebuie să ne grăbim și să sperăm la cât mai bine.

— Cât mai avem de mers? Fiecare zi pare la fel. Pierd măsura timpului – mi se pare că au trecut deja săptămâni.

— Asta e abia a cincea dimineață a noastră. E mai bine să nu te gândești la restul călătoriei. Să ții cont doar de fiecare zi, așa cum vine.

Am lăsat în urmă vechea fermă. Curând, am ajuns la o zonă stâncoasă, dezgolită, unde zăpada se topise. Aburii ieșeau din crăpăturile solului și, din când în când, pământul se cutremura și se simțea miros de ars în adierea

vântului.

— Ce e locul ăsta? A întrebat Nessa, mânându-și calul lângă al meu.

— Este Falia Fittzanda, o zonă de cutremure și instabilitate. Acesta este hotarul sudic al teritoriilor noastre. Curând vom intra pe pământul poporului meu.

Am continuat spre nord, traversând terenul care scotea aburi și se zgâlțâia, caii noștri fiind mai nervoși și decât cele trei purrai. Aria era vastă și rocile mișcătoare ale naturii ne făceau greu de urmărit. Cei care veneau pe urmele noastre din fortăreață s-ar fi așteptat să fug spre sud – nu spre nord, spre ceea ce ar fi putut fi foarte sigur execuția mea –, așadar asta era în avantajul meu.

În curând și alții aveau să ne vâneze. Gândurile unui asasin pe moarte trebuie să fi ajuns la toată frăția sa. Frații aflaseră cine îl ucisese. Unii probabil erau deja pe drum, prin sălbăticia înzăpezită sau chiar foarte aproape, și aveau să-mi detecteze poziția și să înceapă să se adune ca să ne iasă în cale. Triumviratul Marilor Magi poate că trimisese și alți asasini din Valkarky.

Aici, în afara cetății, aveau să încerce să mă ucidă de cum mă vedeau. Trebuia să ajung la cetate întreg, ca să câștig dreptul de a mă apăra în fața consiliului.

Numai un singur lucru mă frământa. Oare mai aveam curajul și cruzimea să-mi înfrâng

dușmanii? Sau deja mă molipsisem de skaiium, după cum indica blândețea pe care i-o arătam Nessei?

Nu avea să treacă mult până când să mă găsească un dușman – însă nu asasinul Shaiksa la care mă așteptam. Marii Magi trimiseseră o creatură foarte diferită.

Asasinul aștepta drept în fața noastră. La prima vedere, părea să fie un Kobalos înarmat, călare, dar era ceva ciudat acolo unde călărețul și calul erau uniți. Nu doar că nu exista vreo șa, ci nu exista nicio despărțire între ei. Nu mă uitam la două făpturi, ci la una singură, ucigătoare, combinație.

— Ce e creatura aceea fioroasă? A întrebat Nessa, îngrozindu-se.

Susan a început să se smiorcăie, în timp ce Bryony tremura de groază, dar nu scotea niciun sunet.

— Probabil moartea noastră, am răspuns eu. Stai deoparte și lasă-mă să fac ce pot.

Aveam în față un războinic hyb, o încrucișare între Kobalos și cai, care fusese conceput pentru luptă. Partea de sus a corpului creaturii era păroasă și musculoasă, îmbinând puterea extraordinară cu iuțeala și abilitatea de a sfârteca un adversar în bucăți. Măinile îi erau, de asemenea, special adaptate pentru luptă. În dreapta lui părea că se strâng cinci săbii lungi și subțiri, dar eu știam că erau gheare care puteau

fi trase înăuntrul mușchilor mâinii sau scoase din teci, după voie. În stânga avea o ghioagă – o măciucă uriașă acoperită cu țepi ascuțiți ca niște ace de porc-spinos.

Partea de jos a unui hyb e mai rapidă decât un cal, cu piteni de os ieșiți în afară la picioarele din față, adesea pentru a scoate mațele calului dușmanului. În plus, acest hyb era îmbrăcat în armură: purta un coif de metal care îi acoperea toată fața, mai puțin ochii roșii, furioși. Corpul său – și partea de sus, și partea de jos – era, de asemenea, apărat de platoșe zimțuite de cea mai bună calitate.

Coiful, cu apărătoarea de falcă prelungă, trăda adevărata formă a capului din partea superioară, care era mai degrabă de cal decât de Kobalos. Ambele guri îi erau deschise acum, pufnind și scoțând aburi ca niște norișori.

În aerul rece. Ambele gâtlejuri au strigat o provocare, un urlat adânc, gutural, care a răsunat în ecou peste platou, gonind dintr-o zare în alta. Fără multă tevatură, s-a repezit asupra mea, printr-o porțiune îngustă dintre două jeturi de abur care erupeau din roca vulcanică.

Am auzit nechezaturile de frică din spate, când cei doi cai, simțind nepământeana și demonica făptură a hybului, au rupt-o la goană, cu tot cu purrai. Dar calul meu, întărit cum fusese cu boska magică, nici n-a tresărit.

Hybul învârtea ghioaga deasupra capului, dar

am văzut subterfugiul din asta. Manevra era menită să-mi distragă atenția și, când eu m-aș fi uitat în sus, ghearele lungi și ascuțite m-ar fi lovit pe dedesubt, rapid ca limbile de viperă.

A fost așa cum anticipasem și eram gata. Am pornit înainte în contraatac, cu coada întinsă, și am trecut unul pe lângă altul la nicio jumătate de metru distanță. Când hybul s-a aplecat spre mine, vârfurile ascuțite ale ghearelor lui au ținut în sus, încercând să se strecoare pe sub coastele mele și în inimă, dar eu mi-am concentrat puterea minții și un mic scut magic, strălucitor, s-a materializat în aer și s-a mișcat odată cu mine.

Îl plasasem astfel încât să parăze cele cinci gheare mortale. N-am ripostat imediat cu o lovitură, ci mi-am condus calul cu genunchii, mi-am scos sabia și am dat să-mi mențin avantajul, surprinzând creatura mai înainte de a se fi putut replea.

L-am lovit drept în mijlocul creștetului cu mânerul sabiei, făcându-i metalul coifului să zăngănească. Apoi, cu pumnalul, am încercat să-i creștez gâtul, în punctul relativ slab al armurii dintre coif și platoșă.

Am ratat și ne-am despărțit, amândoi galopând și luând distanță unul de altul.

Rapid, hybul s-a întors și a pornit la atac a doua oară. De data asta totuși, în pofida agilității și a vitezei sale, eram și mai bine pregătit și, în timp

ce îi param ghearele cu scutul a doua oară, am dat o lovitură.

N-am avut loc să pun toată forța în mișcarea secerătoare a sabiei, dar norocul a fost de partea mea.

În clipa în care am lovit, un jet de abur a erupt din pământ aproape chiar sub dușmanul meu. Calul a țipat de durere și partea de sus a corpului s-a înclinat spre mine, ca să se ferească de aerul opărit. Astfel, hybul a fost distras, iar sabia mea l-a nimerit sus, în umăr; deviată de armura zimțuită, a găsit mica deschizătură dintre coif și apărătoarea de umăr, înfigându-se în gât, iar hybul s-a lăsat pe-o parte, când a trecut.

Când creatura s-a clătinat și ghioaga i-a căzut din degetele fără simțire, mi-am repezit scutul magic asupra sa ca un ciocan; lovitura a fost crâncenă, iar hybul s-a prăbușit, cu toate patru picioarele înmuindu-se sub el. A izbit pământul cu o bufnitură greoaie, s-a rostogolit în zăpadă și a rămas nemișcat.

Am descălecat și m-am apropiat de dușmanul meu cu precauție. Mă așteptasem ca asasinul hyb să fie mult mai greu de învins și îmi închipuiam oarecum că asta e o stratagemă. Am aruncat o privire spre partea de jos a corpului său și am văzut arsenalul de săbii și de arme în tecile de pe flancul său.

Acum era la mila mea, așa că i-am scos coiful și

i-am ținut lama la gât.

Hybul își pierduse cunoștința, zăcea cu ochii strâns închiși. Nu aveam vreme de pierdut, așa că am trimis un ghimpe magic drept în creierul lui și s-a trezit cu un răcnet. Ochii i s-au deschis larg și au sclipit cu o lumină roșie, pizmașă. Pentru o clipă, m-am simțit amețit, iar lumea mi s-a părut că se învâртеște; am scăpat sabia din mână. Ce se întâmpla cu mine? M-am întrebat.

Mi-am dat seama la ȧanc de pericolul din ochii creaturii. Abia de mi-am putut dezlipi privirea, într-atât de puternică era dorinȧa nestăpânită de a mă uita în ochii lui; aveau o influenȧă hipnotică și puterea de a-ȧi absorbi voinȧa, astfel încât timpul înceta să mai conteze.

Mi-am recăpătat concentrarea și m-am uitat fix, în schimb, la gura lui, plină de colȧi mari. Apoi am vorbit răspicat, în caz că monstrul era încă năucit de la ultima lovitură grozavă cu care-l pălisem.

— Ascultă-mă cu mare atenȧie, l-am avertizat eu, apăsând pumnalul pe gâtul lui, astfel încât să curgă puțin sânge. Mi s-a făcut o nedreptate și merg să-mi susȧin apărarea înaintea Triumviratului din Valkarky. Este dreptul meu.

— Nu ai niciun drept, magule! A răcnit hybul, scuipând cuvintele în faȧa mea, scrâșnind din dinȧii lui mari de cal. L-ai ucis pe unul dintre Marii Magi și trebuie să fii ucis pe loc!

— El a încercat să mă împiedice în timpul

procedurii legale de a-mi lua înapoi proprietatea. Era un act nedrept și el m-a atacat și mai mult. Apărându-mă, am fost silit să-l ucid. Dar nu am vreo dihonie personală nici cu tine, nici cu vreunul dintre ceilalți Mari Magi. Dă-mi cuvântul tău că nu mi te mai opui și îți dau drumul. Atunci vei putea să depui mărturie la procesul meu în Valkarky și să mi te opui cât poțestești.

— Ești mort, magule, fie de mâna mea, fie de-a altuia. În clipa în care o să-mi dai drumul, o să-ți sfârtec carnea și-o să-ți beau sângele.

— Zilele tale de luptă s-au sfârșit, am spus, uitându-mă în jos, la creatură. Eu sunt cel care ține sabia. Eu urmează să tai și tu să sângerezi. Curând o să beau eu sângele tău. E simplu. Numai durerea ți-a mai rămas acum.

Au răsunit țipete când l-am ucis. Niciunul n-a venit de la hyb; creatura a murit curajos, cum mă așteptasem. Nici n-ar fi putut face altfel. Țipetele au venit de la Nessa și surorile ei, care își liniștiseră caii și îi întorseseră, când văzuseră că pericolul trecuse. A durat aproape o oră până când Bryony s-a oprit din plâns.

După ce le-am spus fetelor să-și țină firea, le-am condus în tăcere. M-am gândit la lupta mea cu hybul. Ce se întâmplase cu creatura? Probabil că-mi subestimase capacitățile – sau poate norocul avusese un rol?

Mi-am dat seama că acesta era adevărul. Jetul de abur îl surprinsese și-mi dăduse mie un

avantaj. Asta mi-a mai scăzut mândria pe care aş fi simţit-o pentru înfrângerea unui adversar atât de puternic. Încă nu eram la adăpost de skaiium. Trebuia să mă străduiesc şi mai tare ca să nu-l las să pună stăpânire pe mine şi să-mi menţin puterea de mag războinic.

Cele trei purrai îmi ocoleau privirea şi aveau pe chip expresii de repulsie. Chiar nu puteau înţelege că fusese necesar să ucid şi că, făcând asta, ne păstrasem pe toţi – şi pe mine, şi pe ele – în viaţă?

În noaptea aceea am găsit o grotă în care să ne adăpostim. Nu exista niciun lemn ca să-l folosim pentru foc, aşa că am putut doar să molfăim resturile de carne pe care le tăiasem din lup, deunăzi.

— Asta nu mai e viaţă! S-a plâns Susan. Oh, cât mi-aş dori ca tata să mai trăiască şi ăsta să fie doar un coşmar, ca să mă pot trezi în siguranţă şi la căldură, în patul meu!

— Nu putem schimba ce a fost făcut, i-a spus Nessa. Încearcă să fii curajoasă, Susan. Să sperăm că, în câteva săptămâni, o să începi o viaţă nouă. Atunci, toate astea o să ţi se pară doar un vis urât.

Nessa vorbise cu încredere, punând un braţ pe după umerii lui Susan ca s-o liniştească, dar eu am observat tristeţea din ochii ei. Viaţa ei avea să fie una de sclavie.

După o vreme le-am lăsat pe surori singure, să se consoleze una pe alta, și am ieșit să mă așez în fața grotei, uitându-mă în sus la stele. Era o noapte foarte senină și luminoasă și se vedeau toate cele cinci mii de stele – printre ele și ochiul roșu, injectat, al lui Cougis, Steaua Câinelui, care era întotdeauna preferata mea.

Deodată, am văzut o dâră luminoasă pe cerul nordului, tăind repede zarea de la est la vest. Am socotit că trebuie să fi trecut oarecum pe deasupra cetății Valkarky. Există superstiția că o astfel de stea căzătoare prevestea moartea sau răsturnarea unui mag. Alții în locul meu, amenințați ca mine, ar fi luat-o ca pe o vestire a propriei morți, dar eu nu credeam în asemenea prostii, așa că mi-am alungat gândul din minte și am început să-mi concentrez voința.

Meditam, încercând să-mi întăresc puterea mintală împotriva posibilului început de skaiium, când Nessa a ieșit din grotă și s-a așezat lângă mine. Era înfășurată într-o pătură, dar tremura violent.

— Ar trebui să stai în grotă, micuță Nessa. E prea frig aici, afară, pentru o biată ființă omenească slabă.

— E frig, a încuviințat ea, cu vocea abia o șoaptă, dar nu de asta tremur. Cum ai putut? Cum ai putut să faci așa ceva în fața mea și a surorilor mele?

— Să fac ce anume? Am întrebat.

Mă gândeam că poate molfăisem carnea de lup prea zgomotos. Poate râgăisem fără să-mi dau seama sau scăpasem vreun vânt.

— Modul în care ai ucis creatura și i-ai băut sângele a fost oribil. Chiar mai rău decât ce ai făcut în turn. Și ți-a plăcut!

— Trebuie să fiu sincer cu tine, micuță Nessa, și o să-ți spun că, da, a fost cea mai plăcută victorie împotriva unui războinic hyb mortal. Am ucis un Mare Mag, un asasin Shaiksa și un războinic hyb în ultimele zile – puțini dintre semenii mei sunt în stare să se laude cu o asemenea realizare!

I-am oferit libertatea, dar el a refuzat și ar fi continuat să încerce să-mi ia viața – apoi și pe a ta și pe a surorilor tale. Deci ce era să fac? Trebuie să mărturisesc că sângele lui a avut gust dulce și trebuie să-mi cer iertare dacă l-am sorbit cu prea mare lăcomie. Dar, altfel, m-am purtat chiar cum se cuvine.

— Cum se cuvine?! A strigat Nessa. A fost monstruos! Și acum ne duci într-un oraș populat de multe mii de făpturi ca tine!

— Nu, greșești, i-am spus eu. Eu sunt un mag haizda. Sunt probabil nu mai mult de o duzină ca mine în viață, la momentul ăsta. Noi nu suntem făcuți pentru oraș – noi trăim la hotarele îndepărtate ale teritoriului Kobalos. Noi creștem oameni și avem grijă ca ei să fie fericiți și mulțumiți.

— Îi creșteți! Cum adică voi creșteți oameni?

— N-ai de ce să-ți faci griji, Nessa. De ce crezi că e atât de alarmant? Tu, tatăl tău și surorile tale faceți parte din ferma mea, care se numește haizda – de aceea eu sunt numit un mag haizda. Noi recoltăm sânge ca să ne hrănim – deopotrivă cu alte substanțe care ar putea să ne fie de folos. Răposatul tău tată știa adevărata stare a lucrurilor, dar n-a vrut să vă supere. El a încheiat un târg cu mine, ca eu să mă țin departe de voi. Voi credeți că eram doar o creatură periculoasă care trăia în apropiere, dar de fapt erați posesiunile mele.

— Ce?! Nessa și-a dus o mână la față, șocată. Ai luat sânge de la tatăl și surorile mele? Și sângele meu?

— Am făcut asta la început, dar în ultima vreme am decis să nu continui. L-am respectat pe tatăl tău și am hotărât ca mai degrabă să negociez decât să iau, pur și simplu. El îmi făcea rost de vin roșu și de sânge de taur, două lucruri pentru care chiar am o slăbiciune. Am avut o înțelegere care ne aranja pe amândoi. Dar, da, oamenii din haizda îmi dau sânge. Însă cei mai mulți nu știu că asta se întâmplă – de regulă, îl iau noaptea, când ei dorm.

Mă transform, mă fac foarte mic și mă strecur în casele lor printr-o gaură din acoperiș sau dintr-un perete.

Apoi mă fac convenabil de mare și mă cațăr în paturile lor. Mă așez pe pieptul oamenilor, mă

aplec și fac o mică înțepătură în gâtul lor. Apoi scot un pic de sânge niciodată atât de mult cât să le dăuneze sănătății. La fel cum un fermier omenesc se preocupă de sănătatea și binele vitelor sale, și eu îmi cultiv resursele. Cel mai rău lucru de care sunt conștienți este o mică groază a nopții – ca un coșmar în care un demon s-a așezat pe pieptul lor, îngreunându-le respirația. Foarte rar se simt puțin amețiți la prima trezire – mai mult cei care se dau jos din pat prea repede. Semnele de înțepătură de pe gâtul lor se vindecă foarte repede și, până se crapă de ziuă, se confundă ușor cu înțepăturile de insecte. Cei mai mulți oameni dintr-o fermă chiar habar n-au ce se întâmplă.

Nessa amuțise și, când i-am aruncat o privire, am văzut că se holba la mine, cu ochii mari. A trecut mult timp până să poată vorbi iar.

— Ai spus „alte substanțe”. Ce altceva mai luați?

— Suflete, micuță Nessa. Uneori folosesc sufletele semenilor tăi.

Ea s-a uitat în spate, spre grotă, probabil să verifice dacă surorile ei încă mai dormeau, înainte de a vorbi.

— Cum poți „folosi” un suflet? A izbutit să spună, în cele din urmă. Sună groaznic!

— Posesorii nu se supără, pentru că sunt întotdeauna morți înainte de a se întâmpla asta. Iar sufletele moarte sunt, de regulă, confuze o bună bucată de timp, până își găsesc drumul

spre casă. Eu folosesc doar un pic din energia lor, până să izbutească ele să plece. Așadar, de fapt, doar le împrumut.

— „Casa” lor – unde e?

— Depinde. Unele sunt ascendente, iar altele sunt descendente. Primele se ridică în spirală spre cer, în liniște; celelalte se aruncă în pământ, scoțând un soi de geamăt sau alteori un țipăt ori un urlet – nu știu unde e casa lor, dar niciunul nu pare foarte bucuros că se duce acolo.

— Ai fost de față când a murit tata?

— Da, Nessa, am fost. I-a luat mult timp până să moară și a suferit mult. N-a fost o moarte plăcută și, din cauză că tu ai fost atât de fără minte și-ai fugit, ar fi putut muri chiar singur. Dar eu am avut răbdare și am stat cu el până la sfârșit.

— I-ai împrumutat și lui sufletul?

— Nu, n-am avut timp. Unele suflete nu sunt deloc zăpăcite. Nu zăbovesc, ci pornesc spre casă imediat.

— Și în ce parte s-a dus tata?

— El a fost un ascendent, micuță Nessa. Așa că fii fericită pentru el. Sufletul lui a țâșnit spre cer fără nici cel mai mic geamăt.

— Mulțumesc, a zis Nessa încet, apoi s-a ridicat în picioare și s-a întors în grotă fără alt cuvânt.

Bineînțeles că am mințit despre „împrumutatul” sufletelor. După ce le absorbi puterea, nu mai rămâne mare lucru din ele. Odată eliberate, se rotesc încet câteva clipe, apoi scot un mic

scâncet și dispar. Așa că nu mai ajung niciodată acasă – asta e sfârșitul pentru ele. Ceea ce s-ar putea să nu fie un lucru rău pentru cele care o iau în jos, dar pentru celelalte – ascendentele – ar putea însemna o mare pierdere. Mai bine că sufletul bătrânului Rowler n-a zăbovit.

CAPITOLUL 11

GURA LUI MARE ȘI PUTUROASĂ

«NESSA»

M-am întors în grotă și am așteptat ca ochii să mi se obișnuiască treptat cu întunericul. În pâlpâirea slabă a focului, am zărit siluetele surorilor mele. Mi-am dat seama, după respirația lor, că numai Bryony dormea.

Fără să spun nimic, m-am întins, mi-am înfășurat strâns pătura pe lângă mine și am încercat să dorm. Dar eram supărată, amintindu-mi la nesfârșit cum murise tata, fără să-mi pot alunga momentele acelea din minte. Mi-era atât de rușine că fugisem și îl lăsasem doar cu bestia drept companie.

Apoi un alt gând m-a încolțit. Nu mă puteam opri să mă gândesc la ceea ce spusese Slither – că el recolta sânge și suflete. Ceva și-a făcut loc încet în mintea mea. Mi-am amintit de visul meu – coșmarul care se tot repeta când eram copil – și acum, deodată, totul a căpătat un oribil înțeles. Visasem, zile de-a rândul, cum zăceam paralizată în pat și ceva îngrozitor se așeza pe

pieptul meu, împiedicându-mă să respir, și îmi sugea sânge din gât.

Când am crescut, coșmarul s-a rărit, apoi a încetat de-a binelea. Mi-am închipuit că faptul că zărisem bestia printre perdelele odăii mele, când venise în vizită la fermă, îmi provocase coșmarul. Acum, în sfârșit, știam adevărul. Fusesse real. Nu putea fi nicio coincidență că visele mele urâte se încheiaseră la scurt timp după ce tata începuse să facă negoț cu Slither. Asta trebuie să fi fost o parte din înțelegerea păstrată între ei doi – că Slither avea să ne lase în pace pe noi, copiii.

Oare o parte din târg fusese și promisiunea tatei ca, dacă i s-ar fi întâmplat lui ceva, Slither putea să mă ia pe mine în schimbul siguranței lui Susan și a lui Bryony? Era greu să mă împac cu gândul că trebuia să mă sacrific. Oare tata mă iubise cu adevărat? Mă îndoiam.

Am dat îndoiala la o parte. Bineînțeles că da. Nu scrisese el că s-ar fi sacrificat el însuși pentru noi dacă ar fi fost nevoie? Acum trebuia să fac tot ce puteam ca să-mi salvez surorile.

— Oh, mi-e frică, mi-e atât de frică! A strigat Susan.

— Sst! Am zis eu. Vorbește mai încet, c-ai s-o trezești pe Bryony.

— Ce o să ne facem? A întrebat Susan, mai încet. Ne duce în nord, la semenii lui. Și cu unul e rău, darămite când vom avea în față sute sau poate mii ca el? Or să ne ucidă și or să ne

mănânce. Ai văzut cum se holbează fiara la mine? Se uită mereu la gâtul meu. Abia așteaptă să-și înfigă colții în mine!

Avea dreptate, dar până acum Slither rezistase poftelor sale.

— E sălbatic, asta-i foarte adevărat, i-am spus eu. Dar cu siguranță este o creatură de cuvânt. I-a făgăduit tatei că tu și Bryony o să fiți în siguranță și n-am niciun motiv să cred că nu-și va onora făgăduiala. Nu s-a luptat el cu ai lui ca să ne apere? Trebuie să ne păstrăm calmul și să avem încredere că lucrurile se vor sfârși cu bine pentru noi.

Mi-am ținut îndoielile pentru mine. Fusesse destul de periculos în turn. Cum aveam să ne descurcăm în Valkarky, unde atât de multe fiare ne-ar fi putut ataca?

— Cum vom mai putea fi fericite vreodată, acum, când tata e mort și noi am plecat de-acasă pentru totdeauna? E atât de frig și o să se facă și mai frig, cu fiecare milă pe care o facem spre nord. O să ne mai fie vreodată cald și bine? Se jelea Susan, ridicând vocea cu fiecare cuvânt.

— Ne-am lăsat cuferele în urmă, în turnul acela groaznic, și toate hainele mele bune erau înăuntru. N-o să mai port niciodată lucruri drăguțe.

Acum o trezise pe Bryony, care a început să plângă pe tăcute. Dintr-odată am simțit că mă umplu de furie. Susan fusese întotdeauna

egoistă – fără îndoială că asta i se trăsese de la faptul că fusese preferata tatei. Eu eram cea mai mare, totuși Susan era întotdeauna cea căreia i se cumpărau haine noi, în timp ce eu, de obicei, primeam ce nu mai purta ea – și trebuia să le modific ca să mi se potrivească. Până și rochia pe care o purtam în clipa asta fusese cândva a lui Susan.

— Tu mereu te gândești la tine și numai la tine! M-am răstit eu. Ai trezit-o pe sora ta și ai speriat-o. Ar trebui să-ți fie rușine, Susan!

Atunci, Susan a început să plângă în hohote și asta a speriat-o pe Bryony și mai tare.

Numaidecât mi-a părut rău de izbucnirea mea. Trebuia să rămânem unite, cât încă mai puteam. Știam că era mai greu, mult mai greu pentru Susan să se adapteze la noua situație. Eu îl ajutasem pe tata la muncile fermei – mulgeam vacile, mânăm oile și dădeam de mâncare găinilor. Uneori, puneam mâna pe uneltele lui și mai reparam și gardurile. Viața mea fusese mai mult una afară din casă, pe când Susan era cu făcutul paturilor și măturatul podelelor. Așadar, traiul ei fusese relativ ușor. Nu era de mirare că noua viață, cu fiara, i se părea grea. Trebuia să recunosc.

— Gata, gata! Am spus, mai cu blândețe acum. Vino aici, Bryony. Vino să stai lângă mine și o să-ți spun o poveste.

Câteva clipe, Bryony n-a răspuns, dar apoi,

târând pătura după ea, a venit și s-a așezat lângă mine. Am luat-o în brațe și am strâns-o.

— Mai spune-mi o dată despre vrăjitoare, Nessa, m-a rugat ea.

Bryony iubea poveștile cu vrăjitoare și, când stăteam la gura sobei din bucătărie, în serile întunecate de iarnă, eram foarte bucuroasă să-i fac pe voie. Îi spuseseam poveștile pe care le știam de la mama. Bryony n-o cunoscuse pe mama, așa că îmi plăcea să-i iau locul și să fac ce-ar fi făcut ea dac-ar fi trăit. Vrăjitoarele despre care îi povesteam eu erau din Pendle, un loc foarte departe, în sud, și într-o țară străină, de peste mare. Ei îi plăcea să asculte despre diversele tipuri de magie pe care le foloseau – unele tăiau degetele mici ale inamicilor ca să le fure puterea magică. Erau povești de groază, dar auzite într-un mediu fericit și sigur. În zilele acelea, Bryony nu știa nimic de Slither, iar eu avusesem grijă ca, atunci când vizita el ferma să stea de vorbă cu tata, ea să nici nu-l zărească de departe.

Dar acum era altceva. Era departe de siguranță și în puterea unui monstru care părea la fel de periculos ca vrăjitoarele despre care îi povesteam eu lui Bryony. Nu mi se părea o idee bună să-i spun povești dintr-acelea acum.

— Am o altfel de poveste pentru tine, în seara asta, Bryony. E una drăguță, despre un prinț frumos.

— Oh, da – mi-ar plăcea! Spune-mi o poveste cu adevărat drăguță, Nessa, a zis ea. Spune-mi una în care toate lucrurile se termină cu bine.

Ultimul lucru de care aveam chef era să spun o poveste, dar de dragul ei am făcut un efort.

— A fost odată ca niciodată, când un căpcăun rău a răpit o prințesă și a încuiat-o într-un turn...

— Cum arăta căpcăunul? M-a întrerupt Bryony.

— Era mare și urât, am zis eu, cu un singur ochi holbat și roșu în mijlocul frunții. Dar vestea că prințesa era prizonieră a ajuns la urechile unui prinț, care a pus șaua pe cal și s-a dus s-o salveze...

— Prințul era frumos? A întrebat Bryony.

Mi-era greu să mă concentrez, pentru că puteam auzi fiara mișcându-se prin fața grotei, afară; oricum nu mă pricepeam cine știe ce la spus povești. Dar, cel puțin, o țineam pe Bryony atentă.

— Da, era înalt, cu păr blond și ochi albaștri, și purta la brâu o sabie cu mâner de argint, într-o teacă de piele.

— Avea dinți frumoși și răsufare plăcută? A întrebat Bryony.

— Da, răsufarea lui era mai dulce ca florile de primăvară.

— Înseamnă că era mai plăcută decât răsufarea fiarei, a spus Susan acum. Putea a carne stricată și a sânge.

— Ssst! Am șuiert eu. Are urechile ascuțite.

— Dinții lui sunt, de asemenea, foarte lungi și ascuțiți, a adăugat Bryony.

Am oftat adânc și am încercat să continui povestea, dar Susan m-a întrerupt din nou.

— O să spun eu povestea de data asta, Nessa. Poveștile tale sunt întotdeauna atât de plictisitoare și de previzibile!

Eram prea obosită să protestez, așa că am lăsat-o pe ea să continue de unde mă oprisem eu.

Prințul cel frumos a călărit până la turnul întunecat, a zis ea, și a avut noroc, pentru că fiorosul căpcăun cu dinți lungi și ascuțiți și cu răsuflarea mirosind a sânge și a carne stricată nu era acasă. Atunci, prințul a spart ușa și a urcat în vârful turnului și, după ce i-a furat o sărutare grăbită frumoasei prințese, a coborât-o în brațe pe trepte și a urcat-o pe calul lui.

Bryony chicotise când ajunsese la partea cu sărutarea și eu am început să mă relaxez.

— Dar căpcăunul se ascunsese în copacii din spatele turnului și a ieșit în fugă și l-a atacat pe prinț, care și-a scos sabia, a continuat Susan.

— Frumosul prinț i-a tăiat capul căpcăunului? A întrebat Bryony, aproape cu răsuflarea tăiată de emoție.

A urmat o pauză. Ar fi trebuit să-mi închipui că asta avea să urmeze, dar n-am făcut-o, și a fost prea târziu să mai intervin.

— Nu, a zis Susan. Căpcăunul și-a căscat gura lui mare și puturoasă și i-a smuls capul prințului. Apoi a mâncat calul și a ucis-o pe prințesă, ca desert!

Bryony a țipat și a început să plângă din nou, iar în momentul acela fiara a apărut brusc în grotă.

— Liniște! A mârâit. Terminați cu prostia asta. O să aveți nevoie de toate puterile voastre dimineată!

Modul înfricoșător în care ne-a vorbit ne-a amuțit pe toate trei. Am stat întinsă mult timp, trăgând cu urechea și așteptând să aud cum respirațiile surorilor mele se schimbă, când au fost cuprinse de somn. Dar, mai presus de toate, puteam auzi sforăitul aspru și greoi al fiarei. În cele din urmă, am adormit și eu și am început să visez.

Șobolanul se urcă acum pe mine. Îi pot simți ghearele mici și ascuțite înțepându-mi pielea prin pături. Stă pe pieptul meu. Coada îi face vâști-vâști, din ce în ce mai repede, menținând perfect ritmul bătăilor inimii mele.

Iar acum urmează ceva nou, încă mai înfricoșător. Șobolanul pare să crească și să devină din ce în ce mai greu, cu fiecă secundă. Greutatea lui îmi apasă pe piept, împiedicându-mă să respir. Cum se poate? Cum poate un șobolan să fie atât de mare și de greu?

PAZNICUL PORȚII

În ziua următoare am înaintat binișor, dar în cele din urmă a devenit necesar să ucid unul dintre cai pentru hrană.

În pofida protestelor ei, am ales iapa Nessei, pentru că am apreciat că era cea mai slăbită dintre cei trei. Bineînțeles, când am început să-i beau sângele dulce și cald, purrai s-au supărat. Totuși asta nu le-a împiedicat să mănânce din carne, odată ce-am fript o parte pentru ele. Au făcut ceea ce am făcut și eu pentru a supraviețui. Și atunci de ce îmi întorceau spatele cu scârbă?

Din momentul acela, Nessa și Susan au fost nevoite să călărească împreună, în timp ce eu am luat-o pe cea mai mică purra pe calul meu. Nessa a protestat și mi-a propus să călărească ea împreună cu mine, astfel ca Bryony să poată fi cu sora ei, dar eu am refuzat. S-ar fi putut întâmpla să lupt din nou, în orice clipă, așa că voiam să-mi cruț calul cât mai mult cu putință. Bryony era ușoară și, din fericire, n-a făcut tevatură că avea să călărească împreună cu mine, deși am simțit-o că era țeapănă de spaimă.

În cele din urmă, după încă o săptămână de călătorit, am ajuns să zărim Valkarky. Era chiar după prânz și, cu toate că la această latitudine soarele era încă jos pe cer, era o zi senină și se vedea excelent.

— Ce sunt luminile alea? A întrebat Nessa, aducându-și calul lângă al meu.

Se uita drept în ochii mei când vorbea, dar Susan se ținea agățată de spina ei și își ascundea fața, ca să nu fie silită să se uite la mine.

În zare se vedea o perdea tremurătoare de culoare, de întregul spectru al curcubeului. Din când în când, părea să se deschidă, lăsând să se întrezărească bezna toată de dincolo de ea.

— Luminile vin de la ochii și gurile creaturilor care construiesc Valkarky, am răspuns eu. Curând o să vedeam zidurile cetății. Priveliștea aceea o să vă încânte ochii și o să vă umple inimile de fericire!

Eram mândru de cetatea noastră, dar, cum alesesem să fiu un mag haizda, trăiam departe de ea, pentru a-mi putea dezvolta magia. Acum, să spun drept, eram bucuros să fiu departe de intrigile și tumultul său, dar încă îmi plăcea să mă mai întorc, la răstimpuri, în locul unde mă născusem.

Când ne-am apropiat, cele trei surori au descoperit că nu puteau să se uite la cetate – strălucea prea puternic; nici nu puteau să aprecieze frumusețea destoinicilor whoskor, cei cu șaizeci de picioare, care mișunau pe la marginile cetății Valkarky, prinși în neîncetata misiune de a le extinde. Ochii acestor creaturi se legăneau grațios pe niște antene negre și lungi, iar

blana lor brună unduia în vânt, în timp ce scuipau piatră moale din gurile lor, înainte de-a o prelucra abil cu delicatele lor membre din față, adăugând-o noilor porțiuni de zid.

Ne apropiam de marginea sudică a orașului în creștere. Aici, zidurile erau inegale în înălțime, evident în diverse stadii de construcție.

— Ce groaznice sunt creaturile alea care merg pe ziduri! A strigat Nessa, arătând spre whoskor.

Bryony și Susan se uitau cu ochii holbați și amuțite de șoc.

— Sunt atât de mari și atât de multe. Nu putem intra acolo! Nu putem! Du-ne de aici, te rog.

Dar eu nu i-am luat în seamă protestele și vaietele surorilor ei înspăimântate. Am urmat drumul care ducea spre poarta principală, flancată în ambele părți de ziduri. Cu cât înaintam în cetate, cu atât mai vechi erau fortificațiile. Pe parcursul călătoriei noastre spre centru, care a durat aproape jumătate de zi, am trecut de mai multe porți din succesiunea de ziduri de apărare interioare. Toate erau gata deschise să ne primească, dar am observat că se închideau în urma noastră de cum treceam de ele, tăind orice posibilitate de retragere.

Ochii ne urmăreau de la ferestrele înguste de sus, dar știam că niciun prieten nu privea spre mine. Noi, magii haizda, trăim și lucrăm departe de grupurile disidente și de alianțele schimbătoare ale locuitorilor cetății.

În sfârșit, am ajuns la poarta principală, iar aici zidurile erau atât de înalte încât se pierdeau din vedere printre nori. Acoperită de gheață și zăpadă, Valkarky părea mai degrabă versantul abrupt al unui pisc de munte; porțile deschise erau ca intrarea într-o minunată peșteră întunecată, plină de delicii nebănuite.

Doi asasini Shaiksa călare, cu lăncile pregătite, așteptau de o parte și de alta a acestor uriașe porți, dar aveau rivali care s-ar fi întrecut să mă prindă: șaiszeci de soldați pedestrași aliniați, cu căpitanul în frunte, care ținea ordinul de arestare cu mâna stângă ridicată deasupra capului, după cum era obiceiul. Pecetea roșie, alcătuită din scuipatul și sângele coagulat al Triumviratului, se putea vedea clar.

Fetele Rowler au tresărit speriate la priveliștea care ne întâmpina. Dar, bineînțeles, niciunul dintre dușmanii mei nu m-ar fi putut atinge dacă aș fi putut convinge Triumviratul să-mi permită intrarea legală.

Credeam că era posibil, dar mai întâi trebuia să mă ocup de mijlocitorul lor, paznicul porții, cunoscut drept kashilowa, care acum șerpuia apropiindu-se de noi, cu lungul său corp pulsabil plin de spini și cu răsuflarea aruncând în aerul rece aburi groși. La început a fost ascuns de norul de zăpadă pe care-l ridicau cele o mie de picioare ale sale, dar acesta s-a așezat încet și atunci l-am văzut pe de-a întregul. Unicul

kashilowa și nenumărații lui whoskor fuseseră creați pentru a servi nevoilor cetății. Toți erau rezultat al magiei Marilor Magi.

Numaidecât, evident îngrozită, cea mai mică din surori a început să urle din toți bojocii, iar Nessa a venit cu calul lângă al meu, încercând s-o liniștească. Dar mai înainte s-o poată face, Susan a leșinat și Nessa a avut nevoie de toate forțele sale ca s-o țină să nu cadă din șa.

Până și curajoasa Nessa a gemut de groază când paznicul porții a înaintat cu pași mărunți și rapizi și i-a atins fruntea cu vârful limbii sale lungi, care-i ieșea în spirală din gură. N-a făcut decât să-i testeze pielea, ca să determine dacă era potrivită pentru a intra în Valkarky, așa că nu înțeleg ce a găsit atât de înfricoșător. Toate purrai în tranzit sunt supuse celor mai stricte controale de sănătate, ca nu cumva să aducă vreo molimă în cetate.

Cei doi cai ai noștri erau dresați în maniera Kobalos, dar apropierea paznicului porții i-a făcut să freamăte din nări și să holbeze ochii; și ei tremurau de frică. Asta nu era de mirare: când uriașa creatură a căscat, prefăcându-se plictisită, și și-a deschis fălcile la maximum, gura a apărut ca un hău care i-ar fi putut înghiți cu totul.

— Vorbește! A poruncit kashilowa, ațintindu-și unul dintre sutele sale de ochi asupra mea.

Vocea îi era puternică precum o mie de tunete,

iar acest singur cuvânt a dat jos zeci de țințuri lungi care atârnavă de creasta zidului de deasupra porții. Una dintre sulile de gheață a străpuns un soldat, al cărui sânge a început să păteze zăpada într-o ispititoare nuanță de roșu – aproape la fel de drăguță ca a pieilor de miel care-mi serveau drept covor în bătrânul meu copac ghanbala. O privire și a început să-mi lase gura apă, de n-am mai fost în stare să mă concentrez la treburile urgente.

Din fericire, mișcarea creaturii kashilowa a tulburat sumedenia de paraziți înaripați care se adăposteau între țepii lui. Numai decît, am întins mîna și am cules vreo cîtiva din zbor, mai înainte de a se putea așeza la loc, și i-am îndesat în gură. Sângele lor combinat cu al gazdei făcea un amestec gustos și mi-a mai ostoit puțin foamea.

Acum mi-am adunat gândurile și, vrînd să nu par intimidat, am coborât de pe cal și mi-am modificat statura, crescînd la cea mai mare dimensiune a mea, astfel încît ochii mi-au ajuns la același nivel cu dinții paznicului porții. Mi-am amplificat și eu glasul, dislocînd o altă serie de țințuri. De data asta n-a mai fost nimeni rănit; soldații se retrăseseră, precauți, la o distanță sigură.

Toți cei prezenți la poartă știau cine sunt și ce treburi aveam. Cu toate acestea, era necesar să fac o declarație oficială.

— Cer intrarea în Valkarky! Am strigat. Mi s-a făcut o nedreptate de către un Mare Mag și o ceată de complici de-ai săi, inclusiv un asasin Shaiksa, care au conspirat să își însușească ilegal cele trei purrai ale mele pentru propriul folos. Solicit audiere înaintea Triumviratului!

— Unde este Marele Mag despre care susții că te-a păgubit de proprietate? Cine sunt aceste trei purrai care te însoțesc? Sunt aceleași despre care vorbești? Dacă da, acum le văd în posesia ta, deci cum ți s-a făcut nedreptatea? A întrebat kashilowa.

— Da, sunt aceleași. Le-am luat cu forța înapoi, cum eram îndreptățit, folosind doar forța minimală. Din păcate, apărându-mă, am fost silit să-i ucid pe Marele Mag și pe asasinul Shaiksa. În plus, un războinic hyb m-a pândit pe drumul spre Valkarky și am fost obligat să-l ucid și pe acela. Totul a fost regretabil, dar necesar.

— Povestea ta e îndoielnică. Greu de crezut că un mag haizda, cum ești tu, înfruntă și ucide un asasin Shaiksa, un Mare Mag și un hyb. Cum te numești?

Deja îmi știa numele, dar întrebarea era o formalitate și răspunsul nu putea fi evitat; ritualul necesar pentru a dobândi intrarea în cetate.

— Mă numesc Slither și am făcut ceea ce a fost necesar. Probabil că ochiul roșu al Stelei Câinelui s-a uitat în jos, la mine, favorabil, așa

explicându-se victoria mea.

— Slither? Ce fel de nume e ăsta?

Kashilowa nu-mi mai arăta respectul care simţeam că mi se cuvine. N-aveam să-i permit să mă ia în derâdere. Aşa că i-am răspuns cu venin în glas. Era exact ce merita.

— Este numele pe care eu mi l-am ales când am ajuns la maturitate, la începutul primăverii celui de-al şaptesprezecelea an al vieţii mele. Este sunetul pe care îl fac când mă legăn în coadă de o ramură înaltă a copacului meu ghanbala. Este sunetul pe care îl fac când îmi micşorez foarte mult statura şi mă strecur printr-o crăpătură din perete sau din podea ca să intru într-un loc încuiat, secret ori privat. Este, de asemenea, sunetul şi senzaţia pe care pe care le observă un duşman când pătrund în mintea lui . Dă-mi voie să-ţi demonstrez!

Simţindu-mă insultat că paznicul porţii trebuia să aducă în discuţie cât de nimerit sau nu era numele pe care mi-l alesesem, am scuipat în cel mai aproape dintre cei o sută de ochi ai lui. Combinasem rapid în saliva mea două substanţe care provoacă instantaneu mâncărimi şi iritaţie. Simultan, mintea mea s-a strecurat în creierul lui.

Reacţia paznicului porţii a fost cumva extremă. Trebuie să fi avut o slabă toleranţă la durere. A sărit înapoi atât de repede, încât majoritatea miilor sale de picioare s-au încurcat între ele;

și-a pierdut echilibrul și a căzut pe-o parte în zăpadă, strivind un alt soldat nefericit.

Îți place senzația de infiltrare? Am întrebat, rostindu-mi cuvintele direct în capul lui.

Destul! Destul! A strigat creatura – deși, dintre toate mințile conștiente din jurul nostru, a mea era singura care o auzea, gândurile ei tremurând în capul meu.

Îngăduie-mi drepturile mele! i-am poruncit eu. Aprobă-mi intrarea în Valkarky și o audiere înaintea Triumviratului și atunci o să-ți ușurez durerea din ochi și o să mă strecor imediat afară din creierul tău.

Da! Da! Ți-o aprob! a zis kashilowa.

Ținându-mă de cuvânt, m-am retras din capul lui. S-a rostogolit înapoi pe cele mai multe dintre picioarele sale și a venit cu capul atât de aproape de mine, încât calul meu a început să tremure și mai violent, iar Nessa a gemut de groază. Iute, am scuipat în cel mai apropiat ochi al creaturii pentru a doua oară. De data asta, saliva mea conținea antidotul iritației.

Totuși a durat mult până a vorbit din nou și, o clipă, m-am temut de trădare.

— Trebuie să te testez, ca să-ți verific cererile, a mârâit kashilowa.

Am încuviințat dând din cap și a fost rândul meu să simt atingerea limbii sale lungi pe frunte. Putea să-și dea seama, după gust, dacă mințeam sau nu. În cele din urmă, limba i s-a retras în

gura cavernoasă.

— Tu crezi că spui adevărul. Dar minciunile pot fi uneori ascunse de magie. Cu toate acestea, cererile tale necesită investigații. Ești de acord să te supui unor verificări amănunțite? A întrebat.

— Bucuros, am răspuns.

— Cu această condiție, permit intrarea în cetate și o audiere pentru acest mag haizda! A strigat el și cu asta, basta.

M-am aplecat și am șoptit în urechea Nessei:

— N-a fost prea rău, nu-i așa? I-am promis tatălui tău că voi avea grijă de voi și, cu siguranță, îmi țin promisiunea!

Astfel ni s-a acordat permisiunea de a intra în Valkarky, iar dușmanii noștri nu mai puteau face nimic s-o împiedice. Cele două surori mai mici s-au pierdut acum complet cu firea, ba chiar și curajoasa Nessa în mod clar făcea eforturi să se împace cu gândul că intra în frumoasa noastră cetate. Atunci, am suflat, pe rând, în fața fiecăreia, folosind boska, și le-am făcut să cadă într-un foarte adânc somn.

Atât timp cât eram eu în viață, ele erau în siguranță. Atât timp cât aveam să le țin în camere separate, la domiciliul meu, și să le însoțesc întotdeauna în public, în mod potrivit, legea avea să le protejeze.

Am intrat pe porți, cu capul sus, în vreme ce surorile au fost aduse înăuntru de slugile Kobalos, la porunca paznicului porții. Noi, magii

haizda, rareori vizităm Valkarky, dar pentru cazul în care s-ar dovedi vreodată necesare, ne păstrăm locuințele aici, deopotrivă cu un mic număr de servitori care să ne primească. În mai puțin de o oră eram în siguranță în acel refugiu și servit cu tot ce aveam nevoie, în timp ce surorile dormeau.

Ce fete norocoase erau, să aibă un asemenea stăpân binevoitor!

Mai întâi, am încercat s-o trezesc pe Nessa.

Deja îi sudasem în față ca să contracarez efectul boska, dar ochii i-au rămas închiși cu încăpățănare. S-a dovedit foarte greu de trezit și, câteva momente, m-am temut că, în graba mea de-a o face inconștientă, făcusem compoziția chimică prea puternică și îi vătămasem.

CAPITOLUL 13

HAGGENBROOD

«NESSA»

— Trezește-te, micuță Nessa! Striga o voce.

Mi se părea că vine de la mare depărtare. Eram în brațele unui somn adânc și plăcut și nu voiam decât să fiu lăsată în pace. Apoi am fost zgâlțâită violent de umăr.

În clipa în care am deschis ochii, am fost cuprinsă de groaza extraordinară care urmează, de obicei, după un coșmar, când te întorci pe lumea asta. Numaidecât mi-am amintit ororile dinaintea porților cetății Valkarky și cumplita

senzație de sufocare când Slither mi-a suflat în față. Îmi pierdusem cunoștința, crezând că muream.

Dar nu asta mi-a făcut inima s-o ia la goană și tot corpul să-mi tremure. Nici rânjetul de pe fața bestiei, când m-a zgâlțâit.

Ceea ce m-a făcut să mă retrag iute în cel mai îndepărtat colț al patului a fost creatura pe care am văzut-o în spatele său.

— N-ai de ce să te temi, mi-a spus Slither, cu glasul lui dogit. Deocamdată, ești chiar în siguranță. Acesta este refugiul pentru magii haizda care vizitează Valkarky.

Am tras de câteva ori aer în piept și am izbutit să arăt peste umărul lui drept, la înspăimântătoarea chestie de pe perete. El și-a întors capul și apoi s-a strâmbat la mine în ceea ce credea el că era zâmbet.

Arăta ca un cap de om nemaipomenit de mare, cu șase picioare subțiri, cu multiple încheieturi, răsărind din locul în care ar fi trebuit să aibă urechile. Avea păr lung, dar fără ochi, fără nas. Nu mai era loc și pentru ele. O gură ovală imensă îi ocupa cea mai mare parte a feței și din ea ieșeau trei limbi lungi și subțiri, acoperite cu țepi întorși înăuntru. Părea să lingă pereții, scoțând un râcâit aspru, ritmic.

— Pentru că locuința asta este rareori folosită, pereții sunt supuși proliferării mucegaiului. Ceea ce vezi este doar un inofensiv sklutch, unul

dintre servitorii cei mai neînsemnați pe care îi folosim. El nu face decât să-și vadă de îndatoririle zilnice, curățând pereții de ciuperci cu limbile lui și absorbind fragmentele agățate. N-ai de ce să-ți fie frică, micuță Nessa. E doar un servitor sânguincios, dar, de vreme ce te tulbură, o să-l trimit de-aici imediat.

Cu aceste cuvinte, a bătut din palme, foarte tare. Hidoasa creatură s-a oprit brusc din curățat și a ridicat două antene din frunte care, până atunci, fuseseră ascunse sub părul său lung. Ele au zvâcnit și s-au rotit lent într-un cerc.

Slither a mai bătut de trei ori din palme, iar monstrul imediat s-a dat jos de pe perete și s-a retras printr-o crăpătură îngustă, de lângă podea.

— O creatură sklutch, cu părul său moale și brun, cu picioarele negre și subțiri și cu limbile sale eficiente, este perfect alcătuită și adaptată sarcinii sale, micuță Nessa. Pe mine mă uluiește de fiecare dată cum așa o făptură dodoloață e capabilă, fără a se folosi de magie, să se îndese într-o crăpătură atât de îngustă. Mă rog, cum te mai simți acum?

Dintr-odată, mi s-a făcut rușine. Frica mea înăbușise orice altceva și uitasem cu totul de Bryony și de Susan.

— Unde sunt surorile mele? Am întrebat, ridicându-mă în genunchi.

— Sunt chiar în siguranță, dar potrivit

obiceiurilor Kobalos, fiecare purra trebuie ținută într-o odaie separată. Nu pot face altfel aici decât am făcut și în kulad. De altfel, surorile tale încă mai dorm.

— În turnul ăla n-au fost în siguranță. De ce aici ar sta altfel lucrurile?

— Nicio teamă, Nessa. Aici ești la Valkarky, o cetate guvernată prin legi pe care toată lumea le respectă. Kuladul acela era în stăpânirea unui Mare Mag corupt, cu niciun respect pentru proprietatea altuia. Te asigur că aici va fi altfel.

Am clătinat din cap, neîncrezătoare.

— Cât am dormit? Am întrebat.

— Câteva ore, cel mult. În timpul ăsta, am fost primit și mi s-a ascultat depoziția și am fost supus unu testări amănunțite, care a fost într-adevăr dureroasă. Totuși a meritat – au ajuns rapid la o sentință.

Am simțit un val de speranță.

— Adică putem pleca din locul ăsta acum?

— Mi-ar plăcea să fie atât de simplu, Nessa. S-a dovedit că spusesem adevărul, iar Triumviratul se pregătea să mă absolve de toată culpa în lege, dar Frăției Shaiksa a făcut o obiecție formală; au prezentat o dovadă falsă imposibil de combătut. Au comunicat gândurile dinainte de moarte ale asasinului pe care l-am ucis. El m-a acuzat de furt, spunând că Nunc, Marele Mag, mă plătise bine pentru a intra în posesia ta și a surorilor tale dolofane. Nu-l pot învinui pe asasinul mort

că a mințit. S-ar putea foarte bine ca el să fi repetat doar informația care-i fusese dată de Nunc. Oricum, el nu mai e în viață, așadar acum e cuvântul lui de mort, incorect, contra cuvântului meu de viu, cinstit.

Slither a făcut o pauză și mi-am ținut răsuflarea, așteptând ce avea să spună mai departe.

— Trebuie să-mi obțin dreptatea prin luptă. Sunt multe dispute legale, în fiecare an – o revendicare contrazisă a posesiei de purrai e doar una dintre categoriile de conflict civil. Marea majoritate sunt judecate direct de Triumvirat, dar în cazurile dificile acuzatul trebuie să facă față unei astfel de ordalii. E scandalos că am fost pus într-o asemenea situație – trebuie să-mi exprim mânia. Acum mi s-a dat oportunitatea să fac aceasta public.

— Trebuie să lupți? Împotriva altui mag?

Am simțit că mi se strânge inima de frică. Dacă pierdea, ce avea să se întâmple cu noi?

— Nu, micuță Nessa. Mi-ar fi plăcut să fie așa. Trebuie să mă confrunt cu Haggenbrood.

Nu-mi plăcea nici măcar cum suna denumirea.

— Asta ce mai e? Am întrebat. Vreo creatură la fel cu acelea care construiesc zidurile cetății? Sunt într-adevăr hidoase.

— Într-un fel, da, însă Haggenbrood a fost creată prin magie de către Marii Magi pentru duelurile judiciare ritualice; acesta e unicul lor

scop în viață. E alcătuită din trei entități războinice, crescute din carnea unei purra. Cele trei împărtășesc o minte comună și sunt, din toate punctele de vedere, o singură creatură.

— Poți s-o înfrânghi?

— Nimeni n-a reușit vreodată înainte.

— Nu-i cinstit! Dacă ești sigur că o să pierzi, cum poate fi „dreptate prin luptă”?

— Așa merg lucrurile. Ordalia îți îngăduie o speranță mică și e mai onorabilă decât să fii executat. Și, bineînțeles, victoria nu e imposibilă – există întotdeauna un început pentru toate. Nu ne putem permite să fim pesimiști, micuță Nessa.

— Dacă tu mori, noi vom fi slave sau ne vor ucide și pe noi? Am izbutit să întreb, deși nu prea voiam să aud răspunsul. N-ai putea să-ți ții promisiunea față de tata și să le trimiți pe surorile mele în siguranță mai înainte de luptă?

— Mi-ar fi plăcut să pot. Dar cine ar vrea să vă escorteze afară din cetate? Este cu neputință. Fără mine, nu aveți niciun statut aici, decât de slave sau de hrană. Dacă mor, atunci o să muriți și voi în arenă cu mine, sfâșiate de ghearele și colții lui Haggengbrood. Trebuie să vă apărați împotriva creaturii sau să mor încercând. Vino, o să-ți arăt, ca să-ți poți pregăti mintea pentru ceea ce ne așteaptă.

Eram atât de dezamăgită de situația în care ne aflam. Chiar dacă Slither mă dezgusta,

depindeam de el ca să supraviețuiesc. Bestia a ieșit din cameră câteva momente, lăsându-mă cu gândurile mele sumbre, dar s-a întors ținând în mână un lanț lung și un lacăt.

— Vino aici! A poruncit. Trebuie să-ți pun ăsta de gât.

— De ce? Am întrebat. N-o să încerc să fug. Unde aș putea să mă duc? După cum ai spus și tu, fără protecția ta, aș fi ucisă pe loc!

— În Valkarky, o purra poate apărea în public, în prezența stăpânului ei, numai cu acest lanț în jurul gâtului. Fără lanț, ai putea fi luată de altcineva și eu n-aș putea face nimic să împiedic asta. Așa e legea.

M-am încruntat la fiară, dar știam că n-am de ales și trebuia să mă supun. El mi-a așezat cu grijă lanțul rece de metal în jurul gâtului și i-a prins capătul cu un lacăt, ca să-l fixeze. Apoi, ținând restul lanțului în mâna stângă, a smucit puțin de el, de parc-aș fi fost un animal, și mi-a arătat ușa.

— Acum, purra, o să te duc la arenă! A declarat el.

M-a condus printr-o aparent nesfârșită serie de culoare întunecate. Majoritatea erau luminate de torțe pâlpâitoare, dar pe unele porțiuni zidurile însele păreau să radieze o lumină albă. Ceilalți Kobalos pe lângă care am trecut ne ignorau, de cele mai multe ori Uităndu-se drept înainte. Însă când vreo rară privire curioasă se îndrepta spre

noi, Slither invariabil trăgea de lanț, smucindu-mi capul violent înainte. În astfel de ocazii, un strigăt involuntar îmi scăpa de pe buze și îmi dădeau lacrimile. Dar când eram din nou singuri pe culoar, bestia se întorcea și-mi vorbea pe un ton reținut.

— Am fost blând, micuță Nessa, și lanțul nu e strâns. Unii proprietari le fixează atât de strâns încât purra e întotdeauna roșie la față și se chinuie să respire. O să ai nevoie de tot curajul tău în arenă!

S-a întors, a tras din nou de lanț și ne-am continuat drumul. Cetatea era uriașă, dar atât de întunecoasă încât parcă ne aflam sub pământ. Chiar și spațiile deschise spre care dădeau culoarele arătau ca niște peșteri imense, dar pereții erau perfect netezi și în mod evident construiți nu din piatră naturală.

La un moment dat am trecut pe lângă ceea ce mi s-a părut a fi o mare piață de alimente. Kobalos dădeau monede și primeau ligheane de metal în schimb. Unele păreau să conțină rădăcini sau ciuperci, dar în altele forfoteau creaturi mici ca niște viermi, pe care cumpărătorii și le îndesau lacomi în gură. Abia îmi puteam stăpâni stomacul să nu mi se întoarcă pe dos la priveliște și la duhoare.

Apoi erau și niște cazane mari. Privind mai îndeaproape, am văzut cu groază că erau pline cu sânge din care se ridica abur. Fiecare era

înconjurat de o mulțime de Kobalos care se îmbulzeau să cufunde în cazane niște câni de metal și să bea cu atâta nesaț lichidul încât li se scurgea pe bărbii și împrășca pământul.

Ce tip de ființe muriseră ca să umple cazanele acelea? Valkarky era un loc oribil, îngrozitor și urât. Și dacă ar fi fost să se întindă vreodată cât să acopere întreaga lume, cum se lăudase Slither, avea să creeze iadul pe pământ – fiecare fir de iarbă, fiecare copac, fiecare floare și ființă din pajiști, înlocuite de această imensă monstruozitate.

Nu vedeam doar Kobalos. Existau și alte creaturi care mă făceau să mă înfior de frică și nici în prezența lui Slither nu mă simțeam în siguranță. Majoritatea semănau cu niște insecte, numai că și cel mai mic exemplar era de mărimea unui câine ciobănesc, iar cel mai mare mi-ar fi putut smulge ușor capul dintr-o singură mușcătură. Speram că surorile mele dormeau mai departe în siguranță, în odăile lor.

Unele creaturi treceau grăbite pe deasupra, pe multe picioare, de parcă ar fi fost mesageri cu treburi urgente, în vreme ce altele zăboveau, probabil îndeplinind o funcție de curățenie asemănătoare servitorului din locuința lui Slither.

Însă mă nedumerea un lucru. Vedeam Kobalos și vedeam sclave femei înlănțuite, dar de ce nu vedeam nicio femelă Kobalos? Fețele

războinicilor Kobalos erau toate păroase și animalice, cu fălci alungite și colți ascuțiți. Oare femelele Kobalos semănau atât de mult cu masculii încât pur și simplu nu le puteam eu deosebi?

Ne-am strecurat și am tot cotit prin labirintul ăsta până când am ajuns la un șir de trepte late, strălucitor de albe. Patru caturi mai sus, am ajuns în sfârșit la o poartă imensă, cât să încapă și o creatură de zece ori mai mare decât mine.

— Am ajuns, micuță Nessa. Aici e locul în care voi muri sau voi învinge! A zis Slither, trăgându-mă de lanț pe poartă.

M-am trezit stând pe o platformă triumphiulară, înconjurată de gradene cu bănci goale care se înălțau de jur-împrejur, închizându-ne complet.

— Arena e clădită din skoya. Whoskor o scuipă într-o grămăjoară, astfel încât poate fi modelată și plămădită de numeroasele lor mâini cu nouă degete.

— E atât de albă! Am exclamat eu.

Mă orbea.

— Skoya poate avea multe culori, mi-a explicat Slither, dar există un motiv pentru care aceasta e albă, micuță Nessa. Face mai ușor de observat roșul-aprins al sângelui proaspăt vărsat, o culoare foarte atrăgătoare pentru semenii mei.

Locul ăsta era cu adevărat dezgustător. N-am răspuns, dar mi-am plimbat ochii în jur, în toate direcțiile, ca și când aș fi vrut să iau seama la

dispunerea arenei. Am văzut că exista un stâlp alb, ridicat în fiecare colț al arenei triunghiulare.

— Acelea pentru ce sunt? Am întrebat.

— Sunt cei trei stâlpi de care tu și cele două surori ale tale veți fi legate. Numărul lor variază, iar arena e modelată din nou, pregătită pentru fiecare luptă. Dar e întotdeauna albă, ca să expună sângele învinșilor cu cel mai mare efect. Voi o să fiți legate acolo, iar Haggenbrood o să încerce să vă bea sângele și apoi să vă mănânce. Eu o să fac tot ce-mi va sta în puteri să vă apăr pe toate.

Stomacul meu fremăta la imposibilitatea de a face ceva. Cum era această Haggenbrood? Eram convinsă că surorile mele și cu mine aveam să murim aici.

— Ai văzut aia? M-a întrebat Slither, arătându-mi grilajul circular de jos, din mijlocul arenei triunghiulare.

Aveam o presimțire oribilă și am început să tremur. Nici măcar nu voiam să mă uit la grilaj, darămite să mă apropii de el. Însă nu aveam de ales.

El s-a dus într-acolo, trăgându-mă după el. Dintr-odată am simțit un iz îngrețosător și mi-a fost frică să mă mai apropii. Când ne-am oprit, mi-am smucit înapoi gâtul în lanț, dureros. În loc să mă tragă din nou înainte, Slither a venit înapoi, să vadă care era problema mea.

— Ce te supără, micuță Nessa?

— Duhoarea asta îngrozitoare! Ce e? E de la ceva de-acolo? Și am arătat cu un deget tremurător spre grilaj.

Slither și-a plecat capul și a adulmecat aerul.

— Da. Ceea ce simți e mirosul de Haggenbrood. Pe acolo va ieși creatura. Vino mai aproape și aruncă o privire, a zis el, ducându-se spre mijlocul arenei.

Încă o dată, lanțul s-a întins la maximum, căci eu mă opuneam. Dar, de data asta, Slither a tras cu putere și, m-am împleticit, fără voie, după el, până ce ne-am apropiat de marginea gropii.

— Uită-te jos, prin grilaj, micuță Nessa, și spune-mi ce vezi.

Grilajul avea ochiuri largi și era alb, dar interiorul gropii era maroniu închis. Era căptușită cu ceva extrem de neplăcut. De aproape, putoarea era de nesuportat și am încercat să mă dau înapoi.

— Haggenbrood secretă murdăria aceea maronie din cele trei corpuri ale sale, ca parte din procesul său digestiv. Asta este ceea ce cauzează duhoarea. Nu-ți fie frică. Dă-te mai aproape, ca să vezi cum trebuie.

M-am apropiat cu precauție de marginea gropii și am privit în întunericul dinăuntru. Mă simțeam foarte neliniștită și vulnerabilă, iar picioarele îmi tremurau. De ce voia Slither să stau atât de aproape? Grilajul părea mult prea subțire ca să suporte chiar și greutatea mea.

Mâna lui mi-a atins umărul și, pentru o clipă de groază pură, am crezut că se pregătea să mă împingă în groapă.

— Se mișcă ceva acolo! Am strigat, tremurând de frică. Jos, în pofida întunericului, puteam vedea trei perechi de ochi lucind roșii, care se uitau la mine!

În clipa următoare ceva a sărit și niște degete lungi, acoperite cu solzi, ale unei mâini uriașe s-au agățat de grilaj. Creatura a scos un urlet la noi, printre gratii, în mod clar înnebunită să-și înfigă dinții în carnea mea. I-am zărit o clipă botul cu colții dezveliți, ochii roșii furioși și urechile ascuțite.

Asta era creatura cu care urma să ne confruntăm. Genunchii au început să-mi tremure mai violent, iar inima îmi bătea de spaimă, gata să-mi spargă pieptul. Ce șanse avea Slither împotriva a trei astfel de bestii feroce? Eram ca și morți.

Dar cel ce mă ținea în captivitate nu arăta nicio teamă și, încruntându-se, a urcat pe grilaj și s-a dus exact deasupra capului creaturii mârâitoare.

— Învață care ți-e locul! Eu calc pe pământ, iar tu aparții murdăriei! A răcnit el printre dinți, bătând tare din picior cu gheata peste degetele creaturii.

Cu un mârâit înfuriat, Haggenbrood și-a dat drumul și a căzut înapoi în groapă.

— Niciodată să nu arăți frică unor astfel de

creaturi, micuță Nessa, m-a sfătuit el. Întotdeauna să fii îndrăzneată! Merită să le arăți exact cu cine vor avea de-a face în arenă!

— E atât de rapidă și de sălbatică! Am clătinat eu din cap, dezolată. Ce speranță să ai împotriva a trei ca asta? O să fii singur. Sigur n-ar trebui să ai vreun ajutor?

— Oh, Nessa, trebuie să încerci să asculți mai cu luare-aminte la ce spun eu. E chiar mai rău de atât. După cum am explicat, Haggenbrood este o creatură. O singură minte controlează cele trei corpuri, trei întrupări, și le poate coordona atacul la fel de ușor cum pot eu să-mi controlez fiecare dintre degetele mele în același timp.

Ca să demonstreze, și-a coborât mâna păroasă și a bătut cu trei degete un ritm rapid într-o parte a capului meu. M-a durut și am scos un strigăt. Apoi el și-a flexat iute aceleași trei degete, făcându-și nodurile degetelor să trosnească de mai multe ori. M-am înfiorat.

— Voi n-o să vă puteți mișca, legate de stâlpi, iar eu voi putea să fiu doar într-un loc odată. Cu toate că voi încerca, s-ar putea dovedi imposibil să vă apăr pe toate trei. O să fiu singur, bineînțeles, pentru că acestea sunt regulile. Numai purrai și cu mine avem voie în arenă ca să ne înfruntăm cu Haggenbrood.

— Atunci nu-ți face griji pentru mine, i-am spus eu. Apără-le pe surorile mele.

Vorbisem fără să mă gândesc, dar nu voiam

să-mi iau vorba înapoi. Deși mi-era îngrozitor de frică de Haggenbrood, nu înduram gândul la ce le-ar fi putui face lui Bryony și lui Susan.

— Asta e foarte nobil din partea ta, micuțo, dar depinde de cum își dispune Haggenbrood cele trei întrupări ale sale.

— N-ai putea să iei inițiativa și să ataci primul? Am întrebat.

— Oare trebuie să explic din nou? Există niște reguli, micuță Nessa, și sunt obligat să le urmez. Regulile variază de la caz la caz, adaptate ca să se țină cont de numărul de purrai implicate. Însă aceasta este situația aici și trebuie să ne supunem. Mai întâi, grilajul o să fie dat la o parte și Haggenbrood o să se cațare afară din groapă. Odată ce întrupările sale sunt pe poziție, se va da semnalul de începere. Eu nu pot decât să reacționez la atac, care poate fi îndreptat asupra uneia dintre voi. Se poate, la fel de bine, să nu vă bage în seamă pe voi și să se arunce într-un atac cu toate forțele asupra mea. În felul acesta, odată ce voi fi mort, Haggenbrood se poate hrăni pe îndelete cu tine și cu surorile tale grăsuțe. De asemenea, dacă vă atacă pe voi primele și două dintre voi mor, eu trebuie să depun armele și să las creatura să mă ucidă. Acestea sunt regulile ordaliei.

Nu-mi puteam crede urechilor că discutam despre ceva atât de brutal.

— Ce arme ți se îngăduie?

— Oricâte săbii vreau eu.

— Atunci, taie-mi mie legăturile și dă-mi o sabie. Dacă mă mișc, îi pot distrage atenția și-ți creez o oarecare șansă. Trebuie să le protejăm pe surorile mele.

Din nou cuvintele îmi zburaseră de pe buze fără să mă gândesc înainte. Dar, gândindu-mă la ele, am înțeles că erau chiar înțelepte. Aș fi putut într-adevăr să le dau surorilor mele o șansă de a trăi și, cu siguranță, era mai bine să mor cu un pumnal în mână decât neajutorată și legată de un stâlp, nu?

Am citit uluire pe chipul bestiei. S-a încruntat și părea să cântărească posibilitatea.

— Ar fi îngăduită una ca asta? Am insistat, rupând tăcerea care se lăsase între noi.

— Nu există nimic în regulament care să mă împiedice să te eliberez de legături, a recunoscut el. Oferta ta e foarte generoasă. Însă, în vreme ce Haggenbrood e oprită de condiționarea ei de a nu părăsi arena, tu ai putea s-o faci. Și tocmai în asta stă primejdia. Dacă ai face-o, ordalia ar fi imediat încheiată și toate vieți le noastre ar fi pierdute. Cât de curajoasă ești, micuță Nessa? Ai putea să rămâi pe loc când colții și fâlcile îți clămpănesc în față?

— Da, am răspuns imediat. Asta ne-ar putea da o șansă.

Dar oare aș fi putut? Oare aș fi fost îndeajuns de curajoasă cât să-i distrag atenția acestei teribile,

însământătoare Haggenbrood?

— Chiar dacă n-ai să fii făcută bucăți, Haggenbrood are niște glande care secretă o otravă mortală. Și, dacă numai vârful unei gheare îți zgârie pielea, rezultatul va fi kirrhos, ceea ce numim noi „moartea prin argăsire”. E o moarte urâtă la vedere și încă mai crâncen de suferit. Nu există niciun leac. Deci ți-ai putea sili micul tău trup omenesc să asculte de voința ta, micuță Nessa? Spaima te poate îndemna la nesupunere. Odată ce fugi din arenă, suntem morți cu toții. Un singur pas va fi de ajuns!

Am tras adânc aer în piept. Da, puteam s-o fac. În pofida dezgustului meu pentru Slither, situația ne făcuse aliați și trebuia să îl ajut ca să le dau surorilor mele speranța de a rămâne în viață.

— Sunt sigură că n-o să fug. Vreau să le dau surorilor mele o șansă la viață.

Slither s-a uitat pătrunzător la mine.

— Eliberarea unui prizonier în timpul duelului judiciar este un fapt fără precedent, a zis el. S-ar putea să fie o surpriză absolută pentru toată lumea, inclusiv pentru Haggenbrood.

Apoi, fără alte cuvinte, a tras de lanț și m-a dus înapoi prin Valkarky până la locuința sa.

CAPITOLUL 14

ZVONURI ȘI VEȘTI

Folosind o piatră de șlefuit, am început să ascut

temeinic săbiile pe care plănuiam să le folosesc în arenă. Alesesem două pumnale lungi – laolaltă cu sabia bătrânului Rowler, care devenise rapid arma mea preferată.

În timp ce lucram, Nessa mă privea foarte atentă. Chibzuisem la propunerea ei surprinzătoare. Era, fără îndoială, curajoasă – mult mai curajoasă decât oricare altă purra pe care o întâlnisem vreodată, însă exista un risc grozav s-o las să stea nelegată în arenă. Dacă fugea, aş fi plătit cu viaţa. Simţeam că voia să spună ceva important pentru ea şi, într-adevăr, curând s-a dovedit că ghicisem.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare, a zis, în cele din urmă.

— Vorbeşte şi o să te ascult, am răspuns, concentrat mai mult la ceea ce făceam, dar pregătit s-o aud.

— Ar putea surorile mele să fie legate de stâlpi fără să fie trezite? A întrebat ea. Mi-ar plăcea să le scutesc de groaza arenei.

— Asta e cu neputinţă, micuţă Nessa. Nu ar fi îngăduit – i-ar lipsi pe cei care vor asista la ordalie de plăcerea de a le auzi ţipând. Şi e mai plăcut să priveşti pe cineva conştient cum sângerează şi moare. Adormite, nu ar oferi nicio distracţie.

Când eram tânăr, vizitasem odată cetatea în timpul unui duel judiciar. Se terminase foarte repede, dar, în ciuda acestui fapt, îmi plăcuse

modul în care Haggenbrood executase victimele și cum țâșnise sângele lor, desenând încântătoare flori pe albul arenei. Însă apoi, după ce mi-am îmbrățișat vocația, în rarele mele vizite aici, nici măcar nu m-am gândit să mai asist la vreo altă ordalie.

Îmi era bine singur, lucrând la haizda mea, și preferam să fiu departe de larma evenimentelor de felul acesta. Nu mă mai simțeam bine să fiu aproape de atâția semenii de-ai mei la un loc.

— Distracție?! Cum poți folosi un astfel de cuvânt, când viețile abia înmugurite ale surorilor mele ar putea fi pierdute? Ce soi de creaturi sunteți voi?

— Așa stau lucrurile, micuță Nessa. Suntem foarte deosebiți de oameni. Acesta e felul de a fi al semenilor mei și eu sunt legat de tradițiile și de regulile Kobalos. Prin urmare, nu pot face nimic să vă cruț, pe tine și pe delicioasele tale surori, de inevitabilele spaime și suferințe care vă așteaptă.

Nu înceta să mă uimească faptul că Nessa era gata să se sacrifice pentru a-și ajuta surorile. Bineînțeles, ca ea să se ridice și să înfrunte chiar și una dintre întrupările Haggenbrood astfel, chiar și cu un pumnal în mână ei micuță, nu putea avea decât un singur rezultat. Avea să moară înainte de a ști ce s-a întâmplat. Dar consideram că o astfel de temeritate merita o răsplată.

Ce și-ar fi dorit cel mai mult acum? M-am

întrebat. Într-o secundă, am aflat răspunsul. Pe scurt, aveam să suspend detenția solitară a celor trei purrai.

— Ți-ar plăcea să le trezesc pe surorile tale acum, ca să puteți sta un timp împreună? Căci s-ar putea să fie ultima voastră ocazie să stați de vorbă între voi? I-am oferit eu ocazia – foarte generos, am crezut.

— Da, te rog, mi-ar plăcea mult, a spus Nessa solemn. Cât mai e până la ordalie?

— Aproape o zi întreagă, așa că bucurați-vă și folosiți-vă de tot timpul care v-a mai rămas. O să le aduc pe surorile tale grăsuțe aici și o să vă las singure, să vorbiți numai între voi, o vreme.

Prin urmare, ținându-mi promisiunea, le-am reunit pe cele trei surori. Bineînțeles, nu le-am acordat și intimitate, pentru că eram foarte curios să aud ce aveau să-și spună una alteia, așadar m-am făcut foarte mic și m-am strecurat în odaie folosindu-mă de o gaură de scurgere din podea drept cale de acces.

— Aș vrea să am haine curate și o panglică albastră să-mi prind părul, a zis Susan, plângăreț.

— Sunt sigură că o să ai tot ce îți dorești odată ce vei fi în siguranță, în Pwodente, a răspuns Nessa. Orice se va întâmpla, o să supraviețuim. Trebuie să credeți în asta.

— Îmi pare rău, a zis Susan, clătinând din cap și cu lacrimile șiroind pe obraji. O să încerc, dar eu

nu sunt la fel de curajoasă ca tine, Nessa. O să încerc să fiu cât pot. Pe cuvânt.

Nu mi s-a părut că ar merita să mai stau – surorile n-aveau ceva prea interesant să-și spună. Nessa încerca să rămână calmă, dar, după ce Susan o lăudase că era curajoasă, de fiecare dată când încerca să vorbească, buza de jos începea să-i tremure de parcă ar fi avut o viață aparte, numai a ei. Când în sfârșit a reușit să scoată câteva propoziții, toate cele trei surori au izbucnit în plâns și și-au petrecut restul timpului așa, plângând și îmbrățișându-se strâns una pe alta. Totul era foarte inutil.

Și mie îmi părea rău că trebuia să mor. Acum aș fi putut atinge potențialul meu deplin. Aș fi avut nevoie de cel puțin încă un secol ca să studiez înainte de a-mi desăvârși măiestria în magie haizda și de a-mi îmbunătăți abilitățile de luptă până la nivelul optim. De asemenea, aș fi fost încântat să aflu că am învins amenințarea primejdioasă de skaiium, evitând slăbiciunea care îi afectează pe unii din ordinul nostru. Acum nu aveam să mai știu rezultatul. Cu toate acestea, am hotărât să-mi folosesc cât mai bine ceea ce ar fi putut fi ultima zi a vieții mele pe această lume, așa că m-am retras în camera mea personală și am pocnit de trei ori din degete, pentru a-l invoca pe Hom, un tip de homunculus, care este probabil cel mai interesant servitor introdus în Valkarky de magii

haizda. Este un culegător de vești și zvonuri, iar multiplele sale forme sunt special prevăzute pentru această misiune.

Un Hom în formă de șobolan este foarte eficient în canalele de scurgere, făcând posibilă ascultarea conversațiilor din tot orașul prin urechile sale adaptate special; când se scufundă, își poate concentra auzul asupra unei singure conversații, în pofida numeroaselor podele și ziduri skoya care-l despart de cei iscodiți.

O altă formă a sa dispune de aripi puternice și se poate ridica în zbor deasupra cetății, cât să-i vadă toate acoperișurile, observând astfel cine se apropie și cine pleacă din Valkarky.

Ipostaza care dă raportul ia înfățișarea unei siluete foarte mici, destul de asemănătoare ființei omenești masculine. Bineînțeles, este acoperit cu blană lungă și brună, ca să-i țină de cald, și întotdeauna trăiește pe lângă locuințele noastre haizda, în timp ce restul corpurilor sale harnice cutreieră pe afară, până departe. Odată ce s-a strecurat și a ieșit din gaura de scurgere, Homul s-a urcat pe scaunul din fața jilțului meu.

— Raportează despre progresele tuturor celorlalți magi haizda! I-am poruncit eu.

Niciodată, în decursul vizitelor mele în Valkarky, nu întâlnisem vreun alt mag haizda locuind aici.

Într-adevăr, trecuseră mulți ani de când îl întâlnisem pe ultimul, pe când călătoream pe la marginea teritoriului ființelor omenești, departe,

spre sud-est. Cu ace la petrecusem câteva ore, schimbând mai mult decât amabilități și glume – suntem, din fire, foarte secretoși. Dar fiecare mag haizda îi raportează Homului înainte de a părăsi orașul, iar această informație era acum la dispoziția mea.

— În afară de tine, unsprezece alții au vizitat și au raportat aici, în ultimii treizeci de ani, a zis Hom. Fără îndoială c-o să fii interesat să afli că, în urmă cu optsprezece luni, Rasptail a făcut ceea ce el credea că s-ar putea să fi fost ultima sa vizită aici. Acum are aproape opt sute de ani și se teme că puterile sale și-au început lungul lor declin. Odată ce va fi sigur de asta, se gândește să-și pună capăt vieții.

Hom avea dreptate presupunând că aș fi fost interesat de veștile despre Rasptail. La urma urmelor, el fusese haizda care mă pregătise în timpul noviciatului meu, în perioada de treizeci de ani cu care începe profesia noastră. După aceea, un haizda trebuie să studieze și să se perfecționeze singur. Rasptail fusese un magistru aspru, dar drept, și am fost întristat să aud că puterile îl părăseau. Era în obiceiul haizda să-și ia viața, ajunși în acel punct. Noi alegem moartea, decât un declin îndelungat.

După aceea mi-a raportat despre ultimele situații cunoscute ale celorlalți zece magi. Când a sfârșit, mă plictisisem de subiect și am cerut informații despre Valkarky și locuitorii săi.

— Ce ți-ar plăcea să afli mai întâi, stăpâne – veștile sau zvonurile? A întrebat Hom, cu vocea lui subțirică, pițigăiată.

Veștile, de regulă, sunt predictibile – variațiuni pe tema evenimentelor care s-au repetat în cetatea noastră de-a lungul a multor secole. De exemplu, există viteza cu care se extinde Valkarky; în unii ani, creșterea e mai înceată, și aceasta întotdeauna constituie o cauză de neliniște pentru cei care-și fac griji pentru lucruri dintr-acestea. Apoi există statisticile despre execuția prizonierilor – de regulă, criminali. Majoritatea acestora mi se par foarte plictisitoare.

Cu toate acestea, îmi place bârfa; uneori are temei, de fapt.

— Spune-mi cele mai interesante zvonuri, i-am cerut eu, observând că Hom arăta mai degrabă prăpădit, cu blana încâlcită și înspicată cu fire sure.

Îmbătrânea și, curând, avea să fie înlocuit.

— Lucrul despre care se vorbește cel mai mult, stăpâne, este că o mare piatră-de-stea a căzut pe pământ, nu departe de oraș. Cum s-a încins, când a trecut prin aer, a căpătat o culoare stacojie foarte interesantă, sugerând că ar fi compusă din minereul perfect pentru construirea săbiilor. Mulți s-au dus s-o caute.

Piatra-de-stea era foarte prețioasă, dar s-o cauți însemna foarte probabil să alergi după potcoave

de cai morți. Probabil se mistuise arzând înainte de im pact – sau poate că se înșelaseră asupra culorii. Obiecte din acestea, cu spectacolul lor impresionant de lumină, erau deseori văzute, dar rareori găsite. Era posibil să fi fost aceeași pe care o zărisem eu, spre nord. Dar, dacă despre aceea era vorba, eu nu văzusem nici urmă de stacojiu.

— Altceva? Am întrebat.

— Se zvonește că o purra singuratică se afla în zona unde a căzut piatra. A fost luată prizonieră, dar cu mari pierderi pentru Oussa. Ei au spus că s-a opus și că pe puțin patru dintre ei au murit.

Ei, asta era într-adevăr interesant, dar improbabil. Oussa era corpul de gardă care răspundea direct de ordinele Triumviratului – trei dintre cei mai puternici Mari Magi ai cetății. Ca o ființă umană să ucidă patru din garda lor de elită era chiar mai de necrezut decât isprava mea cu uciderea unui asasin Shaiksa. Și, la urma urmelor, eu sunt un mag haizda, nu o femeie singură.

Deodată, am simțit o arzătoare curiozitate.

— Mi-ar plăcea să-i văd leșul, am zis eu. Au spus și unde poate fi găsit?

— Au spus că a fost prinsă vie și este închisă într-una dintre cele mai păzite temnițe Oussa.

— Prinsă de vie?! Am exclamat.

Asta era și mai de necrezut.

— Investighează mai în amănunt, i-am poruncit.

Vino să-mi raportezi de îndată ce afli ceva. Vreau să știu unde este ținută purra.

Hom s-a furișat înapoi prin gaura de scurgere, în timp ce eu m-am pregătit pentru lupta mea cu Haggenbrood. Am început cu exercițiile mintale în care vizualizam pașii care conduceau la victorie. Mai întâi m-am imaginat în arenă; apoi, cu ochii minții, am privit cum Haggenbrood își scotea cele trei urâte întrupări din groapă. Treptat, mi-am reglat respirația, făcând imaginea mai clară, dar nu sfârșisem decât secvența preliminară, intrând în primul nivel de concentrare, când Hom s-a întors și și-a ocupat din nou locul pe scaunul din fața mea.

— Vorbește! Am poruncit. Ce ai aflat?

— Acum pot trece ambele rapoarte de la „zvonuri” la „vești”. Piatra-de-stea a fost găsită de Oussa și adusă în oraș odată cu purra. Nu se știe unde se află acum piatra, dar purra este închisă în districtul Yaksa Central, nivelul al treisprezecelea, celula patruzeci și doi.

Aceasta era închisoarea cel mai bine păzită din cetate, iar celula patruzeci și doi era de regulă rezervată numai pentru cei mai periculoși și mai ingenioși deținuți. Cum fusese posibil ca o simplă purra să merite o asemenea cinste?

Am simțit imediat nevoia s-o văd cu ochii mei. Aveam mai mult timp decât necesar ca să-mi închei pregătirile pentru bătălie, așa că asta se putea dovedi o distracție interesantă. Dându-i

repede drumul să plece Homului, am pornit fără zăbavă spre districtul Yaksa Central.

Având o datorie de onoare să particip la duelul judiciar, nu-mi erau restricționate drumurile prin oraș. Totuși, odată ce am ajuns la zona aflată sub pază, era probabil să fiu luat la întrebări și chiar arestat, dacă nesocoteam avertismentele de a nu mă apropia.

Prin urmare, m-am făcut cât mai mic posibil și am folosit o magie destul de puternică pentru a mă ascunde de majoritatea celor din jur. Numai magii foarte puternici și asasinii ar mai fi putut să mă vadă acum. Ochii gărzilor nu puteau pătrunde obișnuitele trucuri de camuflaj ale magilor cetății, iar eu eram un haizda și, din fericire, metodele noastre erau în mare măsură necunoscute.

Am început să cobor, nivel după nivel. La început, culoarele și sălile erau înțesate de Kobalos. Am trecut tacticos prin halele comerciale multicolore, unde negustorii bogați își etalau mărfurile pentru mușteriii și mai bogați, în vreme ce restul puteau doar căsca gura și visa. După acestea, trei niveluri mai jos, urmau dughenele cu mâncare, unde vânzătorii ambulanți găteau sânge, oase și măruntaie pe focuri deschise, umplând aerul cu mirosuri înțepătoare.

Locul meu preferat de aici îl constituiau cazanele cu sânge, unde, pentru doi valeroni,

puteai să bei cât voiai. Mi-am întins limba până când am putut lipi partea cea mai vâscoasă și mai groasă a savurosului lichid, apoi, cu burta plină până la refuz, mi-am continuat coborârea.

După o vreme, am lăsat mulțimile de Kobalos mult în urmă, întâlnind doar când și când un corp de gardă; camuflat cum eram, am putut să trec de ei cu ușurință. Când am ajuns la nivelul al doisprezecelea, singurele lucruri care mai mișcau erau whoskor sau alte entități similare. La un moment dat am zărit o creatură ca un vierme uriaș, care m-a privit lung din gura unui tunel întunecat, cu unicul său ochi gigantic și încețoșat. Nu știam numele acesteia. Era nouă și pentru mine, fără îndoială prăsită ca rezultat al vreunei magii noi puse la punct de Marii Magi. Ceea ce m-a neliniștit pe moment a fost faptul că mă putea vedea, în pofida camuflajului meu. Dar a lunecat înapoi în tunelul său și nu mi-a mai dat vreo atenție în drumul meu spre nivelul de mai jos.

Mi-a luat aproape o oră ca să pătrund la nivelul al treisprezecelea. După care, în mai puțin de cinci minute, stăteam în fața celulei patruzeci și doi. Flăcările torțelor pâlpâiau pe zidurile culoarului umed, care nu mai erau construite din skoya – temnițele acestea fuseseră cioplite din roca de bază, mult sub cetate. Am auzit gemete de jur-împrejur și, ocazional, câte un țipăt sfâșia aerul, făcându-mi gura să se umple

de salivă. Apoi cineva a început să implore:

— Nu! Nu! Striga vocea, plângăreț. Nu mă mai chinui! E prea mult! Mărturisesc! Mărturisesc! Eu am făcut toate lucrurile de care mă acuzați. Dar, vă rog, încetați. Aș vrea să...

Vocea a devenit un strigăt de agonie, ceea ce însemna că tortura a continuat și, fără îndoială, s-a intensificat. Asta mi-a plăcut, dar trebuie să vă spun că eu n-aș putea niciodată să-i torturez pe cei slabi. Prefer de mii de ori să provoc suferință în luptă, să-mi pun la încercare puterile împotriva cuiva care arată curaj și caracter.

Aceste sunete încântătoare veneau din celulele în care erau închiși dușmanii cetății Valkarky. Ei erau torturați și o meritau. Era așa o plăcere să le auzi strigătele de durere. Dar din celula patruzeci și doi nu se auzea niciun sunet. Oare purra murise? Fără îndoială că fusese prea slabă ca să reziste torturilor ingenioase aplicate.

M-am strecurat pe sub ușă și am găsit că lucrurile stăteau chiar diferit de cum mă așteptasem. Numaidecât am știut că prizoniera era cât se poate de vie. Nu numai atât – în ciuda camuflajului meu magic, ea mă putea vedea. S-a uitat atât de fix în jos, la mine, că nu încăpea nicio îndoială în această privință. Era, de asemenea, clar că mă considera cu nimic mai presus de vreo insectă pe care avea s-o strivească sub călcâi.

Bineînțeles, nu era capabilă să facă asta, pentru că era ținută de zid cu piroane din aliaj de argint. Câte unul îi străpungea fiecare încheietură a mâinii și fiecare picior. În plus, un lanț de argint era înfășurat în jurul gâtului ei, strâns bine și fixat de un cârlig mare din tava nul temniței. Asta ca să nu mai spun de faptul că buzele ei erau cusute cu fir de argint, ca să nu poată vorbi. Am simțit că suferea o considerabilă durere și era de mirare că nu scotea niciun geamăt.

Nu era îmbrăcată cu fustă – veșmântul obișnuit pentru purrai atât din cetate, cât și din afara ei. Îmbrăcăminte ei era împărțită în două și legată strâns de fiecare coapsă. În partea de sus avea o bluză scurtă, ca fenie, prinsă în talie.

Mi-am modificat statura, crescând cât să ne putem privi față în față, și am hotărât că aveam nevoie să stau de vorbă cu această purra. Fără îndoială că îi cususeră buzele cu un motiv și exista un oarecare risc dacă i le descoseam, dar eram curios să știu mai multe. Am scos un pumnal și, cu vârful său ascuțit, i-am tăiat cu foarte mare grijă firul de argint. Apoi i l-am sos dintr-o singură mișcare, încât buzele ei umflate s-au deschis imediat.

Ce am văzut în gura ei m-a surprins. Dinții îi fuseseră piliți până deveniseră ascuțiți ca acele.

— Cine ești tu? Am întrebat.

Ea mi-a zâmbit, atunci. Nu era zâmbetul unui

prizonier înlănțuit. Era o expresie care i-ar fi putut fulgera pe față dacă rolurile noastre ar fi fost inversate.

— Așteptam să mă vizitezi, a zis ea, ignorându-mi întrebarea. De ce ți-a luat atât?

— Mă așteptai? Am repetat eu. Cum așa?

Expresia ei a devenit severă și imperioasă – total nepotrivită pentru o purra.

— Te-am chemat să vii la mine acum două ore, micule mag, a zis ea.

Ce nebunie mai era și asta? Pentru o clipă, am rămas fără replică.

Apoi ea a zâmbit foarte larg, arătându-și toți dinții ascuțiți.

— Eu sunt Grimalkin, a zis.

CAPITOLUL 15

GRIMALKIN

M-am uitat la ea uluit.

— Ți-ai rostit numele de parcă ar fi trebuit să-l cunosc. N-am auzit niciodată de vreo purra pe nume Grimalkin. Pretinzi că m-ai „chemat”? Ce-i aiureala asta? Am întrebat.

— E adevărul, a zis ea. Odată ce am descoperit tot ce era de știut despre tine, te-am invocat, folosind o vrajă de constrângere. Uite colo instrumentul coruperii tale!

Cu o ușoară ridicare din sprâncene, mi-a indicat colțul îndepărtat al celulei. Acolo zăcea una dintre întrupările-șobolan ale Homului. Ochii îi

erau închiși, iar coada subțire îi zvâcnea de parcă ar fi fost în toiul unei crize de apoplexie.

— Chiar și cu buzele legate, a fost ușor să câștig controlul asupra unei creaturi atât de fraiere. Când a venit să mă caute, i-am absorbit din întruparea băgăreață toată cunoașterea de care aveam nevoie. Apoi a fost foarte ușor să te aduc aici. Știu totul despre tine, magule. Știu în ce încurcătură te afli. Și sunt pregătită să te ajut, dar am nevoie de trei lucruri în schimb.

— Tu să mă ajuți pe mine? Nu ești în măsură să ajuți pe nimeni! Și, curând, ai să fii moartă. Patru membri Oussa și-au pierdut viețile în încercarea de a te aduce în arest legal. Condamnarea ta la moarte este probabil deja semnată. Fără îndoială că îți vor amâna execuția doar pentru a-ți prelungi durerea și a afla tot ce pot despre tine.

— N-a fost nimic legal în capturarea mea, mi-a replicat purra. Au furat de la mine o bucată de minereu de stea care era în posesia mea. Mi-au mai confiscat, de asemenea, și alte lucruri, mai importante. Pe acestea trebuie să mi le înapoiezi tu, pentru a primi ajutorul meu.

Așadar, purra găsisese piatra-de-stea. „Cine găsește păstrează!” era legea în astfel de cazuri, dar Oussa n-ar fi acceptat ca o ființă omenească singuratică, mai cu seamă o purra care se afla atât de aproape de Valkarky, să aibă vreun drept. O piatră-de-stea era rară, foarte prețioasă și mult

căutată. O armă dintr-un astfel de minereu putea fi făurită numai de cel mai iscusit dintre fierari, dar, lucrată cum se cuvine, rezultatul era o sabie care nu se tocea niciodată și nu se putea rupe. Chiar dacă piatra-de-stea n-ar fi fost la mijloc, această purra ar fi fost arestată pe loc și fie mâncată, fie luată în sclavie. Faptul că opusese rezistență însemna moarte sigură.

După drept, ar fi trebuit s-o las în plata ei, dar eram cuprins de o copleșitoare curiozitate și voiam să aflu mai multe. Eram de asemenea, impresionat de cutezanța ei și de abilitatea în luptă, de vreme ce ucisese patru Oussa.

— Dacă ai fi liberă, cum m-ai putea ajuta? Am întrebat.

— Te așteaptă lupta într-o ordalie împotriva unei creaturi pe care voi o numiți Haggengbrood. N-a fost niciodată învinsă, așa că istoria spune că o să pierzi lupta și o să mori...

Mi-am ridicat o mână să protestez, dar ea a continuat să vorbească, un pic mai grăbită ca înainte.

— Nu încerca să tăgăduiești. Știu totul despre tine – informația din mintea micului tău spion. Cunosc situația și m-am gândit la ce e de făcut. Aș putea să îi iau locul uneia dintre cele trei fete legate de stâlpi în arenă – celei numite Nessa, care e cea mai apropiată de mine ca mărime; am imaginea ei în minte, mulțumită iscoadei tale. Dezleagă-mă în arenă și dă-mi o sabie, cum

intenționai să faci pentru ea. O să lupt alături de tine; drept urmare, Haggenbrood o să moară și ție ți se va permite să părăsești orașul cu cele trei fete.

— Asta-i o prostie, i-am spus eu, înfricoșat de modul cum intrase în mintea mea. Nu știu de ce îmi pierd timpul stând de vorbă cu tine. Chiar dacă te-aș putea elibera din celula asta, nu crezi că înlocuirea micuței Nessa o să fie observată?

Purra a zâmbit și întreg corpul ei a părut să palpâie și apoi m-a luat o clipă cu amețală. Și acolo, înaintea ochilor mei, cu piroanele de argint în mâinile și picioarele ei, cu lanțul de argint înfășurat de gâtul ei, stătea Nessa.

— Acum crezi? A întrebat ea, vorbind cu vocea micuței Nessa, cu exact aceleași intonație și timbru.

Imediat am folosit magia ca să încerc să verific iluzia, dar în zadar. Imaginea Nessei nici măcar n-a tremurat.

— Cum faci asta? Am întrebat eu. N-ai văzut-o pe Nessa și nici n-ai auzit-o vorbind?

— Nu sunt doar cuvinte înăuntrul unui cap! Mi-a răspuns vrăjitoarea. Există și imagini, și sunete – am luat tot ce aveam nevoie din capul micului tău spion. Restul l-am luat din mintea ta, în timp ce vorbeam cu tine!

Mâniat de aceasta, am încercat să mă strecur în mintea ei. Voiam să-i provoc durere – doar atât cât s-o fac să ție. Dar n-am putut. Era un soi de

barieră – una pe care nu puteam s-o străpung. Era puternică.

— Cred că ai putea, într-adevăr, să intri în arenă cu înfățișarea aceasta și să păcălești spectatorii – chiar și pe Marii Magi, am recunoscut eu, înciudat. Dar ce te face să crezi că, dacă lupti alături de mine, victoria noastră va fi sigură?

— Eu sunt Grimalkin, asasina clanului Malkin. Sunt o vrăjitoare care poate folosi o magie puternică; mai mult de atât, sunt pricepută la tehnicile de luptă. Aș putea să-l înving pe Haggengbrood și singură, dacă ar fi nevoie.

Aș fi râs la aroganța ei, dar n-am făcut-o. Nu auzisem niciodată de clanul Malkin, nici de vreo vrăjitoare asasină, dar această purra radia o extraordinară încredere și siguranță. Ea credea cu adevărat că putea s-o facă. Și nu ucisese deja patru dintre luptătorii de elită ai gărzii?

— Problema cea mare va fi să te scot de aici și să te duc în locuința mea înainte de ordalie, i-am explicat eu. Temnițele acestea sunt foarte bine păzite. Eu am izbutit să ajung la nivelul ăsta pentru că mă pot face foarte mic, așa cum ai văzut deja. Mă pot strecura printr-o crăpătură sau pe sub o ușă. Tu poți face asta?

Ea a clătinat din cap și tot corpul i-a pâlpâit. Încă o dată mă uitam la purra cea cu dinții ascuțiți.

— Pot crea o iluzie, dar îmi lipsește abilitatea de a-mi schimba mărimea corpului. Dacă îmi

slăbești strânsoarea lanțului de argint din jurul gâtului meu, mă ocup eu de restul. Dar tot am nevoie de trei lucruri de la tine, în schimb.

— Numește-le.

— Întâi de toate, îmi vreau armele înapoi. Sunt zece pumnale și o pereche de foarfeci speciale. De asemenea, am nevoie de curelele și tecile lor. În al doilea rând, cer bucata de minereu de stea care mi-a fost luată.

— O să fie destul de dificil să șterpelesc armele și să ți le aduc, dar să iau piatra-de-stea va fi cu neputință. Este foarte valoroasă și probabil este acum sub pază strictă.

Mai mult ca sigur fusese depusă în Camera Prăzilor, cea mai sigură vistierie din oraș.

— O vreau. E a mea!

— O purra n-are niciun drept de posesiune. Încetează cu cererea asta prostească și mulțumește-te cu armele tale.

— Magule, a zis ea, batjocoritor, tot o chestiune de posesiune te-a adus și pe tine în situația extrem de dificilă în care te afli acum. De la servitorul tău am aflat cum i-ai ucis pe Marele Mag și pe asasinul Shaiksa pentru a-ți recupera cele trei fete care-ți aparțin. Știu că ești un războinic formidabil și de aceea îți ofer respectul pe care li-l refuz celorlalți. Dar noi doi venim din rase și culturi diferite. În Pendle, unde locuiesc eu, nu există sclavie, nici stăpâni de oameni, iar o femeie poate deține proprietăți. Așadar, privim

lucrurile din perspective diferite. Acceptă drepturile mele și o să le accept și eu pe ale tale. Iar acum am ajuns la al treilea lucru pe care trebuie să mi-l aduci. Este un sac mare de piele care conține ceva foarte primejdios. Dintre cele trei lucruri pe care le vreau înapoi, acesta este cel mai important.

— Atunci trebuie să-mi spui exact ce conține.

— Ar fi mai bine pentru tine să nu știi, dar pot vedea în mintea ta, magule, și știu că principalul tău cusur e curiozitatea. De aceasta m-am folosit în vraja de constrângere, ca să te aduc aici. Dacă tac, o să te amesteci oricum. Sacul conține capul Necuratului, cea mai puternică dintre toate entitățile ce sălășluiesc în întuneric.

Cuvintele ei m-au nedumerit. Nu auzisem niciodată de ceva numit „Necuratul”. Nici nu înțelegeam ce voia să spună prin „întuneric”. Dincolo de lumea asta erau tărâmurile spiritelor, ca Askana, împărăția zeilor noștri – dar cât privește unde se duceau sufletele Kobalos și cele omenеști după moarte, asta nu ne mai era nouă cunoscut. O lua în sus sau în jos, dar niciunul nu se întorsese ca să-și povestească experiența – deși cei mai mulți suspectau că era mai bine dacă o lua în sus decât în jos.

— Ce este „întunericul”? Am întrebat.

— Este locuința demonilor și a zeilor – și a celor ce-i slujesc – după moarte. Este locul unde ne întoarcem noi, vrăjitoarele.

— În sac e capul unui zeu? Am întrebat.

— Da, ar putea fi descris ca zeu. Sunt o mulțime de Vechi Zei și, întreg, acesta este mai puternic decât toți ceilalți la un loc. Restul corpului său este legat departe, astfel încât să rămână separat de cap – pentru ca slujitorii lui să nu izbutească să-l refacă. Răzbunarea lui ar fi cumplită.

— Eu nu știu nimic despre zeii voștri, i-am spus eu. Noi avem o mulțime. Preferatul meu personal este Cougis, zeul cu cap de câine, dar mulți dintre semenii mei îl venerază pe Olkie, zeul fierarilor Kobalos, care are patru brațe de fier și dinți de bronz. Totuși cel mai mare dintre zeii noștri se numește Talkus, care înseamnă Zeul Care Va Să Fie. Nu s-a născut încă, dar noi așteptăm cu nerăbdare să își facă apariția pe pământ.

Purra numită Grimalkin mi-a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți.

— Semenii tăi au adevărurile lor, iar semenii mei, pe ale noastre. Suntem foarte diferiți în credințele noastre, mi-a spus ea. O să-ți respect credința și, în schimb, îți cer să mi-o respecti și tu pe a mea. Capul din sac trebuie să ajungă înapoi la mine. Acesta este cel mai important lucru dintre toate. O să fie extrem de periculos să-l cari. Dacă vrei să rămâi în viață, va trebui să-ți înăbuși curiozitatea.

— Mai întâi trebuie să aflu unde e, am zis eu, arătând apoi spre șobolanul cu spasme.

Eliberează-l din magia ta, ca să poată găsi sacul și celelalte obiecte pe care le ceri.

Purra a dat din cap, iar Hom dintr-odată s-a oprit din convulsii și s-a întors pe picioarele sale mici de șobolan, zvâcnind din mustăți. L-am instruit rapid:

— Am nevoie să știu precis unde se află mai multe obiecte luate de la această purra de către Oussa, i-am spus. Cel mai important dintre acestea este un sac mare de piele. În al doilea rând, găsește piatra-de-stea. Pe lângă acestea, sunt mai multe arme și centurile, precum și tecile lor. Întoarce-te și raportează imediat ce ți-ai îndeplinit misiunea!

El s-a întors și, cu o fluturare mânioasă din coada-i subțire, a părăsit temnița.

— Cam cât crezi că o să dureze? A întrebat purra.

— Mult mai puțin decât să obțin eu ceea ce ai cerut. Dar n-o să se întorcă aici – deși are auz bun și vedere ascuțită, în forma asta e lipsit de mijloacele vorbirii. Așa că acum trebuie să plec și să mă întorc în locuința mea, pentru a-i auzi raportul de la o întrupare care poate vorbi.

— Înainte de a pleca, hai să clarificăm termenii târgului nostru, a zis purra.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

— Știu totul despre importanța unui târg la semenii tăi, a continuat ea. Dacă o să faci tot ce poți ca să-mi înapoiezi bunurile furate și o să mă ajuți să mă eliberez, în schimb eu te voi ajuta să-l

ucizi pe Haggenbrood. Mai mult, odată ce plecăm din locul acesta, n-am să fac nimic să te împiedic în ceea ce consideri tu a fi treburile tale legale. Te învoiești?

— Am nevoie de timp să reflectez. O să chibzuiesc la această posibilitate.

— E foarte puțin timp! Înainte de a pleca, slăbește lațul în jurul gâtului meu. Fă-o acum!

Am clătinat din cap.

— Nu, nu pot face asta deocamdată. Mai întâi o să încerc să iau lucrurile care ți-au fost confiscate. Dacii reușesc, mă întorc și fac ce-mi ceri.

Nu aveam încă încredere în purra. Aveam nevoie să cântăresc situația mai pe îndelete. Și, așa cum îi spuseseam și ei, voiam să văd dacă puteam să-i recuperez posesiunile și, astfel, să-mi îndeplinesc partea mea de învoială.

Purra s-a încruntat mânioasă, dar, fără alte cuvinte, m-am făcut foarte mic și m-am strecurat pe sub ușă.

CAPITOLUL 16

VRĂJITOAREA MOARTĂ

— M-am întors la locuința mea cât mai repede cu putință și l-am așteptat pe Hom să apară și să-mi dea raportul. Deodată, m-am simțit foarte nesigur pe mine. Propunerea făcută de purra cu dinți ascuțiți păruse rezonabilă la momentul respectiv, dar acum, departe de ea, mi se părea o

prostie.

Cum de îmi permisesem să negociez cu o simplă femeală ca ea? Oare să fi fost de la skaiium? Același lucru mi se întâmplase și când vorbisem cu Nessa, iar ea își lipise fruntea de a mea. Mă lăsasem influențat în mod nedorit și apoi încercasem, cu nechibzuință, să o salvez pe sora ei mai mică, ucigând un Mare Mag și un asasin Shaiksa, în acest scop, ceea ce mă adusesese în situația de față. Acum mi se întâmplase din nou, cu această ciudată purra.

Sau folosisse oare vreo vrajă ca să-mi controleze gândurile și faptele? La urma urmelor, nu știam nimic despre această vrăjitoare și despre magia ei; mijloacele mele de apărare obișnuite s-ar fi putut să nu aibă efect.

Am tras adânc aer în piept și am început să mă concentrez asupra problemei, lăsând la o parte temerile și încercând să evaluez situația în mod logic. Nu exista nicio îndoială că vrăjitoarea umană putea crea o iluzie magică îndeajuns de puternică să treacă drept Nessa. Fusesem pregătit să o eliberez pe fată ca să distrag o clipă atenția creaturii Haggensbrood – și atunci de ce n-aș fi făcut la fel cu această purra? Ea era asasina unui clan de vrăjitoare și, prin uciderea celor patru războinici Oussa, demonstrase că era o luptătoare extraordinară.

De asemenea, știam că puteam să intru din nou în temniță nedepistat și să-i slăbesc lanțul din

jurul gâtului – asta fusese tot ce-mi ceruse. Nu înțelegeam cum ar fi putut atunci să scape și să ajungă la locuința mea pentru a mă însoți în arenă, dar asta o privea. Dacă nu izbutea, eu aveam să le iau pur și simplu pe cele trei surori și să mă țin de planul inițial.

Homunculul a ieșit din gaura lui și s-a suit din nou pe scaun.

— Raportează! I-am poruncit.

— Armele și piatra-de-stea sunt în Camera Prăzilor a Triumviratului, a anunțat Hom.

Camera Prăzilor era denumită potrivit – acolo mă și așteptasem să fi fost duse obiectele. Era, de fapt, trezoreria Triumviratului, locul unde bunurile confiscate și lucrurile de interes special sau de mare valoare erau depozitate. Era bine păzită, prea bine păzită – teoretic inexpugnabilă. Avea să fie cu neputință pentru mine să obțin cele două lucruri cerute de vrăjitoarea umană.

— Ai descoperit locul unde e sacul de piele? Am întrebat.

— A ajuns la gunoi – aruncat pe unul dintre jgheaburile de deversare.

— Ești sigur? L-am întrebat.

Cum putea ceva considerat atât de important de purra cu dinții ascuțiți să fie lepădat ca neînsemnat? M-am întrebat eu.

— Da, sacul a fost deschis și s-a constatat că înăuntru era un cap într-un asemenea hal de descompunere încât a fost aruncat foarte rapid.

— Spune-mi locul jgheabului! Am poruncit.

Fără îndoială că putreziciunea de țeastă pe care o conținea sacul era o scârboșenie împruțită din cale-afară de îngreșătoare, dar purra îl socotea cea mai im portantă dintre posesiunile sale. Odată ce aveam să-i explic imposibilitatea de a pune mâna pe restul, s-ar fi putut să fie destul ca s-o mulțumească. N-ar fi trebuii să fie dificil să-l recuperez.

— Districtul Boktar Nord, nivelul al treisprezecelea, rezervorul 179, a răspuns Hom.

— O să mă duc acolo imediat. Pune pe una dintre întrupările tale să mă aștepte acolo și să mă conducă direct la sac.

Nu mi-a luat mult să găsesc rezervorul 179, care era aproape plin. Privit de sus, apărea ca un uriaș semicilindru concav, cu o gaură ovală la mijloc. Din jgheaburile care atârnav deasupra, tot soiul de gunoaie se vărsau în gura căscată a tomberonului puturos: mai mult oase, mucozități, măruntaie și excremente.

Skoya albă era acoperită cu o mângă brun-gălbuie cu cocoloașe verzi și m-am bucurat că n-a fost nevoie să cobor eu însumi în rezervor: exista un sistem de scări folosit de muncitorii de la întreținere. Munca lor, în plus de a avea grijă de jgheaburi și de a menține deversarea rapidă și neîmpiedicată, era să coboare în zona de exact deasupra gurii colectoare și să folosească lopeți și roabe pentru a degaja gunoaiile. Altminteri,

grămada în creștere ar fi blocat, până la urmă, deversarea.

Am cercetat seria de scări. Privind în jos, am putut vedea un singur Kobalos împingând o roabă încărcată și îndepărtându-se de gura colectoare a rezervorului. Prezența unui mag haizda acolo, jos, ar fi putut fi raportată, așa că nu voiam să fiu observat. Probabil erau vreo zece muncitori Kobalos care îngrijeau de fiecare rezervor, dar fiecare dintre ei plecase să-și ducă încărcătura la o oarecare distanță – dacă aveam noroc, nu avea să mă vadă nimeni. Astfel, am hotărât să-mi economisesc magia și să renunț la vraja de camuflaj.

Hom mă aștepta supus la picioarele scării, dând energic din coada lui subțire de șobolan. Fără să fie nevoie să-i mai spun, imediat a luat-o din loc și l-am urmat, pășind cu greu prin murdărie și făcându-mi ghetele totuna. N-a trecut mult și am ajuns la ținta noastră. Fusese ușor să-l găsim; problema era că altcineva ajunsese aici înaintea noastră. În depărtare se vedeau două siluete, dintre care una ținea sacul. Erau prinse într-o discuție animată și, la început, n-au observat că mă apropii.

Dar când am fost la mai puțin de douăzeci de pași distanță, cea cu sacul s-a întors spre mine.

Spre uluirea mea, am văzut că era o purra, dar nu una din Valkarky – era o străină. Spre deosebire de cea cu dinții ascuțiți, purta o fustă

care-i ajungea până la glezne, cu o scurteică murdară din blană de vulpe, încheiată până la gât. Era desculță și murdăria îi plescăia ieșindu-i printre degete la fiecare pas, iar fața îi era schimonosită de ură.

M-am întrebat dacă erau complicele lui Grimalkin – alte vrăjitoare umane. În cazul acesta, poate că aveau puteri magice și abilități de luptă asemănătoare?

— Lăsați sacul jos și plecați! Am poruncit eu. N-aveți ce căuta în orașul nostru, dar o să puteți să vă păstrați viețile.

Cealaltă purra era ceva mai departe în spatele celei dintâi și n-o puteam vedea deslușit, dar am auzit-o chicotind la spusele mele.

Cea mai apropiată purra a aruncat sacul într-o parte, a scos un cuțit și a început să înainteze spre mine, cu o expresie hotărâtă pe față. A început să mormăie în barbă și mi-am dat seama că era într-adevăr o vrăjitoare umană care încerca să-și folosească magia împotriva mea. În câteva secunde, înfățișarea ei s-a schimbat dramatic. Limba îi ieșea din gură la un braț lungime și era bifurcată, ca de șarpe. Apoi fața i s-a prefăcut într-una animalică: colți mari i-au răsărit peste buza de jos, aproape atingându-i bărbia, iar părul i-a devenit un cuib de șerpi zvârcolitori.

Nu eram sigur de scopul acestei transformări. Probabil voia să-mi distragă cumva atenția. Nu

exista nicio îndoială în mintea mea că vrăjitoarea devenise mai urâtă ca înainte, dar asta nu-mi afectase concentrarea câtuși de puțin.

M-am dat înapoi, mi-am concentrat mintea și, mai înainte să ajungă cuțitul să mă atingă, mi-am scos sabia și i-am desprins dintr-o lovitură capul de pe umeri. S-a prăbușit grămadă, cu sângele țâșnind din ciotul gâtului ei. Am dat cu piciorul capul la o parte și m-am pregătit s-o înfrunt pe cea de-a doua vrăjitoare.

Aceasta s-a apropiat de mine încet. Chicotea din nou, de parcă ar fi găsit întreaga situație foarte amuzantă.

— Pot să-mi păstrez viața, așa-i? A croncănit ea. Și, mă rog, ce viață să fie aceea?

Pentru o clipă n-am înțeles ce voia să spună, dar acum era mai aproape, la mai puțin de zece pași distanță, și i-am putut simți mirosul de pământ, putregai și carne moartă. Părul încâlcit era îmbâcsit de noroi uscat și am putut vedea viermii încolăciți prin el. Apoi ceva s-a zvârcolit și a ieșit încet din urechea ei stângă. Era o râmă grasă, cenușie.

Mi-am focalizat auzul asupra ei și m-am concentrat. Șuiera slab, dar nu respira în mod natural și nu se auzea nicio bătaie de inimă. Asta nu putea însemna decât un lucru.

Avea dreptate: nu avea viață. Era deja moartă.

M-a atacat, venind în fugă drept spre mine, cu mâini le întinse și ghearele rășchirate, gata să-mi

sfâșie carnea.

Sunt rapid, dar vrăjitoarea moartă a fost mai rapidă. Atacul ei subit m-a luat prin surprindere, iar ghearele mâinii drepte mi-au trecut milimetric pe sub ochi.

Totuși mâna ei stângă n-a ratat ținta. S-a încheștat puternic de încheietura mâinii mele stângi. Am încercat să mi-o eliberez, dar strânsoarea s-a întărit și mai mult. Nu mai întâlneam niciodată o asemenea forță. I-am tras un pumn în față cu mâna liberă, dar nici n-a tresărit. Degetele ei erau ca o cătușă de metal strângând din ce în ce mai tare prin carne, ca să zdrobească osul. Mâna mea amorțită a scăpat sabia și am căzut în murdărie.

CAPITOLUL 17

AVEM UN TÂRG?

Eu eram un mag care studiasse ocultismul ani de-a rândul. Cu toate acestea, nu avusesem nicio experiență cu entități care puteau funcționa în corpuri esențialmente moarte. În clipa aceea mi-am dat seama cât de mare era lumea și cât de multe mai aveam încă de învățat. Noi, poporul Kobalos, avem o lungă istorie de luptă împotriva oamenilor, dar credem că sunt mult mai numeroși decât noi. Este probabil un noroc că sunt împărțiți în atât de multe regate vrăjmașe, dar avem prea puține cunoștințe despre vreunii care ar folosi magia prin acele locuri îndepărtate.

De aceea nu știam nimic despre vrăjitoarele umane și puterile lor. Cum aș putea, mă întrebam eu, să ucid ceva ce era deja mort?

Am scos un pumnal cu mâna liberă și l-am înfipt în gâtul vrăjitoarei. N-a avut niciun efect și din nou ghearele sale s-au repezit la fața mea. M-am răsucit, cu mâna încă în strânsoarea vrăjitoarei, cu corpurile noastre încordate la maximum.

Apoi am făcut apel la logică să se ocupe de situație. Am lovit cu pumnalul lateral, într-un arc rapid. Lama a pătruns drept prin încheietura vrăjitoarei, retezând-o de trup. Ea a căzut pe spate, în murdărie, lăsându-și mâna în urmă, în continuare încheștată pe încheietura mea. Dar a început să zvâcnească spasmodic și, treptat, și-a slăbit strânsoarea, iar eu n-am pierdut nicio clipă s-o desprind și s-o arunc cât colo. Până când vrăjitoarea moartă s-a ridicat în picioare, sabia era din nou în mâna mea stângă și eu eram pregătit.

Nu aveam de ales decât s-o tai bucățele. Cum altfel aș fi putut pune capăt atacului ei?

Curând, ea nu mai avea nici brațe, nici picioare și nu mai putea nici să se târască. N-a curs sânge – doar un șiroi de fluid negru, oribil. Ca să fiu sigur, am decapitat-o și i-am ținut capul ridicat de păr. Ochii ei s-au uitat într-ai mei, plini de furie, iar buzele i s-au mișcat de parc-ar fi vrut să vorbească. Dezgustat, i-am azvârlit capul cât

am putut de departe. Apoi am luat de jos sacul de piele, mi-am șters sabia de trupul vrăjitoarei dezmembrate și m-am întors către scări, cu Hom alergând iute în urma mea.

Curând, eram înapoi, în siguranța locuinței mele. Mai întâi am vrut să văd ce făceau cele trei surori. Dormeau, ținându-se în brațe.

Apoi am examinat sacul și l-am cântărit, cu băgare de seamă, în mâini. Cu siguranță era foarte mare. Mi-am amintit avertismentul pe care mi-l dăduse vrăjitoarea cu dinții ascuțiți, dar eram curios să văd un astfel de cap – acela al celui mai puternic dintre zeii lor. De asemenea, în pofida raportului pe care mi-l dăduse Hom, capul nu putea deloc. Prin urmare, am desfăcut sfoara și am băgat mâna înăuntru.

Am simțit ceva ascuțit; ceva făcut din os – două lucruri încolăcite. Am aruncat o privire în sac. Erau coarne. Zeul era încornorat. Unul dintre zeii noștri cu coarne se numea Unktus, dar era o zeităate relativ minoră, venerată de cei mai mărunți slujitori din cetate. Am scos capul din sac, l-am așezat pe scaunul din fața mea și l-am studiat cu atenție.

Nu era de mirare că îl aleseseră pe el căpetenie a zeilor. Era mult mai impresionant decât întruchipările lui Unktus din grotle de cult. Nu avea niciun semn de putrefacție, iar coarnele semănau cumva cu ale unui berbec. Odinioară, cu siguranță fusese maiestuos și chipeș, în

poftida apropierei înfățișării sale de cea omenească. Totuși fusese crâncen mutilat. Un ochi îi lipsea și celălalt era cusut să stea închis. Gura îi era îndesată cu mărăcini și ghimpi.

Odată curiozitatea-mi satisfăcută, mă pregăteam să-l pun înapoi în sac, când pleoapele cusute peste ochiul rămas s-au zbatut. Numaidecât a auzit un geamăt profund. Sunetul nu venea de la cap, ci din podeaua de sub scaun. Asta era ciudat – oare capul să mai fi fost conștient? Și probabil esența zeului să nu fi fost limitată la capul său? La unele entități, conștiința poate fi difuză, și nu închisă în corp.

Gura îi era deschisă forțat de ghimpi și de mărăcini, așa că am început să-i scot, aruncându-i pe jos, sub scaun. Apoi am văzut alte dovezi de violență: dinții îi fuseseră spărți; numai rădăcinile galbene îi mai rămăseseră. Când am scos și ultima ramură de mărăcine, s-a auzit un alt geamăt. De data asta a venit de la gură, nu din podea.

Falca a început să i se miște și buzele să tremure. La început nu s-a auzit decât un suspin și un cârâit, dar apoi capul a vorbit, clar și elocvent.

— Te iert pentru ce le-ai făcut slujitoarelor mele. A fost justificat, de vreme ce ele erau clandestine în orașul tău. Dar acum fă cum îți spun și te voi răsplăti cum nici n-ai visat. Dacă nu mi te supui, o să aduc asupra ta o veșnicie de durere!

Am tras aer în piept să mă calmez și am evaluat situația, înainte de a răspunde. Probabil vrăjitoarea avusese dreptate și făcusem o prostie deschizând sacul, expunându-mă unui risc inutil. Cu siguranță avusese dreptate în ceea ce privește curiozitatea mea. Era adânc înrădăcinată în firea mea. Uneori, primejdia trebuie înfruntată pentru a dobândi cunoaștere. Știam că trebuia să fiu îndrăzneț și să-l pun la punct pe acest zeu desfigurat.

— Nu ești în situația de a răsplăti pe nimeni, i-am răspuns capului. Am fost informat că ai fost cândva un zeu puternic, dar acum ești neajutorat. Trebuie să fie greu pentru cineva atât de respectat și de puternic să fi decăzut atât de mult.

Apoi, mai înainte ca zeul mutilat să mă mai sâcâie cu amenințările sale, i-am vârât mărăcinii și spinii înapoi în gură și am pus capul la loc, în sac.

Am vizitat din nou districtul Yaska Central, nivelul al treisprezecelea, celula patruzeci și doi.

M-am micșorat foarte mult și m-am furișat pe sub ușa temniței. Mi-am ridicat privirea și am întâlnit privirea veninoasă a vrăjitoarei umane, moment în care și am crescut, până am ajuns să ne uităm ochi în ochi.

— Mi-ai recuperat bunurile? M-a întrebat ea, cu răceală.

— Am sacul de piele cu capul tăiat al zeului tău.

I-am răspuns. E în locuința mea. În plus, am aflat unde sunt armele tale și piatra-de-stea, dar va trebui să te descurci fără ele. Sunt în cel mai păzit loc din oraș. Dar s-ar putea să te ajute astea – am pus două dintre pumnalele mele lungi pe podea, în fața ei.

— Avem un târg? A întrebat ea.

— Da, avem. Ai cuvântul meu.

Astfel, târgul a fost încheiat și eu m-am simțit mulțumit. Să lupt cu vrăjitoarea de partea mea ar fi însemnat o șansă reală de a-l învinge pe Haggengbrood. Dar mai erau încă obstacole de depășit. Oare chiar putea evada și ajunge, în siguranță, până la locuința mea?

— Ei bine, magule, îți mulțumesc pentru armele împrumutate și pentru că ai capul – acesta e cel mai important lucru. Pentru început, tot ce ai de făcut e să-mi slăbești strânsoarea lanțului de la gât.

— Pot face mai mult de atât.

Și am eliberat-o din lanț, astfel încât acum era ținută doar de cele patru piroane de argint.

Ea mi-a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți.

— Mulțumesc, a zis. Singurul lucru pe care-l mai cer e o călăuză care să mă ducă până la locul unde se află lucrurile mele. Trimite-mi-l pe șobolanul băgăcios.

— Scoate-ți din minte ideea asta! Am zis eu, mânios. Lucrurile se află în Camera Prăzilor a Triumviratului. Orice încercare de a pătrunde în

fortăreața aceea se va solda cu moartea ta sigură.

— „Triumvirat” – sună foarte măreț. Ce este, mai exact?

— Este autoritatea ce guvernează în Valkarky, alcătuită din cei mai puternici trei Mari Magi ai cetății.

— Fără îndoială se vor găsi înlocuitori dacă acestora li se întâmplă ceva. Mi-ar părea rău să văd așa o cetate frumoasă fără cârmuirea potrivită, a zis ea, cu vocea plină de sarcasm. Trimite-mi-l pe micul șobolan! Ai s-o faci? Atunci o să stau alături de tine în arenă. Acum du-te! Ar fi mai bine să fii departe de temnița asta mai înainte să evadez eu.

Cuprins de mânie din pricina înfumurării ei, m-am făcut mic și am părăsit celula.

Odată ajuns înapoi în locuința mea, mi-am dat frâu liber mâniei clocotitoare provocată de căpoșenia ei. Și, cum ordalia se apropia, m-am trezit din ce în ce mai disperat. Atunci l-am chemat pe Hom și i-am poruncit să trimită una dintre întrupările lui șobolănești s-o călăuzească pe vrăjitoare.

Fără îndoială că era o tentativă zadarnică. Nu vedeam cum s-ar fi putut elibera nici din piroanele de argint, darămite să dea iama în Camera Prăzilor.

Mi-am crescut statura până la mărimea

preferată, care era cu un cap mai înaltă decât Nessa, și mi-am făcut pregătirile. Mai întâi, mi-am periat mantaua neagră, lungă și groasă – un lucru pe care nu i l-aș fi încredințat vreunui servitor – și i-am lustruit cei treisprezece nasturi de os. Mi-am prins sabia la cingătoare; cele două pumnale lungi favorite, cu lame le proaspăt ascuțite, le-am pus în tecile de la piept. Un al treilea pumnal lung l-am ascuns în buzunarul hainei.

Cam după vreo jumătate de oră, Hom a ieșit grăbit din gaura lui și s-a cățarat pe scaun, cu fața la mine. Părea cumva cu răsuflarea tăiată, iar fruntea îi era împurpurată de entuziasm.

— Am vești! A exclamat el. Purra a evadat și apoi a străpuns apărarea Camerei Prăzilor. Unul dintre triumviri e mort!

M-am holbat la Hom, uluit. Cum reușise ea să facă așa ceva?

— Unde e vrăjitoarea acum? Am întrebat.

— A plecat, stăpâne. Criminala a fugit din Valkarky și se îndreaptă spre sud. O ceată mare de Oussa a fost trimisă după ea cu ordinul s-o prindă repede, dar s-o ucidă încet.

Am simțit că iau foc de mânie. Fără îndoială, plănuise de la bun început să evadeze. Se folosisese de mine. Fusesem un prost să am încredere în ea. Și de ce nu luase și căpățâna zeului încornorat cu ea? Sustinuse că era importantă pentru ea. De bună seamă, mințise și

despre asta.

Era timpul să plecăm, trebuia să le trezesc pe Nessa și pe surorile ei. În mai puțin de o oră, urma să înfruntăm colții și ghearele lui Haggembrood.

Când am ieșit pe culoarul dintre cele două camere, am simțit brusc primejdie și am dus mâna la sabie.

— Lasă sabia în teacă, magule, a spus o voce pe care am recunoscut-o. Păstrează-o pentru arenă!

Vrăjitoarea asasină a ieșit din penumbră și a zâmbii larg la mine, arătându-și toți dinții ei ascuțiți. Se încinsese cu centurile sale de piele, care i se încrucișau pe tot corpul și, în tecile prinse de acestea, își ducea cuțitele.

— Unde e sacul de piele? A întrebat ea.

— E la loc sigur, am zis.

— Sigur?! Nimic nu e sigur în orașul ăsta. Am deschis cu ușurință cea mai sigură vistirie a voastră și mi-am luat ce-mi aparținea. Ce am făcut eu pot repeta și alții. Am dușmani umani – vrăjitoare și magi care slujesc Necuratului. E doar o chestiune de timp până mă vor găsi aici!

— Două vrăjitoare au fost deja aici. Luaseră ele sacul, când le-am întâlnit. Pe cea vie am ucis-o, iar pe cea moartă am ciopârțit-o în șase bucăți. Este oarecum în dificultate și nu mai reprezintă nicio amenințare.

— Bine ai făcut, magule. Dar o să mai vină și altele. N-o să se oprească niciodată. Arată-mi

sacul.

Am condus-o înapoi în cameră și i-am dat sacul de piele. Ea l-a deschis grăbită, s-a uitat înăuntru și a adulmecat de trei ori. Însă n-a scos capul zeului.

— Acum lasă-mă singură câteva clipe. Trebuie să ascund ăsta de ochi indiscreți.

Vorbele ei m-au jignit. Nu făcuserăm un târg care însemna că suntem aliați? Am dat la o parte afrontul din minte. Camera era auster mobilată, doar cu o sofa, două scaune și o masă. Nu exista niciun loc în care sacul să poată fi ascuns, cel puțin dacă nu folosea magia. Am făcut cum îmi ceruse și s-a întors cinci minute mai târziu.

— Încearcă să-l găsești, a zis ea, încet.

Am încercat, câteva clipe, fără succes, folosind puțin din magia mea. Asta nu însemna că, dacă mi s-ar fi dat mai mult timp, n-aș fi putut folosi mai multă și să descopăr unde se afla. Dar fusese bine ascuns prin magia ei puternică. Eram impresionat.

— N-o să fie ușor de găsit, am recunoscut eu. Nu mă așteptam să te mai văd și am crezut că m-ai tras pe sfoară. Mi se raportase că ai scăpat din oraș și ești urmărită de Oussa.

— Am făcut o învoială. Ca și tine, întotdeauna îmi țin cuvântul. Ți-am promis că te ajut în arenă și, da, o să lupt alături de tine. A fost ușor să-i pun pe o pistă falsă. Acum, la treabă – când ne înfruntăm cu Haggenbrood?

— În mai puțin de o oră. Trebuie să-i spunem celei mai mari dintre surori că ai s-o înlocuiești tu.

— Da, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu toate trei fetele – noi suntem ființe omenești și străine în orașul ăsta. Aș vrea să le liniștesc că totul o să fie bine, așa că trebuie să vorbesc cu ele singură.

— Cum vrei. Obiceiul este ca purrai să fie ținute separate, câte una într-o odaie, dar, ca o concesie specială, din cauza pericolului pe care îl vom înfrunta curând, le-am îngăduit să stea împreună. Vino. Te conduc la ele.

CAPITOLUL 18

O ÎNTREBARE FOARTE INTERESANTĂ

«NESSA»

Am făcut tot ce-am putut să le liniștesc pe Susan și pe Bryony, dar erau speriate și puse pe plâns. Drept urmare, a trecut mult timp până ce mi-am luat inima în dinți să le spun câte ceva despre ceea ce urmau să vadă în arenă. Și mie îmi venea să plâng, dar la ce-ar fi folosit? Așa că mi-am mușcat buza de jos foarte tare, ca să nu mai tremure, și am spus ceea ce trebuia spus.

— Odată ajunse acolo, o să fim legate de stâlpi, am început.

Era mai bine să le previn, ca să fie pregătite.

— Ce-ai spus? O să fim legate de stâlpi? A repetai Susan, cu fața ei drăguță pungită de îngrijorare. Și o să fim privite de un public

alcătuit din bestii din alea?

Am dat din cap.

— Așa se fac lucrurile aici. Ar fi o idee bună să vă țineți ochii închiși, ca să nu fie nevoie să vedeți ce se întâmplă. Dar n-o să dureze mult – Slither o să-și ucidă adversarii repede. Ați văzut cum luptă el. O să se termine și o să fiți dezlegate. Curând o să fim pe drumul nostru, spre casa mătușii și a unchiului nostru, și totul o să fie bine. Toată povestea asta o să ni se pară doar un vis urât.

— Ba n-o să fie totul bine dacă tu nu poți să rămâi cu noi, Nessa, a zis Bryony, cu vocea tremurând de emoție.

— Nu putem decât spera că, într-o bună zi, o să fiu liberă și o să pot să mă întorc la voi, le-am spus eu, străduindu-mă să par încrezătoare. Cumva o să găsesc eu o cale să scap, ca să putem fi din nou împreună, nu vă fie teamă.

Cu toate cuvintele mele curajoase, părea mai probabil că o să fim toate moarte foarte curând. Chiar dacă, prin nu știu ce miracol, am fi supraviețuit în arenă, pentru mine nu avea să fie un adăpost sigur în casa mătușii și a unchiului nostru. Bestia avea să mă vândă pe piața de sclavi. Asta dacă nu m-ar fi ucis cu mâna lui, mai întâi. Observasem cum se uita la noi trei. Îi era din ce în ce mai greu să nu-și înfigă dinții în gâtleurile noastre.

Am auzit pași și ne-am întors toate către ușă. A

intrat Slither, dar nu era singur. Spre uluirea mea, era însoțit de o ființă omenească; o femeie înaltă, aprigă, era alături de el. Pe corpul ei se intersectau curele de care erau prinse teci de arme, iar fusta ei era tăiată pe din două și legată de coapse. Era oare o altă sclavă nemiloasă ca acelea pe care le întâlniserăm în turn? Ce căuta aici? De ce îi îngăduise Slither să intre în locuința lui?

Asta era destul de rău. Atunci ea a zâmbit și am văzut că gura ei crudă era plină cu dinți ascuțiți ca acele. Am făcut un pas îndărăt, speriată. Susan și Bryony s-au ascuns fuga în spatele meu.

— Aceasta este Grimalkin și se află aici ca să ne ajute, a zis Slither. Este o vrăjitoare și o ființă din rasa voastră.

Apoi a plecat, fără să mai spună și altceva. Rămăseserăm singure cu femeia și, pentru o clipă sau două, ea n-a făcut decât să se uite fix în ochii mei. Oare bestia spusese adevărul? Oare femeia asta ciudată chiar venise să ne ajute? Și, dacă da, cum?

Ea a făcut semn spre podea.

— Hai să ne așezăm și să stăm de vorbă, a zis. Avem multe de discutat.

De ce se afla aici? Ce am fi avut de vorbit cu această străină înfricoșătoare?

În cameră erau cinci scaune, dar ea s-a așezat pe podea, cu picioarele încrucișate, apoi și-a

ridicat ochii spre noi și ne-a chemat:

— Timpul e scurt. Așezați-vă!

Vocea îi era poruncitoare – părea să fie o persoană obișnuită ca lucrurile să se facă așa cum voia ea, prin urmare ne-am așezat cu fața la ea. Susan a început să plângă încetisor, dar femeia nu i-a dat atenție.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat și cum ați ajuns în stăpânirea lui Slither, a cerut ea, Uitându-se pătrunzător la mine. Spune-mi, de asemenea, ce sperați voi să se întâmple în viitor.

I-am povestit eu, începând de la moartea tatei și târgul pe care îl încheiase el cu Slither.

— Așadar tu o să fii vândută pe piața de sclavi, dar surorile tale or să fie libere? Ce părere ai tu despre asta?

— E mai bine decât să murim toate trei, am răspuns eu. Dar, de asemenea, mi-ar plăcea să mă duc cu surorile mele la casa mătușii și a unchiului meu. Viața de sclav e brutală. Am văzut tăieturile pe care li le fac bestiile sclavelor.

— Acum spune-mi despre călătoria voastră până aici.

În timp ce surorile mele se uitau, în tăcere, eu i-am povestit în amănunt vizita noastră la turn și cum scăpaserăm. După ce i-am descris pe scurt lupta lui Slither cu monstrul-cal, i-am spus despre groaza noastră când ajunseserăm în Valkarky.

— Fără îndoială, acest Kobalos pe nume Slither

este un războinic formidabil, a spus vrăjitoarea. O să lupt alături de el în arenă și apoi voi o să fiți libere să părăsiți orașul acesta.

— E permis să faci asta? Am întrebat.

— Ceea ce n-o să știe n-o să le facă rău, a zis ea, cu un zâmbet sinistru. Nessa, o să iau locul tău în arenă.

Am deschis gura, dar înainte să pot scoate vreun cuvânt, am văzut o sclipire a aerului, iar corpul și fața vrăjitoarei au devenit ciudat de neclare. Apoi, spre marea mea uimire, mă uitam la mine însămi. Era ca și când m-aș fi privit într-o oglindă. Bryony și Susan au tresărit amândouă, plimbându-și ochii repede de la mine la Grimalkin transformată.

Câteva secunde mai târziu, o altă sclipire și vrăjitoarea era din nou acolo, privindu-ne aspru.

— Acum vedeți cum se poate face asta?

Am dat toate trei din cap. Eu eram prea surprinsă ca să vorbesc.

— A devenit exact ca tine, Nessa! A exclamat deodată Bryony, regăsindu-și graiul. Ar fi putut fi sora ta geamănă.

— Dar e magie! A protestat Susan. E rău să faci așa ceva. Nu poate ieși nimic bun din asta.

— Nu? A întrebat vrăjitoarea. Atunci, mai bine ați muri în arenă?

Susan n-a răspuns. Și-a plecat ochii în podea și a început din nou să plângă.

— O să fac tot ce pot ca să ucid monstrul Haggenbrood și să le apăr pe surorile tale, a continuat vrăjitoarea, uitându-se drept în ochii mei. De asemenea, o să fac tot ce pot ca să mă asigur că toate trei veți rămâne împreună și că veți fi duse să locuiți cu rudele voastre. Nu vă promit că asta se va întâmpla. Dar o să încerc.

— Îți mulțumesc, am spus, silindu-mă să zâmbesc.

Pentru prima oară în atâtea zile, am simțit un fior de speranță. Nu știu de ce, așa înfricoșătoare cum era, aveam încredere în vrăjitoarea aceasta.

— Eu o să stau aici cât îmi iei tu locul?

— Da, a răspuns Grimalkin. După cum am înțeles, asta e o locuință privată și nimănui nu i-ar trece prin minte să intre fără permisiunea magului haizda. Și de ce ar bănuia ceva, la urma urmelor? O să fii în siguranță aici. Și acum, a continuat ea, mi-ar plăcea să-ți pun o întrebare. Ei iau în sclavie femeile, pe care le numesc purrai. Majoritatea sunt fiicele unor sclave care s-au născut aici, în captivitate. Altele, foarte puține la număr, sunt capturate și luate în sclavie. Dar n-am văzut nicio urmă de femele Kobalos. De ce le țin ascunse?

— Nici noi n-am văzut vreo femelă de-a lor, am recunoscut eu. În piețele orașului lor sunt numai Kobalos masculi și, când și când, vreo purra târâtă de lesă, ca un animal. Îmi pare rău, dar nu știu să-ți răspund la întrebare.

Vrăjitoarea a dat din cap.

— Dar este o întrebare foarte interesantă, a cugetat ea. Bănuiesc că, atunci când o să aflăm răspunsul, o să înțelegem mult mai bine creaturile acestea.

CAPITOLUL 19

OCHI LACOMI, DUȘMĂNOȘI

La prima vedere, surorile au fost îngrozite de vrăjitoare și s-au ascuns de parcă ar fi fost un soi de monstru fioros. Asta mi s-a părut greu de înțeles. Toate patru erau ființe omenеști, la urma urmelor. Dar când m-am întors, o jumătate de oră mai târziu, se mai calmaseră și discutau toate patru cu însuflețire.

Nessa, mai ales, părea mult mai fericită și m-am întrebat dacă puseseră ceva la cale. Probabil vrăjitoarea nu respecta un târg în același mod în care îl respectam eu? Nu prea mai avea importanță. Acum, prioritatea era să supraviețuim înfruntării cu Haggenbrood. Aveam să mă ocup de toate celelalte probleme după aceea.

Grimalkin le explicase fetelor ce trebuia făcut, iar Nessa părea liniștită și dispusă să accepte să fie înlocuită în arenă. Părea că încredințase siguranța surorilor sale vrăjitoarei asasine. Mă întrebam ce le spusese vrăjitoarea de le câștigase atât de bine încrederea.

Cele trei surori s-au îmbrățișat una pe alta când

a fost să pornim spre arenă. Toate trei plâneau, iar Grimalkin și-a folosit magia ca să se deghizeze în Nessa.

Când s-au desprins din îmbrățișare, am fost surprins să văd că Susan era cea mai liniștită și mai puțin afectată dintre toate. Și-a șters lacrimile, și-a îndreptat spatele și s-a silit să zâmbească, Uitându-se drept la Nessa:

— Îmi pare rău că am fost așa o povară și că m-am plâns tot timpul, i-a spus ea. Dacă o să mai fiu în viață după aceasta, o să încerc să fiu o soră mai bună în viitor.

— O să vă întoarceți curând, a asigurat-o Nessa. Amândouă veți trăi, vă promit eu, și o să fiți din nou în siguranță.

Mă întrebam dacă fata avea dreptate. Însă nu puteam zăbovi prea mult asupra acestei probleme: era timpul să-l înfruntăm pe Haggensbrood.

Arena era plină de spectatori deja înfierbântați, care au început să strige insulte și batjocuri, cerând să ne vadă pedepsiți din clipa în care am intrat. Veștile despre ordalia mea se răspândiseră în toată cetatea și, ca să spun doar atât, mulțimea îmi era ostilă. Pentru că noi suntem din afara cetății și pentru că viețile și profesiunile noastre, dobândirea puterii, conducerea unei haizda și căutarea înțelegerii universului sunt misterioase și necunoscute

celor mai mulți, magii haizda n-au fost niciodată populari în Valkarky. Mai rău încă, eu uciseseam un Mare Mag, unul dintre aceia care ar fi putut, într-o bună zi, să devină triumvir. Valkarky este foarte patriarhală; în mintea lor, îl uciseseam pe unul dintre părinții cetății. În timpul luptei, când isteria a crescut, lucrurile aveau să devină și mai personale de atât – de parcă fiecare spectator credea că îi uciseseam propriul tată.

Bineînțeles, mulți veniseră doar ca să vadă spectacolul și să savureze vărsarea de sânge roșu în arenă, așa cum făcusem și eu în tinerețe. Unii salivau deja vizibil.

Fiind conduse la locurile lor, toate trei fetele arătau îngrozite și hohoteau ca scoase din minți. Era greu de crezut că adevărata Nessa rămăsese în urmă, în locuința mea. Aceasta era o mărturie a puterii vrăjitoarei umane. Un mag haizda trebuie să adune cunoaștere de oriunde poate – de la prieteni, dar și de la dușmani. Dacă aveam să supraviețuiesc confruntării, intenționeam să învăț de la această vrăjitoare asasină.

Sclavele purrai au fost legate de stâlpi de servitorii Kobalos ai judecătorului procesului, în timp ce eu am așteptat răbdător în apropiere de groapa în care era închis Haggengbrood. Am aruncat o privire prin grilaj. Nicio mișcare. Creatura fusese sedată. În clipa în care grilajul era dat la o parte, suna prima trâmbiță, iar creatura își venea în fire, dorind să știe mai

multe despre adversarul său. La al doilea sunet de trâmbiță, ieșea afară din groapă. Sunetul celei de-a treia trâmbițe îi ațâța furia oarbă și setea de sânge, iar bătălia începea. Astfel era dresată. Totul era foarte predictibil – până la acest punct. Dar odată ce lupta începea, totul era nesigur.

În timpul pregătirilor mele de mai devreme, în locuința mea, intrasem într-o transă ca să-mi invoc în minte toate ordaliile din ultimii cincizeci de ani. Haggenbrood se dovedise victorioasă în toate cele trei sute douăsprezece întâlniri, fără să repete niciodată metoda de atac. Cele mai multe victorii fuseseră obținute în mai puțin de un minut.

Îmbrăcat în roba sa neagră oficială, judecătorul procesului a intrat în arenă și a ridicat ambele mâini, cerând tăcere. A fost nevoit să aștepte mai multe minute până când mulțimea s-a calmat suficient ca să poală începe procedura.

Cu voce răsunătoare, el a început să citească acuzațiile:

— Magul haizda cunoscut ca Slither este acuzat de uciderea Marelui Mag cunoscut ca Nunc și de furtul, de la acesta din urmă, a celor trei purrai pe care le vedeți în fața voastră.

La aceasta, un urlet asurzitor de mânie a erupt din spre spectatori, iar judecătorul a fost nevoit să ridice mâna, pentru a cere din nou tăcere.

— În al doilea rând este acuzat de uciderea nelegiuită a asasinului Shaiksa care a încercat

să-l împiedice să plece cu purrai furate. În al treilea rând este acuzat de uciderea nelegiuită a războinicului hyb care fusese trimis să-l execute pentru aceste crime.

Spectatorii și-au zbierat încă o dată mânia, iar judecătorul a fost nevoit să stea cu mâna sus și mai mult timp până să obțină tăcerea. Numai când s-a făcut liniște absolută a continuat.

— Magul haizda respinge aceste acuzații, pe motiv că aceste trei purrai erau și încă mai sunt proprietatea lui și că el a ucis legal ca să-și apere drepturile. În plus, mintea lui a fost cercetată cu amănunțime și s-a descoperit că el este convins că spune adevărul. Ca atare, ar fi fost absolvit de învinuiri dacă Frăția Shaiksa n-ar fi obiectat, pe temeiul dovezii furnizate lor de mintea de dinaintea morții a asasinului ucis de acest mag haizda.

Comunicarea transmisă susține că seniorul Nunc i-ar fi plătit lui Slither pentru purrai, așadar ele erau, de drept, proprietatea lui. Seniorul Nunc este mort și, de aceea, indisponibil pentru interogatoriu. Având în vedere că această contradicție este cu neputință de rezolvat, noi am dispus susținerea acestui duel judiciar.

Apoi judecătorul a arătat spre mine.

Auditoriul tăcuse mîlc în timpul ultimei părți a lecturii acuzațiilor. Acum, judecătorul a strigat dramatic, cu glasul plin de autoritate, destul de

tare cât să se audă în toate colțurile arenei:

— Alege! A strigat.

Mi se cerea să aleg poziția de start. Aceasta trebuia să fie drept în fața unuia dintre cei trei stâlpi. Eu, bineînțeles, alesesem cu mult înainte de a intra în arenă. M-am așezat repede înaintea sosiei Nessei. Aveam la mine sabia, pe care acum am scos-o din teacă, pregătindu-mă de luptă. În afară de sabie, mai aveam trei pumnale lungi; cel în plus, din buzunar, era pentru vrăjitoare, chiar dacă știam că, în spatele fațadei pe care o proiecta, și ea își avea propriile pumnale. Era importantă pentru menținerea iluziei magice ca spectatorii să mă vadă pe mine cum îi dau un pumnal.

Folosirea magiei, precum camuflajul sau schimbarea dimensiunii, era interzisă în arenă. Speram că utilizarea ei de către vrăjitoare avea să rămână nedepistată. Dacă nu, aș fi fost numaidecât declarat învins și viața mea – și a celor trei surori – ar fi fost pierdută.

Judecătorul a făcut din nou semn, ridicând brațele. De data asta au apărut trei Kobalos. Ei s-au dus împreună la grilajul greu și, cu o mișcare bine exersată, l-au ridicat și l-au scos afară, pășind tăltoși, plini de importanță, prin arenă. Acum gura neagră a gropii era larg căscată.

Judecătorul a mers, pe rând, la fiecare latură a arenei triumphiulare și a făcut ostentativ o

plecăciune în fața spectatorilor. A patra plecăciune a fost pentru mine – cel care urma să moară. Și, cu aceasta, a început un murmur care a câștigat, încet, în amploare.

I-am răspuns tot cu o plecăciune și mi-am îndreptat la loc spinarea, susținându-i privirea până când el și-a întors primul capul. Apoi a părăsit arena și a ridicat mâna deasupra capului. Ca răspuns la acest gest, o trâmbiță a sunat asurzitor. Sunetul a umplut amfiteatrul, ecoul lovind din perete în perete.

La acest semnal, cele câteva mii de spectatori au devenit absolut tăcuți, din nou. La început, tot ce se putea auzi era enervanta smiorcăială a surorii celei mai mici.

Dar apoi Haggenbrood mi-a vorbit din întunecimea gropii.

Dintr-acolo a venit un scârțâit, un plescăit ritmic și un trosnet care, cumva, păreau să fie pline de înțeles; erau aproape ca vorbirea, de parcă un Kobalos hodorogit de bătrânețe și-ar fi deschis și închis fâlcile anchilozate, în vreme ce mintea lui rătăcită scotocea prin pivnița goală a gândurilor după niște frânturi de memorie. Apoi zgomotele s-au rânduie pe linia corectă și au devenit cuvinte pe care toți cei prezenți le-au putut auzi și înțelege.

A vorbit în losta, limba folosită de Kobalos și de oameni. Vocea avea trei componente distincte, și fiecare, chiar în timp ce ascultam, se împletea

atât de bine cu celelalte, încât nu se puteau deosebi; toate cele trei întrupări ale creaturii îmi vorbeau simultan, deschizând trei guri; o singură minte gânditoare tachinând, zădărând și punând la încercare trăinicia hotărârii mele.

— Tu ești un mag haizda, a zis. A trecut multă vreme de când l-am gustat pe ultimul de soiul tău.

— Nu vorbi despre mâncare. Tu ți-ai mâncat ultima masă! Am strigat eu. În seara asta, o să-ți hăcuiese carnea în cubulețe și o să le-o dau creaturilor care se hrănesc cu stârvuri în canalizarea orașului. Apoi o să-ți topesc oasele în cuptoare, ca să poată fi folosite la clei. Nimic n-o să se piardă! Te vei dovedi folositor până la sfârșit!

Ca răspuns la vorbele mele, mulțimea a scos un răget de aprobare. Dar nu m-am lăsat amăgit să cred că trecuseră acum de partea mea. Dimpotrivă – abia așteptau înfrângerea mea sângeroasă. Numai că astfel le dădusem speranța că voi lupta cum se cuvine; că spectacolul nu se va încheia la fel de repede ca de obicei.

— Vorbești îndrăzneț, dar curând o să începi să țipi. Magule haizda. O să-ți smulg cu dinții brațele și picioarele și o să-ți ling cioatele ca să opresc curgerea sângelui. Apoi o să te ucid încet și dureros, astfel ca toată lumea să se poată distra cu țipetele tale. În cele din urmă o să sfâșii

carnea moale a sclavelor tale purrai foarte încet, savurând fiecare bucătică.

Auzind aceste cuvinte, toate trei prizonierele și-au pierdut și mai tare capul, zbatându-se zadarnic în legături, însă eu nu am răspuns. Vorbiserăm destul. Acțiunea avea să grăiască mult mai răspicat decât cuvintele.

Atunci s-a auzit al doilea sunet de trâmbiță. În tăcerea care i-a urmat, l-am auzit pe Haggengbrood mișcându-se. Când creatura s-a cățarat afară din groapă, am zărit un cioc ascuțit ca un brici și două membre cu gheare ucigător de tăioase. În câteva secunde, prima întrupare ieșise la lumină și mă privea cu ochi lacomi, dușmănoși.

Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de Haggengbrood liber și, pe moment, m-am simțit cuprins de deznădejde. Era chiar mai teribil decât mi-l imaginasem. În pofida faptului că fiecare parte componentă avea numai patru apendice și un gât lung ca un șarpe, semăneau foarte mult cu niște insecte. Lucioase de parcă ar fi fost mânjite cu vreo substanță gelatinoasă, flancurile și brațele erau acoperite în platoșe osoase, asemănătoare armurii zimțuite purtate în bătălie de Marii Magi Kobalos. Acum răspândeau o nouă duhoare. Mirosea a foame și a dorință de luptă.

Am tras adânc aer în piept, îndreptându-mi spatele și adunându-mi curajul. Eram un mag

haizda, un războinic neînvins. Aveam să câștig.

În câteva momente, cele trei întrupări erau ghemui te în patru labe, gata de asalt, dar n-o puteau face până ce nu avea să se audă al treilea sunet de trâmbiță.

M-am pregătit să tai legăturile vrăjitoarei umane și să-i pun pumnalul în mână, așa cum ceruse ea. Am în tins mâna după armă, dar brusc, în ultimul moment, m-am răzgândit și am lăsat-o în buzunar – cu un motiv întemeiat.

CAPITOLUL 20

MOARTEA PRIN ARGĂSIRE

Din precedentele înfruntări la ordalii pe care le studiasem, în numai două rânduri Haggenbrood își concentrase eforturile asupra adversarului, așteptând să atace și să devoreze sclavele purrai de sacrificiu abia după ce acesta murea.

În ambele cazuri, adversarul izbutise cumva să-l rănească primul pe Haggenbrood. În niciunul dintre cazuri ordalia nu durase mult, dar mișcarea avusese drept consecință schimbarea modelului de luptă. Dacă aș fi putut să-l fac să se concentreze exclusiv către mine, atunci intervenția vrăjitoarei avea să fie o surpriză și mai eficientă.

Când sunetul celei de-a treia trâmbițe a răsunat cu ecou între zidurile amfiteatrului, cele douăsprezece membre ale lui Haggenbrood s-au extins și cele trei întrupări s-au ridicat în două

picioare, mârâindu-și furia de luptă. Apoi a atacat. Eu eram ținta, nu sclavele purrai.

Dar o fracțiune de secundă mai târziu am început să mă mișc și eu – direct spre creatură. În mâna stângă țineam sabia bătrânului Rowler; în dreapta, pumnalul meu favorit.

Cinci pași mari, fiecare mai rapid decât cel dinainte, m-au adus la marginea gropii și în raza ghearelor tăioase ale adversarului meu multiplu. Elementul de surpriză era acum al meu. Creatura nu se așteptase la atâta îndrăzneală din partea mea. Colții au clămpănit spre mine. Răsuflarea lui respingătoare îmi sufla în față. Ghearele mi-au ratat fața la grosimea firului de păr din mustața unui șobolan.

Apoi a fost rîndul meu.

Am încercat două lovituri, una la o fracțiune de secundă după cealaltă. Mișcarea ca de coasă a sabiei mele a ratat din cauza uluitor de rapidei reacții a întrupării pe care o țintisem; pumnalul meu preferat n-a ratat.

Vârful său a pătruns într-un ochi. Mulțimea a explodat. Trei gâtlejuri au scos simultan un urlet delicios.

Fiecare dintre întrupări simțea durerea. Asta era bine de știut.

Acum, Haggengbrood rămăsese numai cu cinci ochi.

Apoi am sărit peste groapă, aterizând în picioare și în siguranță dincolo de groapă. Coadă mea era

paralelă cu spinarea și pregătită. Aveam nevoie de ea pentru echilibru.

Întrupările au venit grăbite la mine, cu fălcile larg căscate și cu fețele schimonosite de furie. Dar n-au sărit peste groapă. Se țineau pe lângă margini – două în stânga mea, una în dreapta. Am așteptat până în ultima clipă, apoi am făcut un salt, dându-mă peste cap prin aer, întorcându-mă în partea cealaltă a gropii. Numaidecât, am alergat spre stâlpul de care era legată vrăjitoarea cu înfățișarea Nessei și i-am tăiat legăturile.

Când i-am dat pumnalul, o uriașă exclamație de surpriză s-a ridicat dinspre public. Asta nu se mai făcuse niciodată înainte, nu exista nicio mențiune despre așa ceva în regulament. Era perfect legal.

Am stat umăr lângă umăr, cu fața spre groapă. Încă o dată, cele trei întrupări al lui Haggenbrood au ocolit-o încet, cinci ochi semnalându-și intenția feroce.

Uneori, în bătălie acționăm instinctiv. O împunsătură de sabie, evitarea unei lănci sunt automate și mai iuți ca gândul. Intri într-un soi de stare de transă, în care corpul se mișcă de capul lui, cu mult mai rapid decât orice acțiune plănuită.

Așa era și acum. Și mai era ceva: când luptam alături de vrăjitoare, era de parcă împărtășeam o singură conștiință. Fie că folosisse vreo magie

umană ca să obțină asta, fie că, în focul bătăliei, am devenit cumva transcendenți, ridicându-ne la o ferocitate de luptă în care corpurile noastre erau controlate de o minte contopită, nu știu. Dar mi se părea că modul în care luptam noi doi era foarte asemănător întrupărilor coordonate al lui Haggenbrood.

Concentrarea mea era totală și nu mai auzeam mulțimea înnebunită care zbiera să fiu ucis. Luptam cu Grimalkin într-o bulă de liniște.

O singură atingere și ar fi fost de ajuns să provoace kirrhos, moartea prin argăsire, dar, când am atacat, întorcând bătălia spre Haggenbrood, ghearele sale mi-au ratat fața la câțiva centimetri. I-am simțit răsuflarea corozivă arzându-mi pielea de pe față, dar săbiile noastre au fulgerat și creatura a țipat. Noi am tăiat și ea a sângerat.

Eram conștient de loviturile și împunsăturile lui Grimalkin de parcă ar fi fost ale mele; fără îndoială și ea îmi simțea loviturile spre dușmanul care ne înfrunta. Era ca și când aș fi plutit chiar deasupra corpului meu, privind la noi cum luptam dedesubt. Îmi amintesc că, doar o clipă, m-am întrebat cum vedeau lupta spectatorii de pe băncile gradenelor. Sigur n-o vedeau și ei ca mine?

Căci cum ar fi putut purra, Nessa, să lupte cu așa o desăvârșită ferocitate și iscusință? Cumva, vrăjitoarea trebuie să le fi ascuns asta vederii,

făcând să pară că eu duceam tot greul luptei. Adevărul e că îmi venea greu să spun care dintre noi aducea o contribuție mai mare. Cum am mai zis, eram una. Brațele mele erau brațele ei; armele ei erau armele mele. Era o plăcere să împarți lupta cu un asemenea războinic.

În câteva momente, două dintre întrupările Haggenbrood fuseseră tăiate bucăți, rămășițele lor fiind împrăștiate prin toată arena. Victoria era aproape a noastră, dar atunci, cu izbânda sub ochii noștri, s-a petrecut o mică răsturnare de situație.

Ultima dintre întrupările Haggenbrood s-a desprins din încheștarea noastră și s-a repezit la Susan, cea mai mare dintre surorile legate de stâlpi. Asta m-a luat complet prin surprindere: creatura nu arătase până atunci niciun interes pentru prizoniere, care stăteau cu ochii închiși de groază. Creatura era învinsă și n-ar mai fi putut reuși nimic printr-un astfel de act, cel mult le-ar fi putut ucide pe ambele purrai – dar n-ar fi avut timp pentru asta. Probabil a făcut-o din pură ciudă.

I-am tăiat calea, ucigând-o pe loc, înfigându-mi adânc sabia în ochiul ei stâng. A tresărit, a zvâcnit și a intrat în spasmele morții. Câteva secunde mai târziu, viața îi părăsise corpul! Îl învinseserăm pe Haggenbrood. Câștigasem!

Victoria mea neașteptată a stârnit un tumult aproape de răzmeriță. Peste o sută de

supraveghetori au dat năvală în amfiteatru și s-au dezlănțuit cu bâte și ciomege asupra spectatorilor fără minte. Am privit capetele spărgându-se și sângerând sub ploaia de lovituri ale supraveghetorilor, în mod evident încântați de sarcina lor. Curând, în tribune curgea mai mult sânge decât împodobise vreodată arena de luptă. Era plăcut de privit și am savurat fiecare moment. Dar foarte curând spectatorii recalcitranți au fost forțați să-și reia locurile pe bănci.

După ce ordinea a fost restabilită și cadavrele scoase din amfiteatru, judecătorul ordaliei a coborât în arenă și a anunțat, oficial, victoria mea. Nu părea bucuros de triumful meu neașteptat și ieșit din comun.

Puteam vedea că făcea eforturi să-și ascundă șocul și spaima. Dar cum ar fi putut face altfel decât să confirme victoria mea?

De data asta n-a mai citit cu voce tare. Fără îndoială, își pregătise o singură declarație – aceea prin care anunța învingerea mea așteptată și moartea. Însă a vorbit rar și apăsător, de parcă și-ar fi cântărit fiecare cuvânt în minte înainte de a-l rosti.

— Magul haizda care stă în fața voastră a învins în luptă și și-a demonstrat cazul mai presus de orice obiecție. Atât Frăția Shaiksa, cât și Triumviratul trebuie să recunoască și să accepte acest rezultat. El este liber să părăsească orașul

și poate să-și ia și sclavele purrai cu el. Ele sunt acum oficial proprietatea lui de drept. Aceasta este lege și nimeni nu e mai presus de ea.

Tot ce mai rămăsese să fac era să-mi iau proprietățile, să mă întorc la locuința mea și să plec cât mai curând cu putință. I-am tăiat legăturile celei mai mici purra, Bryony, eliberând-o, dar când m-am apropiat de stâlpul de care era legată Susan mi-am dat brusc seama ce se întâmplase.

Când interceptasem cea de-a treia întrupare a lui Haggenbrood, fără s-o știu, vârful ghearei sale trebuie să fi zgâriat pielea antebrațului lui Susan. Asta îi pecetluisese fetei soarta. Pielea ei devenise galben-brună la culoare și uscată ca pergamentul. Fața îi era schimonosită și gâlgâia adânc din gâtlee, evident cuprinsă de dureri insuportabile. Exact când am întins mâna spre ea, ea și-a dat ultima suflare, un suspin prelung și un horcăit. Nu puteam face nimic s-o ajut. Nu există vreun antidot, vreun leac pentru kirrhos.

Sora cea mică a țipat îngrozită și disperată când, în câteva secunde, ochii lui Susan s-au adâncit în orbi te și pielea a început să i se scorojească și să se crape. Sub crusta de piele, carnea i se topise ca untul galben și moale, iar țesuturile au început să se scurgă printre crăpăturile din ce în ce mai mari din piele, dizolvându-se, prelingându-se de pe oase, alcătuiind o baltă otrăvitoare și urât mirositoare la picioarele ei.

Pierise de moartea prin argăsire.

CAPITOLUL 21

SLARINDA

«NESSA»

Eram în locuința lui Slither, cu gândurile rătăcite, plimbându-mă înainte și înapoi, neîncetat, prin mica odaie care-mi fusese destinată. Ușa era încuiată și așa avea să rămână până la întoarcerea lor.

Mi-am amintit arena și cum Slither îmi descrisese amănunțit ce s-ar fi putut întâmpla. Am revăzut în minte îngrozitorul Haggenbrood apucându-se de grilaj cu ghearele sale. Slither călcase pe mâna lui și tratase creatura cu dispreț, dar aceasta nu fusese niciodată învinsă în ordaliile de dinainte. Cum s-ar fi descurcat magul când toate cele trei întrupări aveau să-l atace în arenă?

Și Grimalkin, vrăjitoarea asasină? Ea era formidabilă și avea magia neagră la dispoziție. Era și foarte încrezătoare – atât de sigură pe ea. Însă dacă Haggenbrood avea să se dovedească victorios, atunci ambele mele surori aveau să moară.

Am auzit pași apropiindu-se de locuința lui Slither și vocea bestiei și a vrăjitoarei. Apoi un copil plângând. Părea să fie biata Bryony. Trebuie să fi fost zdruncinată de cele petrecute în arenă, dar, în ciuda plânsului ei, inima mi-a

tresăltat de bucurie. Se întorseseră. Învinseseră, desigur... Altfel, ar fi fost morți. Învinseseră și, curând, aveam să părăsim orașul ăsta blestemat!

Atunci cheia s-a răsucit în încuietoare și ușa camerei mele s-a deschis larg. Am ieșit să mă uit la fiecare dintre ei, pe rând. Deodată mi-a stat inima.

Unde era Susan?

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, Nessa, a zis Slither și, pentru prima oară, n-a fost în stare să mă privească în ochi, dar biata ta soră a căzut pradă oribilei morți prin argăsire. Creierul ei s-a prefăcut în gelatină, ochii i s-au topit în orbite și carnea i-a alunecat de pe oase. Durerea a fost cumplită, dar acum și-a găsit pacea. Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

— Ce? Am strigat. Ce vrei să spui? Unde e Susan?

— A murit, cum am încercat să-ți explic. O singură moarte a fost un preț mic de plătit pentru o așa victorie strălucită – ai să fii desigur de acord că e un rezultat mai bun decât să fi murit cu toții.

— Dar ai promis! Am spus eu, simțind cum mi se încheștează gâtul și pieptul, încât de-abia mai puteam respira. I-ai promis tatălui meu să le aperi pe surorile mele!

— Am făcut tot ce-am putut, Nessa, dar adversarul a fost foarte puternic. N-am putut

face mai mult decât ce-am făcut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am căzut în genunchi lângă Bryony, care plângea în hohote, și am strâns-o în brațe. Eu mă jertfisem pe mine însămi, întocmai cum îmi ceruse tata, și pentru ce?

— Nu mai spune nimic, l-a sfătuit Grimalkin pe Slither. Cuvintele tale nu ajută.

Mi-am dat seama că pașii lor s-au îndepărtat, retrăgându-se în colțul celălalt al camerei mari, lăsându-ne pe mine și pe Bryony singure, în nefericirea noastră.

Eram în două locuri odată – imaginația mea reconstituind oribila moarte a sărmanei Susan; cealaltă parte a minții mele asculta conversația dintre Slither și vrăjitoare, care, chiar dacă abia se auzea, era totuși clară pentru mine.

— Cele două fete rămase în viață merită amândouă să fie duse în sud, ca să trăiască în pace cu rudele lor, am auzit-o pe Grimalkin spunând.

Era ea vrăjitoare, dar era bine că ne ținea partea.

— O să-mi țin promisiunea în privința celei mai mici purra, a răspuns Slither. Dar intenționez s-o vând pe Nessa la piața de sclavi, așa cum este dreptul meu. La urma urmelor, ea îmi aparține. Este bunul meu personal. Trebuie să mă supun legii Bindos, altminteri devin un proscris. Se ține socoteala, evenimentele sunt scrise în arhive și,

după triumful meu în arenă, notorietatea în mod cert va face să fiu îndeaproape supravegheat. Marii Magi vor folosi orice pretext ca să mă îngenuncheze. Așadar, ai de gând să mă împiedici?

Mi-am ridicat privirea și am văzut vrăjitoarea clătinând din cap.

— Am făcut un târg și o să-l respect. Întotdeauna îmi țin cuvântul. Dar unde e piața de sclavi de care vorbești?

— E în marele kulad numit Karpotha, la șaptezeci de leghe sud-vest de Valkarky, la poalele munților Dendar.

— Și sunt mulți sclavi acolo?

— Este cea mai mare dintre toate piețele noastre de purrai, dar numărul variază în funcție de anotimp. Sfârșitul iernii aduce primele licitații. Peste aproape o săptămână, acolo se va desfășura prima mare piață de primăvară. Sute de purrai vor fi vândute și cumpărate între zidurile sale, înainte de a fi aduse în lanțuri, înapoi în Valkarky.

Grimalkin a rămas tăcută aproape un minut, părând adâncită în gânduri. În cele din urmă, a vorbit din nou.

— Unde stau femeile voastre? A întrebat. Între zidurile cetății voastre n-am găsit nici urmă de ele.

Am văzut expresia de disperare de pe fața lui Slither și a părut să se clatine, ca și când

întrebarea îl zdruncinase până în miezul ființei lui.

— Noi, poporul Kobalos, nu vorbim despre astfel de lucruri, a răspuns el, clar indignat. Să pui o astfel de întrebare este o încălcare flagrantă de etichetă.

— Dar eu sunt străină, i-a răspuns Grimalkin. Străină de obiceiurile și credințele voastre. Așa că îți cer să răspunzi întrebării mele ca să pot învăța.

— Și eu aș vrea să răspunzi! Am strigat mâniașă din capătul celălalt al camerei. Ascunzi ceva – sunt sigură!

Slither mi-a aruncat o privire, dar răspunsul lui a fost pentru Grimalkin.

— Femelele noastre se numesc Slarinda; au dispărut de mai bine de trei mii de ani.

— Au dispărut? Cum așa? Și cum vă continuați specia fără femele? A întrebat ea.

Slither a răspuns întâi la a doua întrebare.

— Masculii Kobalos sunt născuți de purrai – femelele umane ținute prizoniere în țărcurile skleech.

Vrăjitoarea a dat din cap.

— De ce au murit toate Slarinda? A stăruit ea.

— Este o poveste de nebunie, dintr-un timp când toți semenii noștri trebuie să-și fi pierdut, temporar, mințile. Toate femeile noastre au fost executate într-o mare arenă; odată ce porțile dinăuntru au fost bine zăvorâte, arena putea fi

inundată. Și, în ziua aceea de nebunie, a fost inundată cu sânge.

— Ce? V-ați ucis toate femeile? Am țipat eu, strângând-o mai tare în brațe pe Bryony. Ce soi de bestii îngrozitoare sunteți voi?

I-am zărit coada lui Slither zvâcnind dreaptă pe spinarea lui, cum făcea uneori când era enervat sau când simțea vreo primejdie. Dar n-a catadicsit să arunce nici măcar o privire spre mine. Era ca și când n-aș fi vorbit.

— Femelele Kobalos au fost târâte în grupuri pe scări, până jos, a continuat el, încet. Li se tăia gâtul și erau atârinate cu capul în jos de lanțurile prinse de acoperișul stadionului – până când tot sângele li se scurgea din corp, băltind pe arena acoperită de gheață. Nu îngheța, căci se sufla aer cald din conductele de pe marginea arenei.

Execuția s-a petrecut rapid și eficient. Odată ce un corp era golit de sânge, era scos din lanț și cărat înapoi pe trepte; imediat, altul îi lua locul. Femelele nu au opus rezistență; cele mai multe își primeau moartea cu capetele plecate și cu resemnare. Câteva au strigat de frică la apropierea cuțitului; foarte rar, un țipăt ascuțit s-a putut auzi răsunând în spațiul vast al stadionului.

Câteva zile s-a continuat tot așa, până când, treptat, arena a fost plină cu sânge, aproape până la umeri. Din când în când, magii amestecau în el câte puțin și din alte lichide, ca

să nu se închege. În cele din urmă, această nebunie s-a încheiat. La sfârșitul celei de-a șaptea zile a fost ucisă ultima femele, iar rasa noastră este constituită acum numai din masculi. Drumul a fost curățat; slăbiciunea a fost extirpată; pata a fost ștearsă. Asta cred ei că s-a realizat.

— Nu înțeleg, a zis Grimalkin. Despre ce slăbiciune vorbești?

— Se credea că femelele ne fac slabi. Că ele îmblânzeau masculii cu amăgirile lor și le scădeau sălbăticia care este necesară pentru a fi războinic.

— Și tu crezi asta? A întrebat Grimalkin, Uitându-se drept în ochii lui Slither.

El a clătinat din cap.

— Un războinic trebuie să fie întotdeauna atent să nu i se îmblânzească firea, dar primejdia poate veni din mai multe surse. A fost o faptă de nebunie să ne ucidem femelele, deși toate societățile pot aluneca, temporar, în sminteală.

M-am simțit îngreșată, dar am fost uimită s-o aud pe Grimalkin spunând:

— Da, cred că ai dreptate.

— Bineînțeles, astfel de evenimente sunt greu de prevăzut, dar în cazul semenilor mei sunt sigur că nebunia se va întoarce. Și știu și împrejurările care vor conduce la asta.

— Tu ai văzut asta? Sau e o poveste cunoscută din generație în generație de poporul tău? A

întrebat Grimalkin.

— Este o credință pe care semenii mei o păstrează orbește. Dar noi, magii, am cercetat viitorul și credem că e foarte posibil să se întâmple din nou.

— Când o să fie asta?

— Nu știu „când”, dar știu „de ce”, a răspuns Slither. Când zeul nostru, Talkus, se va naște, puterea Kobalos se va tripla și noi vom porni din Valkarky într-un război sfânt care va șterge omenirea de pe fața pământului. Asta este ceea ce cred semenii mei. Cu toții vor îmbrățișa nebunia aceasta a războiului total.

— Îți mulțumesc că ai fost sincer, a zis Grimalkin. Istoria poporului tău e crâncenă – asta explică de ce furați femei umane și practicați sclavia. Mă împotrivesc unei asemenea practici din toată ființa mea. Cu toate acestea, o să-mi țin cuvântul în privința vânzării Nessei. O să ies din orașul vostru în secret, dar o să mă alătur vouă curând. Mai întâi, o să vă însoțesc în călătoria spre sud, ca s-o lăsăm pe sora mai mică la mătușa și unchiul ei. Apoi o să vă însoțesc în călătoria spre munții Dendar. Aș vrea să văd și eu kuladul din Karpotha, unde sunt vândute femelele umane.

Auzindu-i cuvintele, nu mi-am putut înăbuși un suspin. Pentru o clipă, crezusem că Grimalkin avea să se ridice împotriva lui Slither și să-i ceară să-mi redea libertatea, ca să merg cu Bryony.

Acum vedeam că voia să-și onoreze promisiunea pe care i-o făcuse – o bestie printre bestii! Animalele astea își uciseseră propriile femele și acum eu urma să fiu dată pe mâinile lor scârboase.

CAPITOLUL 22

KANGADON

Am plecat din Valkarky călare pe cai buni, potcoviți în maniera Kobalos, astfel încât să poată călca mai ușor prin zăpadă. Coburii noștri conțineau nutreț pentru cai și, în plus, suficient oscher ca să acopere orice urgență. Aveam, de asemenea, provizii pentru noi.

Nu se vedea nici urmă de vrăjitoare. Făcuse precum spusese și părăsise Valkarky în secret, luând-o înainte.

Cele două purrai încetaseră, în sfârșit, cu plânsul, dar arătau foarte palide, își țineau privirile în pământ, evident încă foarte mâhnite. Am clătinat din cap la lipsa lor de înțelepciune. Ce-a fost a fost. Nu folosea nimănui să stăruie în gânduri negre. Mințile umane erau într-adevăr foarte slabe.

La poartă, Marele Mag Balkai, cel mai în vârstă triumvir, mi-a urat un rămas-bun plin de ranchiună. Un biet păgubaș, se uita chiorăș cum plecam. Știam că nu-i avea la inimă pe magii haizda; nu era împăcat cu gândul că noi lucram singuri, departe de cetate și, astfel, dincolo de

supravegherea și controlul lui.

— Pleci aparent biruitor, a zis el, aplecându-se și șoptind la urechea mea dreaptă, astfel ca însoțitorii lui să nu-l poată auzi. Magia ta shakamure poate că te-a ajutat să supraviețuiești o vreme, dar zilele tale sunt numărate.

— Nu mi-am folosit magia în arenă, am răspuns, cu sinceritate. Deși, înainte de a sosi aici, am folosit-o, însă legal, cu scopul de a mi le revendica pe cele trei purrai care-mi aparțineau. Este dreptul meu. Este o expresie a ceea ce sunt eu!

— Noi nu putem uita ceea ce ai făcut – voi, magii haizda, trebuie să primiți o lecție. Nu e nimic personal – doar o exercitare a puterii pentru a ne păstra cârmuirea. Eblis, cel mai de frunte asasin Shaiksa, o să vină după tine; o să fie înarmat cu Kangadon, Lancea Puterii.

— Ordalia m-a achitat și mi-a îngăduit să plec liber, iar slavele purrai au fost recunoscute ca proprietatea mea. Trimițând un asasin după mine, încalci legea! I-am șoptit eu, sfidător.

— Ascultă cu atenție, prostule, a continuat Balkai, cu gura încă aproape de urechea mea. Noi, Triumviratul, întotdeauna acționăm cum e cel mai bine pentru interesele noastre. Noi facem și desfacem legea oricând e necesar. Îți doresc să călătorești în siguranță, până o să mori.

I-am făcut o plecăciune și am zâmbit sarcastic.

— Îți mulțumesc pentru amabilele urări, Stăpâne. După ce-o să-lucid pe Eblis, o să-i spânzur capul lui cel hidos în vârful celei mai înalte crengi a copacului meu ghanbala. E începutul primăverii în haizda mea și ciorile vor fi flămânde. Ele se dau în vânt după ochi, îi consideră delicatese.

Apoi, fără să mă mai uit la el, m-am suit pe cal și am pornit, cu Nessa și Bryony, îndepărtându-mă de Valkarky. Am simțit că ochii Marelui Mag îmi sfredeau ceafa. Clocotea de mânie, iar tulburarea lui mi-a umplut inima de bucurie.

Adevărul este că sperasem să plec din oraș însoțit de urări de bine, cât să pot da uitării neplăcerile vizitei mele. Dar sunt unele persoane care nu pot lăsa lucrurile să meargă mai departe, iar Balkai părea hotărât să mai facă o încercare de a-mi scurta viața.

Eblis era conducătorul și cel mai de temut dintre asasinii Shaiksa. Era supranumit Cel Care Nu Poate Fi Învins. Ordinul progresa în cunoaștere de fiecare dată când unul din frăția lor murea în luptă, gândurile lui de dinainte de moarte comunicând modul în care fusese răpus. Unii dintre ei trebuie să-mi fi studiat, de asemenea, lupta mea în arenă; acum, de bună seamă că erau buni cunoscători ai stilului meu de luptă și poate că detectaseră vreo slăbiciune, neștiută probabil nici de mine, pe care ar fi putut s-o exploateze.

Folosind magia puternică, creaseră o armă periculoasă, Kangadon, cunoscută și ca Lancea Puterii sau Lancea Care Nu Se Poate Frânge. Celălalt nume al său era Ucigașa Regelui, pentru că fusese folosită pentru a-l ucide pe ultimul rege din Valkarky – nici nemaipomenita sa putere, nici formidabilele sale apărători magice nu se dovediseră de ajuns împotriva unei arme cum era aceasta. Circulau multe zvonuri despre această armă, dar nimeni în afară de membrii Shaiksa nu o zărise vreodată, cu atât mai puțin s-o vadă în acțiune.

Nu puteam face nimic decât să mă ocup de amenințare când avea să se arate, așa că mi-am scos problema din minte și le-am condus pe surori spre sud. Voiam să încerc să-mi țin promisiunea și să o duc pe cea mai mică purra la mătușa și unchiul ei. N-avea rost să le fi spus și fetelor despre noua primejdie. Dacă muream înainte, ele aveau să fie aduse înapoi în Valkarky – să fie mâncate sau să trăiască toată viața în sclavie.

Vântul sufla dinspre miazăzi cu o promisiune de primăvară și, în a cincea zi, am intrat într-o pădure de pini înalți. Printre ei, ici-colo se zăreau și câțiva arbori foioși, ale căror ramuri golașe deja se înveseliseră cu noi muguri verzi.

Cum se apropia seara, am făcut popas și, curând, aprinseserăm un foc și încălzeam supa pentru purrai, aroma ei ridicându-se aburind în

aerul rece și curat. Ele păreau supuse și adâncite în gânduri, așa că am lăsat-o pe Nessa să amestece în supă, neslăbită din ochi de flămânda Bryony, iar eu m-am hotărât să plec la vânatoare. Nevoile mele erau diferite de ale lor. Mie îmi trebuiau sânge și carne crudă.

Stratul de zăpadă era subțiat pe pământ, cu smocuri de iarbă ițindu-se din loc în loc. Cu toate acestea, era încă destul de gros ca să arate urme proaspete și, curând, stomacul îmi chiorăia de foame, iar eu mă apropiam de prada mea. Deja animalul se băgase în pământ, dar vizuina lui puțin adâncă nu-i oferea cine știe ce protecție, așa că am întins mâna și l-am tras afară de coadă. Era o anchiette, matură și lungă aproape cât brațul meu. Sângele său era cald și dulce și am băut pe săturate, înainte de a-i ciuguli carnea fragedă de pe coastele-i subțirele. La sfârșii, am ronțait, mestecat și înghițit gustoasele sale oase ale picioarelor.

Cu foamea cât de cât potolită, m-am întors pe aceeași cale pe care venisem. Atunci am observat ceva cioplit în trunchiul unui copac din apropiere.

Fusese crestat în coaja lui chiar foarte recent și l-am cercetat de aproape, plimbându-mi arătătorul peste el. Era desenul simplu al unei

perechi de foarfeci. De ce ar vrea cineva să creșteze așa ceva aici? M-am întrebat eu. Oare era un semn pentru ca alții să îl urmeze?

Și apoi mi-am amintit că vrăjitoarea asasină avea o pereche de foarfeci într-o teacă de piele. Oare ea să fi crestat simbolul și, dacă da, de ce?

Grimalkin spusese că avea să ne escorteze în sud și apoi în kuladul sclavelor, dar acesta era primul semn că ea ar fi putut fi pe undeva pe aproape.

Din nou m-am întrebat dacă puteam avea încredere în vrăjitoare. De ce nu se arătase, pur și simplu? Nedumerit, m-am întors în tabără.

În ziua următoare, după ce sclavele purrai au mâncat, am scos potcoavele suplimentare ale cailor și ne-am continuat drumul spre sud.

Peste alte două zile am ajuns într-o vale puțin adâncă. Adăpostită de vânturile nordului, avea propriul său microclimat. Foioasele depășeau acum la număr coniferele, iar crengile lor erau deja acoperite cu frunze proaspete, verzi. Zăpada se topise pe aici, făcând pământul să pleoscăie sub picioare, iar în unele locuri, caii îl jucau în picioare, prefăcându-l în noroi moale.

Soarele ce se pregătea să apună era strălucitor, luminând drept în ochii noștri din cerul senin. În văzduh se auzeau cântece de păsări și zumzet de insecte, iar noi înaintam încet, căutând un loc unde să ne facem tabăra.

Deodată, totul a devenit neobișnuit de tăcut.

Păsările și-au oprit cântecul lor de primăvară. Până și insectele amuțiseră. Tot ce mai putea fi auzit era răsuflarea cailor și ritmul calm al copitelor pe pământul afânat.

Apoi am descoperit și motivul.

Drept în față era un stejar mare, solitar. Avea trunchiul noduros și răsucit și era stors de viață de iarna aspră. Sub copacul acela aștepta Shaiksa. Stătea călare pe un armăsar negru; o lance lungă, pe care o ținea cu o mânășă neagră de luptă, era plecată pe spate, sprijinită ușor de umărul său. Era îmbrăcat într-o armură neagra de cea mai bună calitate; platoșă peste platoșă, pentru a garanta devierea și a celei mai puternice săbii. Purta, de asemenea, un coif cu vizorul tras, astfel încât numai gâtul era vulnerabil. Balkai spusese adevărul: acesta era asasinul pe care promisese că-l trimite împotriva mea.

Nu-i puteam vedea ochii. Întotdeauna mă supăra când nu mă pot uita în ochii unui dușman. Simt asta ca pe un dezavantaj.

La gât, asasinul era împodobit cu trei șiraguri de cranii; unele, deși incredibil de mici, erau de om. Shaiksa foloseau magia ca să micșoreze craniile dușmanilor învinși; în acest fel puteau să poarte multe astfel de semne ale victoriei, dar care să nu le împiedice mișcările. Numărul acestor podoabe îmi spunea că îl aveam într-adevăr în fața ochilor pe Eblis, cel mai iscusit din întreaga Frăție

Shaiksa. Lancea pe care o ținea era Kangadon, aceeași pe care o folosisese ca să-l ucidă pe regele din Valkarky, cu nouă secole în urmă.

Am auzit zgomotul copitelor în spatele meu, când surorile și-au dat la o parte caii din calea atacului iminent.

Luând inițiativa, am scos două pumnale lungi și am pornit spre Eblis, calul meu prinzând viteză, galopând pe pământul noroiu. Atât de subit a fost atacul, încât Shaiksa n-a avut timp să-și potrivească lancea cum trebuie. Eram lângă el mai înainte să mă fi putut ținti.

Pumnalele mele au sclipit în lumina soarelui și s-a auzit scrâșnetul metalului lovind metalul. Cel din mâna mea dreaptă a găsit locul de îmbinare dintre două platoșe ale armurii de pe pieptul lui Eblis. Am împins în sus prin deschizătură și s-a înțepenit în loc. Era cu neputință să-mi dau seama dacă pătrunsese în carne. Dar pumnalul din mâna mea stângă s-a frânt în armură și am aruncat mânerul armei rupte. Când mi-am întors calul, gata să atac din nou, mi-am scos sabia.

Dar de data asta mi-a lipsit avantajul surprizei. Eblis era pregătit pentru atacul meu și și-a mânat și el calul înainte, cu vârful ascuțit al lui Kangadon ațintit drept spre inima mea. M-am răsucit în șa, reușind să evit vârful lăncii, însă n-am mai avut cum să plasez și eu o lovitură.

Ne-am întors caii și ne-am repezit din nou unul

spre celălalt, asasinul coborând încă o dată lancea în poziție orizontală, calul său azvârlind din copite un nor de no roi în urmă.

Cu toate acestea, m-am concentrat și am creat un scut magic identic cu acela care mă apăraseră de pintenii ascuțiți ai hybului. Era mic și strălucitor, sclipind în aer, nu mai mare decât palma, însă l-am poziționat precis cu mintea și l-am ținut ferm, astfel încât lan cea, în pofida proprietăților sale magice, să poată fi respinsă.

Însă în momentul contactului am înțeles deodată cum îl învinsese Eblis pe regele din Valkarky, cu multă vreme în urmă. Regele, fără îndoială, folosise un scut magic încă și mai puternic decât al meu, dar în clipa morții trebuie să-și fi dat seama de adevărata putere a lui Kangadon – nimic n-o putea devia de la țintă.

Așa și acum. Vârful lăncii a pătruns prin scutul meu precum cuțitul prin unt, căutându-mi inima. Eram la o fracțiune de secundă depărtare de moarte. Un singur lucru îmi mai rămânea de făcut; nu puteam s-o parez pe Kangadon, așadar trebuia să mă feresc de ea.

M-am răsucit în șa, evitând vârful lăncii la o distanță cât grosimea aripilor de fluture, și m-am aruncat de pe cal. Am absorbit o parte din impact, strângându-mi brațele și picioarele pe lângă corp și rostogolindu-mă înainte când am atins pământul. Pământul era moale, de la topirea zăpezii de peste iarnă, și m-a ajutat să

atenuez izbitura, însă cu toate acestea mi s-a tăiat respirația. Sabia mi-a zburat din mână cât colo și am rămas lat la pământ, în timp ce nemilosul meu adversar și-a întors iute calul și a pornit să mă atace din nou.

Am reușit să mă ridic în capul oaselor, dar eram năucit, chinuindu-mă să-mi limpezesc mintea după tumba violentă. Eblis aproape că ajunsese la mine, cu vârful lui Kangadon încă o dată ațintit infailibil spre inima mea. M-am gândit că-mi venise sfârșitul, când am auzit deodată tropotul altor copite și ceva s-a repezit spre el din partea stângă.

Era un cal alb și un călăreț. Acum se aflau între mine și asasin și s-au ciocnit cu el în asaltul lui. Calul alb a nechezat și s-a dat peste cap, aruncându-și călărețul prin aer ca pe o păpușă de cârpe. I-am zărit fața când s-a învârtit de mai multe ori, înainte de a se izbi puternic de pământ.

Era micuța Nessa. Încercase să mă salveze și acum plătise prețul.

Calul ei a nechezat din nou și s-a rostogolit, ridicându-se apoi în picioare. Am aruncat o privire spre Nessa. Ea zăcea cu fața în jos și nu se mișca. Moartea ei fusese rapidă și miloasă – cu mult mai bună decât cea pe care ar fi găsit-o în mâinile lui Shaiksa, odată ce eu aș fi fost terminat. Ea fusese cea mai norocoasă dintre cele trei surori. Moartea prin argăsire era rapidă,

dar era extrem de dureroasă, cu bășici fierbinți explodând în stomacul și în intestinele tale și carnea topindu-se dinăuntru.

Mi-am dat seama că nu izbutisem să-mi țin promisiunea față de bătrânul Rowler. Odată ce eu aveam să fiu mort, asasinul avea s-o ucidă și pe fata cea mai mică, tăindu-i gâtul. Avea să sufere aceeași moarte care îi fusese plănuită mai devreme, în turn. Eu nu făcusem decât să amân inevitabilul. M-am simțit mânios și dezamăgit la ideea înfrângerii mele. Totul fusese zadarnic.

Eblis și-a întors calul încet, într-un arc, cu lancea pregătită. Capul mi se limpezise acum și m-am uitat în jur după sabie. N-aș fi putut devia vârful lăncii, dar măcar aș fi murit cu o armă în mână. Însă picioarele mele refuzau să mă asculte: tot ce-am putut face a fost să mă ridic anevoie în genunchi.

Shaiksa și-a ridicat vizorul și mi-a zâmbit. Și-a dorit să mă uit la fața celui care avea să mă ucidă. Nu mi-am irosit cuvintele și mi-am păstrat expresia impasibilă. Pe dinăuntru, clocoteam de furie la gândul că Balkai izbutise să întoarcă lucrurile așa cum voise el. Eu îmi demonstrasem curajul și abilitățile în ordalie; trimițând acest asasin, el arăta că nu avea niciun strop de onoare. Era lipsit de scrupule și corupt.

Cu toate că știam că aveam să mor acolo, voiam să-mi iau sabia: voiam să fac tot ce îmi stătea în puteri să-l rănesc pe Eblis, ca să-și aducă aminte

totdeauna de înfruntarea noastră. Oricine mai trebuie să și moară, la un moment dat, și să cazi în luptă cu cel mai iscusit dintre asasinii Shaiksa – Cel Care Nu Poate Fi învins – era o moarte vrednică.

El a pornit din nou. M-am răsucit să mă feresc, dar vârful lăncii mi-a străpuns umărul drept, iar Eblis l-a smucit în sus cu putere, ridicându-mă de la pământ. Pentru o clipă, am fost neajutorat și fulgerat de-o durere cumplită, dar greutatea mea, pe lângă aceea a lăncii lungi, însemna că nu mă putea ține în aer mai mult de vreo câteva secunde. În clipa în care a fost silit s-o coboare, am lunecat din lance, am atins pământul și m-am rostogolit într-o parte.

M-am ridicat din nou în genunchi, cu sângele șiroindu-mi pe braț și picurând în noroi. În câteva momente cu siguranță aveam să fiu mort, dar tot nu voiam să mă dau bătut și am început să mă târăsc prin noroi spre sabia mea. Mi s-a părut cale lungă până la ea; în orice clipă Eblis putea ataca din nou, străpungându-mă cu lancea lui – de data asta, poate chiar în inimă.

În timp ce continuam să mă târăsc spre sabie, nu-mi dezlipeam ochii de la adversar. El se uita la mine, dar nu și-a îndemnat calul înainte. Totul era neclintit și tăcut. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu se uita la mine. Am riscat să arunc iute o privire peste umăr.

În spatele meu, puțin mai în stânga, am văzut

un alt călăreț pe un armăsar la fel de negru și de puternic ca al lui Eblis. Îl cunoșteam pe călărețul acesta. Era o purra. Era Grimalkin, vrăjitoarea umană asasină.

CAPITOLUL 23

CEL CARE NU POATE MURI NICIODATĂ

Grimalkin își atingea șiragul de oase pe care-l purta la gât. Ale ei trebuie să fi fost oasele mâinilor dușmanilor învinși de ea mai degrabă decât tigve micșorate, cum purta Eblis. Le bătea ușurel cu degetele și le mângâia într-un mod ritualic misterios. Cum mă uitam la ea, a dat drumul șiragului de oase, a scos un pumnal cu lamă lungă dintr-o teacă și s-a apropiat de mine, calul ei pășind delicat peste noroiul moale.

— Ridică-te în genunchi, Slither, mi-a poruncit. Ucide-ți dușmanul cu ăsta. Ucide-l mai înainte de a te ucide el pe tine. Niciodată să nu renunți! Niciodată să nu te dai bătut!

A aruncat pumnalul spre mine. S-a învârtit prin aer, dar am întins mâna, cu un strigăt de durere, și l-am prins de mâner.

Era ceva ciudat cu arma asta. În clipa în care l-am ținut în mână, coada mea mi-a spus că lama era lucrată dintr-un aliaj de argint. Ochii mei mi-au spus ceva și mai uluitor.

Mânerul era lucrat în forma unui cap de skelt, iar ochii îi erau două rubine. Era chipul zeului nostru ne născut, Talkus. Când l-am privit, ochii

de rubin au lăcrimat lacrimi de sânge care au picurat în noroi, la picioarele mele, amestecându-se cu sângele meu. Era, fără îndoială, o armă de putere. Simțeam forța magică radiind din ea.

Grimalkin a zâmbit și și-a îndepărtat calul de mine. Plin de o nouă speranță și de putere, m-am ridicat în picioare. Eblis se uitase bănuitor la Grimalkin, dar acum, când ea se îndepărtase, atenția i s-a întors asupra mea – ținta lui.

Și-a mânat calul drept spre mine. Am tras adânc aer în piept și m-am înfipt mai bine pe picioare, concentrându-mă intens la ce aveam de făcut. Când vârful lăncii a ajuns în raza mea de acțiune, am făcut un pas într-o parte, ca să nu fiu călcat de armăsar, am ridicat pumnul și am parat vârful lăncii.

Spre uluirea mea, pumnul nu s-a frânt. A deviat lancea și a scrijelit-o pe toată lungimea sa, trimițând în sus o ploaie de scântei. Când a ajuns la mânușa lui Shaiksa și i-a atins mâna, el a strigat, șocat. A scăpat-o pe Kangadon din strânsoare, iar aceasta a luat-o în sus, învârtindu-se de mai multe ori prin aer.

Atunci, într-un moment de whalakai – percepția pe care o are un mag haizda, dar foarte rar – am devenit conștient de fiecare detaliu al situației într-o străfulgerare de înțelegere.

Am știut ce trebuia să fac! Am lovit lateral, mișcând brațul aproape prea rapid ca să fie

văzut, și am lovit lancea rotitoare cu pumnalul.

Kangadon s-a despicat în două.

Astfel, Lancea Care Nu Se Poate Frânge nu mai exista.

Însă nu degeaba Eblis supraviețuise și dominase ca asasin mai bine de două mii de ani. Lancea era distrusă și el era rănit, dar și-a adunat toate puterile și a atacat din nou. De data asta mânuia alte două cuțite lungi, încercând să mă doboare.

Am lovit încă o dată cu pumnalul skelt și m-am răsucit rapid, ca să evit să fiu călcat în picioare. Calul lui a galopat înainte, fornăind și scoțând abur pe nări, în aerul rece. Dar Eblis a căzut, trântit cu putere la pământ, și a rămas întins acolo, fără să se miște.

M-am apropiat și am privit în jos, la dușmanul meu – dar, spre surprinderea mea, nu i-am dat lovitura finală. N-a fost o decizie conștientă. Ceva din mine alesese alt mod de încheiere al confruntării acesteia. Am așteptat în tăcere, strângând mai departe pumnalul în mână. După multe minute, Eblis s-a întors pe burtă și s-a căznit să se ridice. Nu mai avea nicio armă în mână. Le pierduse în cădere. Cu toate acestea, am așteptat, răbdător, până când și le-a cules din noroiul frământat de copite.

Apoi am început să ne luptăm de aproape. Eram în egală măsură de bine pregătiți și am dus-o așa multă vreme. Curând, soarele a asfințit și lumina

a început să scadă. Acum ne luptam pe întuneric și mi-am folosit magia shakamure ca să-mi văd adversarul. De asemenea, m-am folosit și de celelalte rezerve de magie ca să-mi susțin tăria. Fără îndoială și Eblis își folosea propria magie, pentru că pumnalele lui erau mânuite cu mare precizie și, pentru o vreme, m-am străduit din răsputeri doar să le parez. Luptam în tăcere – tot ce se putea auzi erau mârâieli, lamele ciocnite și ghetetele noastre frământând noroiul.

Dar, treptat, am început să câștig un avantaj și, în sfârșit, mi-am pus adversarul în genunchi și am ridicat pumnalul pentru lovitura finală.

Atunci am simțit o mână oprindu-mi brațul.

— Ai câștigat, Slither, dar acum e al meu, mi-a șoptit Grimalkin la ureche. Dă-mi mie pumnalul.

Ce-aș fi putut face decât să consimt? La urma urmelor, obținusem o mare victorie și îi eram dator vrăjitoarei pentru aceasta. Fără intervenția ei aș fi murit în noroi. Așa că i-am dat înapoi pumnalul și m-am dus în locul unde zăcea Nessa.

Am îngenuncheat lângă ea. Încă mai respira, abia-abia, dar semnele ei vitale se stingeau încet. Mai aveam puțină magie rămasă în mine, așa că mi-am așezat palma pe fruntea ei și am lăsat-o să treacă în corpul ei până când a început să-și revină.

După un timp am ajutat-o să se ridice în capul oaselor și ea a deschis ochii.

— Erai pe moarte, Nessa, dar te-am readus la viață cu puterile mele. Exact cu ceea ce îți eram dator.

La fel cum ea mă salvase când fusesem mușcat de șarpe, acum îi întorsesem favoarea. Ea s-a uitat lung la mine un timp și părea să încerce să-mi răspundă, dar atunci am auzit un sunet din spate care mi-a făcut părul să se zbârlească pe ceafă.

Asasinii Shaiksa nu strigă. Și, cu toate acestea, Eblis, cel mai curajos, cel mai puternic și cel mai nemilos dintre toți, striga de durere. Strigătele lui au continuat foarte multă vreme.

Nessa s-a uitat spre mine cu ochii măriți la auzul acelui sunet. Eu găseam sunetul foarte plăcut – dar, evident, ea, nu. Asasinul a fost ucis lent, iar gândurile lui de dinainte de moarte au fost trimise către restul frăției sale. Chiar în momentul în care el murea, cunoașterea lor progresa. Dar ce aflau oare?

Într-un alt moment de whalakai, am înțeles ce se întâmpla. Nu doar că aflau – învățau. Lecția li se dădea de către Grimalkin: la fel cum scrijelea simbolul foarfecilor ei pe copaci pentru a-și marca teritoriul și a-și preveni dușmanii să nu se apropie, și acum trimitea întregii Frății Shaiksa un mesaj.

Le spunea cine era; de ce anume era capabilă; îi învăța totul despre durere și frică.

Și atunci, cu voce tare, ea și-a transmis mesajul

verbal spre Frăție:

— Țineți-vă departe de mine, i-a avertizat ea, altminteri, cum i-am făcut fratelui vostru o să vă fac și vouă! Cei care o să mă urmărească o să moară de o moarte ca asta! Eu sunt Grimalkin.

Astfel, Lancea Care Nu Se Poate Frânge a fost, de fapt, frântă, iar Cel Care Nu Poate Fi Învins a fost ucis și a părăsit lumea asta după mai bine de două mii de ani ca asasin Shaiksa neînvins.

Iar în momentul acela am știut că vrăjitoarea asasină era cel mai periculos războinic pe care-l întâlnisem vreodată. Prin urmare, o mare provocare stătea înaintea mea. Într-o bună zi trebuia să lupt cu ea și s-o înving. Să izbutesc acest lucru ar fi însemnat apogeul strădaniilor mele ca mag haizda.

Când, mai târziu, i-am examinat cadavrul lui Eblis ca să văd ce i se făcuse, n-am putut vedea nimic care să fi putut să-l facă să strige atât de melodios. E drept că ea își creștase simbolul foarfecilor pe fruntea lui, dar nu era nicio altă urmă. A trebuit să recunosc că erau multe lucruri pe care le-aș fi putut învăța de la vrăjitoarea umană.

CAPITOLUL 24

FIICA ÎNTUNERICULUI

Nessa era învinețită și frântă, dar mulțumită ajutorului meu supraviețuise căderii; cea mai mare durere a ei era încă pierderea surorii sale,

Susan.

Mai târziu, după ce fetele au plâns până le-a luat somnul, vrăjitoarea și cu mine am stat de vorbă lângă focul de tabără.

— Pumnalul magnific pe care l-am folosit ca să-l înving pe Eblis – de unde îl ai? Am întrebat-o.

— Nu e al meu, a răspuns ea. Eu îl țin în păstrare pentru altcineva și trebuie să i-l dau înapoi.

— Pot să-l mai văd o dată?

Vrăjitoarea a zâmbit sinistru, arătându-și dinții ascuțiți, și pentru o clipă am crezut că o să mă refuze. Dar l-a scos din teacă și mi l-a întins. L-am luat cu grijă, întorcându-i în mâini. I-am simțit imediat puterea.

— Acesta este un pumnal foarte special. Cine l-a făcut? Am întrebat.

— A fost făurit de unul dintre zeii noștri, micule mag. Noi avem un zeu al fierarilor, pe care îl cheamă Hefaistos.

— E ciudat că și-a ales un cap de skelt pentru mâner, am observat eu. Talkus, zeul nostru Care Va Să Fie, o să ia această înfățișare în momentul în care o să se nască.

— Îmi amintesc că mi-ai spus, a zis vrăjitoarea, încruntându-se. Poporul tău o să înceapă un război sfânt și o să încerce să ne împingă în mare.

— Atunci noi o să conducem întreaga lume.

— Cu siguranță vor fi vremuri interesante! A zis

ea. Dacă e să încercați așa ceva, poporul meu o să opună cu siguranță o rezistență înverșunată. Și atunci noi o să dărmăm, în cele din urmă, zidurile cetății Valkarky și o să scăpăm lumea de kobalos. Deci hai să sperăm că va mai trece multă vreme până când Talkus își face apariția pe lumea asta!

I-am dat pumnalul înapoi fără să comentez, dar apoi mai multe idei mi-au venit în minte aproape simultan.

— Piatra-de-stea – e valoroasă pentru oameni? Am întrebat. De aceea ai intrat tu pe teritoriul nostru și te-ai apropiat de Valkarky? Mi se pare o stranie coincidența să te fi aflat prin apropiere când a căzut.

— N-a fost o coincidență. Știam când și unde avea să cadă, a răspuns vrăjitoarea.

— Ai folosit magia ca să afli asta?

— Noi, vrăjitoarele, putem uneori să scrutăm viitorul; suntem, de asemenea, în stare să „adulmecăm dinainte” apropierea primejdiei. Însă o să recunosc că, de fapt, a fost un vis ciudat care mi-a dezvăluit venirea pietrei – unul care a părut atât de real încât am crezut că eram trează. A fost o lumină orbitoare, atât de puternică încât m-am temut că ochii or să-mi fie arși în cap. Apoi o voce mi-a spus unde și când avea să cadă – și după aceea, odată ce ajungea în posesia mea, ce trebuia să fac cu ea.

— Tot vocea care a venit din lumină a fost cea

care te-a prevenit de primejdia din partea poporului meu?

— Deja știam că bucata de minereu avea să cadă în apropiere de cetatea voastră, a răspuns ea. Și a căzut, exact așa cum fusese prezis, dar atunci, în timp ce așteptam să se răcească, s-o iau și să plec cu ea în sud, am adulmecat apropierea războinicilor voștri. M-am luptat cu ei, dar erau prea mulți.

— Și acum, că e din nou în posesia ta, ce o să faci cu ea?

— Aceasta este o armă din întuneric și nu e tocmai potrivită pentru cineva care trebuie s-o mânuiască împotriva întunericului! A exclamat ea, întinzând mânerul în formă de skelt spre mine. Așadar, voi făuri o nouă lamă – una și mai tare, și mai puternică!

— Și cui îi e destinată? Unui rege?

— În prezent, el este ucenicul unui vraci – un om priceput să țină piept întunericului și slujitorilor săi. El este singurul care are capacitatea de a-l distruge pe Necurat pentru totdeauna. Pumnalul ăsta din întuneric este unul dintre cele trei pe care trebuie să le folosească pentru a reuși. Dar, dacă supraviețuiește încercării, ar putea avea și alte misiuni care-l așteaptă.

— Ce alte misiuni?

— Am cercetat viitorul și știu că îl așteaptă și alte provocări – dar totul e nesigur. Citirea

viitorului e un meșteșug imperfect. Ar putea chiar muri în încercarea de a-l ucide pe Necurat. Am privit într-o oglindă, străduindu-mă să-i văd viitorul, dar s-a încețoșat cu îndoială. O să făuresc pumnalul pentru el, oricum.

— Speri să făurești un pumnal mai bun decât cel creat de zeul vostru fierar? Am întrebat eu, clătinând din cap la înfumurarea ei. Poporul meu numește o astfel de ambiție lăudăroasă hubris. Mândria este cel mai mare păcat dintre toate – unul care poate atrage mânia reunită a tuturor zeilor.

— Totuși eu sunt hotărâtă să încerc, a răspuns ea. Așa mi-a poruncit vocea: să făuresc o sabie de lumină. O să se numească Sabia Stea.

— Tu aparții „întunericului”, cum îi spui tu, și totuși vei crea antiteza lui. E cu adevărat ciudat ca o fiică a întunericului să făurească o sabie a luminii! Am comentat eu.

— Trăim timpuri stranii, a răspuns vrăjitoarea. Tot straniu e și că eu, o vrăjitoare, am făcut o alianță cu dușmanii clanului meu. Dar asta ne-a impus situația, a zis ea ridicând sacul de piele care conținea capul zeului lor întunecat. Necuratul trebuie distrus. Nimic altceva nu contează în afară de asta.

CAPITOLUL 25

RĂMAS-BUN SURORII MELE

«NESSA»

Am continuat drumul spre sud, îndreptându-ne spre satul Stoneleigh, la marginea ținutului Pwodente. Călăream cu Bryony pe același cal. Mi se sfâșia inima la gândul că, deși acum eram atât de aproape și puteam s-o țin în brațe, era pentru ultima oară.

M-am aplecat și mi-am apropiat gura de urechea ei. — Să încerci să păstrezi speranța vie în inima ta, Bryony, i-am șoptit eu. Într-o bună zi o să gădesc eu o cale să mă întorc la tine, îți jur!

— Sunt sigură că o să găsești o cale, Nessa! A exclamat ea, zâmbind. Tu ești atât de deșteaptă. Sunt convinsă că n-o să-ți ia prea mult.

În ciuda optimismului copilăresc al surorii mele, știam că era foarte improbabil să ne mai întâlnim după aceea. Dar cel puțin Bryony avea perspectiva unei vieți lungi și fericite. Încă îmi venea greu să cred că Susan fusese răpită dintre noi. Vrăjitoarea luptase alături de bestie și, cumva, învinseseră – dar cu ce preț! Sărmana Susan trebuie să fi fost atât de speriată – și să aibă parte de o asemenea moarte! Durerea din sufletul meu era de neîndurat.

Dacă mi s-ar fi cerut mie viața în schimb, mi-aș fi dat-o cu dragă inimă, numai ca să trăiască ea.

— Și dacă mătușa și unchiul o să se poarte rău cu mine? A întrebat Bryony deodată.

— Sunt din familie. O să fie buni cu tine, sunt sigură, așa simt eu, am zis, încetișor.

Adevărul era că nu eram sigură de nimic.

Vremurile erau grele și dacă mătușa și unchiul nostru se zbăteau să-și ducă zilele aici, la marginea teritoriului Kobalos, ultimul lucru de care aveau nevoie era o altă gură flămândă de hrănit.

În noaptea aceea, în jurul focului, am discutat cum ar fi fost cel mai bine să le-o dăm pe Bryony rudelor noastre.

— Dacă ne arătăm noi la față, o să îi băgăm în sperieți, i-a spus Grimalkin bestiei, căci tu ești Kobalos și eu sunt, în mod clar, o vrăjitoare. Prin urmare, o să ne atace și o să ne urmărească, iar noi o să fim siliți să-i ucidem pe urmăritori. Rudele fetelor ar putea fi printre ei.

Într-adevăr, asta avea să se întâmple dacă ar fi fost văzuți, iar eu am dat din cap, încuviințând.

— Propun să ne camuflăm, a continuat Grimalkin.

— S-ar putea să nu fie nevoie. Stai să vedem cum arată zona. S-ar putea să ne fie la îndemână s-o trimitem singură pe cea mai mică purra și noi să o supraveghem de la distanță, a propus Slither.

— Da, dar trebuie să fim siguri că e bine primită și acceptată în familie, am insistat eu. La urma urmelor, nu i-am întâlnit niciodată. S-ar putea să nu vrea să fie împovărați cu sora mea. S-ar putea să fi și murit între timp și nu există nicio garanție că o comunitate mică, lipsită de mijloace și căznindu-se să supraviețuiască, ar

primi cu bucurie chiar și o singură gură în plus de hrănit. Am nevoie să fiu împăcată cu gândul că sora mea e în siguranță.

În dimineața următoare am străbătut și ultima bucată de drum până la locuința mătușii și a unchiului nostru.

Înaintând pe malul stâng, am urmat cursul râului și ne-am apropiat de ultimul pod înainte de Marea de Vest, pe care acum o puteam vedea în depărtare. Între noi și pod se găsea o pădurice. Nici c-ar fi putut fi mai bine pentru ceea ce plănuiserăm noi.

— E perfect, a zis Grimalkin. Noi putem aștepta ascunși printre copaci la marginea pădurii și totodată să o supraveghem pe Bryony când trece podul.

— Dar dacă mătușa și unchiul te primesc, trebuie să vii înapoi la pod și să ne arăți că totul e bine, am zis eu. Promite-mi că vii.

— Promit, a zis Bryony, găduită de emoție. Or să mă întrebe despre Susan, a continuat ea, cu ochii în lacrimi. Ce să le spun?

M-am gândit bine. Din câte știam eu, tata nu schimbase niciodată scrisori cu rudele lui din Pwodente. S-ar fi putut să nici nu știe de fiicele lui sau că soția lui murise. Dar era mai bine să le spună ceva cât mai aproape de adevăr cu putință.

— Trebuie să fii curajoasă, Bryony, am răspuns

eu. Spune-le cum a murit tata, dar despre surorile tale zi-le că au rămas la fermă, ca să încerce să muncească și poate s-o vândă, în cele din urmă. Spune că situația era grea și că ele nu s-au simțit în stare să aibă grijă de tine cum trebuie și că speră ca, într-o bună zi, să vină și ele aici sau poate să trimită după tine să te întorci. Spune că ai venit însoțită de niște călători care au făcut un ocol de multe mile doar ca să te aducă pe tine până aici și că ei nu mai pot zăbovi, dar vor numai să știe că totul e bine. Ai putea spune asta?

— O să mă străduiesc, Nessa. O să încerc.

Era cât putea ea de curajoasă.

Noi am descălecat și am așteptat, la marginea pădurii. Bryony și cu mine ne-am dat puțin mai la o parte de Grimalkin și de Slither și ne-am luat un rămas-bun înlăcrimat – unul atât de lung că bestia a început să se plimbe în sus și-n jos, foarte agitată, cu coada pe sus, și mi-am dat seama că-i puneam răbdarea la încercare.

Dar, în cele din urmă, după o ultimă îmbrățișare, Bryony și-a înghițit lacrimile și apoi a pornit-o spre râu. Am privit-o îndepărtându-se, încercând să-mi rețin plânsetul. Știam ce însemna pentru ea să se despartă de mine și eram mândră de curajul ei. Silueta ei s-a făcut din ce în ce mai mică, apropiindu-se de pod, apoi l-a traversat și a dispărut printre bordeiele înghesuie pe care le luaserăm drept satul

Stoneleigh.

Am așteptat în tăcere, Slither arătând o nerăbdare din ce în ce mai mare, iar după vreo oră trei oameni au venit pe pod și au privit spre noi, peste pajiște. Am văzut un bărbat și o femeie, iar între ei stătea sora mea, Bryony. Ea a ridicat mâna și a fluturat-o de trei ori.

Acesta era semnalul convenit dinainte că era bine și că găsisese un adăpost la mătușa și la unchiul nostru. Cu această ultimă fluturare de mână, am fost mulțumită. Puteam să pornim spre nord-vest, spre piața de sclavi de care mi-era atât de groază. Noua viață a lui Bryony tocmai începuse; a mea era ca și sfârșită. Nu mă așteptam să rămân prea mult în viață ca sclavă la Kobalos.

CAPITOLUL 26

KULADUL SCLAVELOR

În timp ce mergeam călare, mă simțeam foarte bine dispus, știind că, odată ce Nessa avea să fie vândută, aș fi fost liber să mă întorc la haizda mea. Abia așteptam să mă duc acasă. Dar Nessa îmi strica dispoziția senină și optimistă cu un constant șuvoi de lacrimi, pe care le găseam oarecum tulburătoare. Skaiium îmi dădea încă târcoale. Deși m-am străduit cât am putut, am descoperit că îmi venea greu să scap de amintirea câtorva dintre faptele ei.

Îmi dăduse din sângele ei ca să mă readucă la

viață după ce fusesem mușcat de skulka; mai târziu, se aruncase călare între mine și Eblis, oferindu-mi astfel o șansă de a trăi. Aceste fapte ar fi putut fi socotite din aceeași categorie cu aceea de a cere un pumnal pentru a mă ajuta să lupt cu Haggengbrood – pur și simplu în cercase orice pentru ca surorile ei să supraviețuiască.

Însă nu puteam uita cum își lipise fruntea de a mea – atâta îndrăzneală din partea unei purra! Din nou, putuse fi îmboldită de nevoia de a mă convinge s-o salvez pe Bryony – ceea ce mă făcuse să-l ucid pe Nunc și apoi pe asasinul Shaiksa. Însă nu-mi ieșea din minte atingerea pielii ei de a mea.

O mică parte din mine ar fi vrut să îi dea drumul să plece și să trăiască împreună cu sora ei, dar nu puteam îngădui una ca asta. Eram un mag haizda; trebuia să fiu puternic și să lupt împotriva oricărui semn de slăbiciune din mine. În orice caz, era important ca eu să vând o sclavă și să-mi îndeplinesc îndatoririle după legea Bindos; altminteri, m-aș fi trezit încă o dată proscris.

Ne-am îndreptat spre nord, am traversat Falia Fittzanda fără piedici, simțind doar niște mici cutremure, și curând călătoream din nou prin zăpadă. Stratul ce acoperea pământul era însă subțire, cu o crustă de gheață; cerul era senin. Chiar și pe teritoriul Kobalos exista o vară scurtă, care acum se pregătea să vină.

Am început să urcăm poalele munților Dendar și, chiar înainte de amurgul celei de-a doua zile, am văzut, în depărtare, Karpotha, cel mai mare kulad de sclave. Era un turn mare, întunecat, ridicându-se semeț spre cer; o curte largă, împrejmuită cu ziduri, îl înconjura. Acolo se aflau țărcurile de păstrare ale sclavelor purrai.

Îmi doream să termin odată treaba vânzării Nessei. Tot ce voiam să fac acum era să mă întorc la haizda mea și să-mi reumplu rezervele de magie. Erau serios secătuite – nu-mi plăcea să recunosc, dar acesta fusese motivul pentru care respinsesem ideea de a mă camufla ca să mă ascund de familia copilei. Abia de mai aveam putere magică pentru așa ceva și s-ar fi putut să mai am totuși nevoie de ultimele rezerve.

Am făcut tabără lângă un grup de stânci și i-am spus vrăjitoarei că, dimineață, la scurt timp după ce se va lumina, aveam s-o duc pe Nessa la kulad și s-o vând.

Grimalkin n-a răspuns nimic și a tăcut multă vreme. În jurul focului era mult mai rece decât în briza nordică și toți trei am mâncat în tăcere. În cele din urmă, fără un cuvânt, Nessa s-a înfășurat în pătură și s-a retras, ducându-se la adăpostul unei stânci. După ce purra a plecat, vrăjitoarea a început să vorbească.

— De unde ai mantaua aia? A întrebat ea. N-am văzut niciodată una asemănătoare.

— Este un semn al funcției, i-am răspuns.

Odată ce un mag haizda își încheie noviciatul, primește o astfel de haină. Are treisprezece nasturi, simbolizând cele treisprezece adevăruri.

— Cele treisprezece adevăruri? Care sunt acelea?

— Dacă le-ai ști, atunci ai fi un mag haizda, i-am spus eu. Poate că într-o zi o să te învâț. Dar ți-ar lua treizeci de ani de viață sau mai mult. O cunoaștere ca aceasta nu este potrivită pentru scurta viață a oamenilor.

Ea a zâmbit sumbru.

— N-am treizeci de ani de pierdut în clipa asta, dar într-o zi s-ar putea să te vizitez din nou. Poate atunci ai să poți să mă înveți puțin din meșteșugul tău. Surorile mele vrăjitoare din Pendle sunt de modă veche și păstrează vechile obiceiuri, dar mie îmi place să învăț de la celelalte culturi și discipline și să-mi sporesc cunoașterea cu noi metode.

Însă acum o să-ți vorbesc despre un lucru care mă preocupă mult. Îți cer din nou să nu vinzi fata pe piața de sclave. A fost curajoasă și unele dintre faptele ei ți-au asigurat supraviețuirea. Dar pentru primejdia pe care o reprezentai pentru cele două fete, nu ți-aș fi împrumutat pumnalul pe care l-ai folosit ca să înfrângi asasinul.

— E adevărat ce spui, am recunoscut eu, dar trebuie să-ți refuz cererea. Nu ți-am explicat deja situația mea? Uiți atât de repede? Nu e vorba că

aș avea nevoie de bani, dar, potrivit unei legi Kobalos numită Bindos, la fiecare patruzeci de ani, cetățenii trebuie să vândă cel puțin o purra pe piețele de sclave. Vânzările acestea sunt consemnate cu grijă. În caz contrar, suntem lipsiți de cetățenie și surghiuniți din Valkarky, pentru a nu ne mai întoarce niciodată. Prin urmare, devenim proscriși și putem fi uciși pe loc.

— Așadar, prin lege, ești silit să iei parte la negoțul cu sclavi care stă în miezul societății voastre. Este o prevedere isteață a legislației, desemnată să vă țină legați laolaltă prin valorile voastre comune.

— Adevărat, am răspuns. Fără negoțul acesta, nu ne-am putea înmulți și supraviețui. Am dispărea.

— Nu există adversari?

Am dat din cap.

— Există un grup în interiorul cetății, care se autointitulează Skapien. Unii spun că nu au nicio organizație centrală, ci lucrează independent, în celule mici, izolate. Ceea ce urmăresc sau încearcă să facă nu știe nimeni. Câteodată, vreunul se declară public opozant; după un proces sumar, este executat ca trădător care încearcă să distrugă statul.

— Ai cunoscut personal pe vreunul care a fost executat astfel?

— Nu, am răspuns. Eu vizitez cetatea foarte rar

și, în afară de servitorii haizda de acolo, precum Hom, care îmi aduc știrile, nu am prieteni sau cunoștințe.

— Dar ceilalți magi haizda – cu ei comunică?

— Doar dacă ne întâlnim din întâmplare, i-am spus eu vrăjitoarei.

— Atunci ai într-adevăr o viață singuratică.

— Este cea pe care am ales-o, am răspuns. Nu-mi doresc alta. Acum trebuie să-ți pun eu o întrebare ție... Ai promis să nu mă împiedici. O să-ți ții cuvântul?

— Da, o să-mi țin cuvântul, a răspuns vrăjitoarea. Poți intra mâine în kulad și să vinzi o sclavă – ceea ce înseamnă că îți vei îndeplini obligația de cetățean. Însă, după aceea, târgul nostru s-a încheiat. Înțelege?

— Vrei să spui că după aceea vom fi dușmani?

— Poate vom fi ceva între aliați și dușmani. Dar, deocamdată, vom merge pe drumuri separate.

La scurt timp după aceea ne-am retras pentru noapte, dar mai târziu m-am trezit la murmurul vocilor. Vrăjitoarea și Nessa își șopteau una alteia. Am încercat să-mi potrivesc auzul ca să le ascult conversația, dar ele au tăcut imediat. Mi s-a părut că puneau ceva la cale – deși nu eram foarte îngrijorat. Indiferent despre ce o fi fost vorba, credeam că vrăjitoarea umană era onorabilă – o persoană care avea să se țină de cuvânt. Mâine, fără piedici, aveam s-o vând pe Nessa și, astfel, să-mi îndeplinesc datoriile de

cetățean pentru alte patru decenii.

Restul nopții am dormit bine. La un moment dat totuși, am început să visez și a fost unul dintre cele mai ciudate vise pe care le-am avut vreodată. În el, o salvam pe Nessa de o amenințare cu moartea. Părea atât de real. L-am ținut minte foarte bine, mai puțin sfârșitul; a fost cel mai plăcut vis – și, indiferent cum s-a sfârșit, a fost extrem de plăcut.

M-am trezit în zori și am descoperit că vrăjitoarea deja părăsise tabăra. Fără îndoială că nu voise să vadă cum cineva din rasa ei este vândut în sclavie. Dar cel puțin se ținuse de cuvânt să nu mă împiedice. Așadar, fără să mai pierdem timpul cu micul dejun, Nessa și cu mine ne-am suit pe cai, în tăcere, și am condus-o spre kulad.

Părea tristă, așa că, pe drum, i-am oferit câteva sfaturi care speram c-o să-i prindă bine în noua ei viață de sclavă.

— Odată ce n-ai să mai fi în posesia mea, Nessa, să te arăți supusă și respectuoasă tot timpul. Niciodată să nu te uiți în ochii noilor tăi stăpâni. Acesta e cel mai important lucru. Iar când începe licitația, sa stai dreaptă pe platformă, cu capul sus, dar cu privirea întotdeauna la scândurile de sub picioarele tale. Să le mulțumești pentru fiecare lovitură de bici pe piele și pentru fiecare tăietură de cuțit în carnea ta. Asta se așteaptă din partea ta. Prin purtările astea, nu doar că vei

impune un preț mai mare și vei plăcea tuturor care te vor privi, ci vor fi și mijloacele pentru a duce o viață lungă, atât cât poate fi rezonabil de așteptat pentru o purra.

— Cât anume trăiesc sclavele? A întrebat Nessa.

— Odată ce ating maturitatea, unele sclave purrai trăiesc și zece sau doisprezece ani, dar când carnea lor nu mai e tânără și gustul sângelui lor devine mai puțin dulce, sunt ucise, iar corpurile lor îmbătrânite sunt consumate de whoskor, constructorii miriapozi ai cetății Valkarky.

— Atunci nu am prea mult viitor, a observat ea, cu tristețe. Nu poate fi drept să tratezi oamenii în felul ăsta.

Nu i-am mai răspuns, pentru că tocmai văzusem zidul exterior de piatră neagră a kuladului înălțându-se în fața noastră; era timpul să trecem la treabă. Dinspre nord-est, copitele cailor și picioarele încătușate ale sclavelor frământaseră pământul drumului spre fortăreață prefăcându-l într-un râu de noroi și zloată. M-am prezentat la poartă, mi-am declarat scopul și mi s-a permis să intru. După aceasta, n-am zăbovit, silind-o pe fată să înainteze. Adevărul era că încă mă simțeam ușor nelalocul meu la ideea de a mă dispensa de Nessa în felul acesta și voiam să termin odată cu asta.

În pofida orei matinale, curtea interioară a kuladului fremăta de activitate. Pe cele trei

platforme de lemn ale licitației fuseseră deja aduse purrai în lanțuri și în jurul lor se strânseseră grupuri mari de negustori Kobalos. Cel puțin zece gardieni Oussa erau prezenți. Păreau ursuzi și în mod cert considerau supravegherea procedurilor de aici o sarcină sub demnitatea lor. Fără îndoială, credeau că ar fi fost mai bine dacă ar fi fost trimiși să vâneze vrăjitoarea – se zvonea că fugise spre sud. Încă mai resimțeau rușinea de a fi văzut patru dintre ai lor uciși de ea, când o capturaseră.

Am observat că unii m-au recunoscut și mi-au aruncat priviri aproape de respect. Fără îndoială, asistaseră la duelul în care îl învinsesem pe Haggengbrood.

Am descălecat, am tras-o jos din șa fără ceremonie pe Nessa și am târât-o până la cea mai apropiată plat formă. Mi-ar fi plăcut să mă port mai blând, dar de față cu atâta lume nu aveam de ales, trebuia să mă conformez normelor acestei societăți. Mi-a luat mai puțin de un minut să închei tranzacția cu un negustor.

— Dau o sută de valeroni pentru purra, a zis el, frecându-și palmele.

Un valeron este simbria zilnică a unui soldat Kobalos infanterist de rând și știam că el avea să obțină pe puțin dublul acestei sume când o va scoate la licitație. Cu toate acestea, nu aveam deloc chef să mă târguiesc și voiam pur și simplu să închei tranzacția cât mai repede cu putință.

Nu banii mă interesau; trebuia doar să-mi îndeplinesc obligațiile legale. Așadar, am dat din cap acceptând oferta, iar el mi-a numărat monedele într-o pungă.

— Cât îmi dai pe calul ăsta? Am întrebat, arătând spre iapa pe care călărise Nessa.

— Două sute douăzeci de valeroni, a zis el cu un zâmbet și a început să-și frece iarăși palmele în acel mod enervant, pe care negustorii îl cred potrivit când se ocupă de afaceri.

A adăugat monedele în pungă, mi-a întins-o și târgul s-a încheiat.

Obținusem mai mulți bani pe cal decât pe Nessa. Asta pentru că era atât de slăbuță. O astfel de purra nu atrage niciodată prețuri mari.

Cu toate acestea, importantă era tranzacția, care a fost înregistrată pe numele meri, și acum avea să intre în arhivele Bindos. Mă achitasem de îndatorirea de cetățean.

Servitorii negustorului au târât-o pe Nessa în fața lui și am fost bucuroși să văd că ea îmi urma sfatul, ținându-și ochii în pământ, respectuos, în loc de a se uita la el. Întotdeauna mă uimise când îmi susținuse privirea atât de fățiș. O purra dresată nu face niciodată asta. Ea trebuie să-și accepte noua stare sau să sufere îngrozitor.

Neguțătorul și-a scos cuțitul de la brâu și a făcut iute două creșături pe antebrațele Nessei. Ea nici măcar n-a tresărit. Apoi, am auzit-o limpede spunând:

— Îți mulțumesc, stăpâne.

Ceva din mine s-a revoltat atunci. Căci, în ciuda faptului că Nessa fusese proprietatea mea, eu n-o tăiasem niciodată.

Însă nu mai puteam face nimic în privința asta. Mi-am mânăat calul și am plecat de acolo, străduindu-mă să nu mă uit în urmă în timp ce mă apropiam de poartă. Știam că trebuia să lupt împotriva instalării skaiiumului până la ultima fărâmbă de energie. Era greu, dar eram puternic și n-am cedat.

CAPITOLUL 27

UN STRIGĂT ÎN NOAPTE

Odată ieșit pe poartă, mi-am ridicat privirea spre cer și m-am încruntat. Dinspre nord se strângeau nori negri. Furtuni din acestea erau rare la începutul primăverii, dar puteau lovi cu o extraordinară putere.

M-aș fi putut întoarce la kulad și să aștept acolo până trecea, dar ceva din mine nu voia să fie martor la noua situație a Nessei. Cu toate acestea, avea să-mi fie curând imposibil să mai înaintez, așa că am dat pîteni calului până la adăpostul stâncilor unde ne petrecuserăm noaptea dinainte.

Între timp, vântul se întetise și nici n-am apucat bine să mă adăpostesc sub o streășină de stâncă ieșită în afară, că primii fulgi mari de zăpadă au și început să se învâртеască spre pământ din

cerul plumburiu. În câteva minute, viscolul s-a dezlănțuit dinspre nord.

Cum se întâmpla de obicei în cazul acestor furtuni de zăpadă de la începutul primăverii, deși foarte puternică, furtuna a durat relativ puțin. După vreo șase ore a început să se domolească și, pe la asfințit, cerul se înseninase. Apropierea nopții m-a făcut să îmi amân plecarea până în zori: chiar dacă eram obișnuit să călătoresc în timpul nopții, aveau să fie troiene înalte la poalele munților, făcând traseul înșelător.

Așadar, după ce mi-am hrănit calul, m-am instalat pentru noapte. Neavând nicio grabă și cu încântătoarea perspectivă a întoarcerii la haizda mea, mintea îmi era foarte liniștită, limpede și ageră și am început să rememorez evenimentele ultimelor săptămâni și să-mi reevaluez rolul în cele ce se petrecuseră.

Mi se părea că mă purtasem cu onoare și curaj și mă achitasem pe deplin de obligația mea față de bătrânul Rowler. Nu fusese vina mea că Susan murise. Eu făcusem tot ce putusem s-o salvez. Singur, învinsesem un Mare Mag, un asasin Shaiksa și un periculos războinic hyb. E drept că, după aceea, lucrasem în tovărășie cu o vrăjitoare umană, dar asta fusese o necesitate din pricina sorților potrivnici. Împreună cu Grimalkin, o învinsesem pe creatura Haggengbrood, o realizare extraordinară. Apoi, folosind pumnalul skelt de împrumut, îl

pusesem pe Eblis în genunchi. Și atunci de ce mă mai temusem de skaiium? Acum, cu mintea liniștită, vedeam că un astfel de gând era absurd. Ca mag războinic, aproape că atinsesem perfecțiunea.

Așadar, la adăpost de skaiium, îmi puteam permite să fiu generos. M-am gândit din nou la mica Nessa și am recunoscut că ea mă ajutase de fiecare dată. Era adevărat că o făcuse ca să le asigure supraviețuirea surorilor ei, însă ajutorul ei fusese la timp și decisiv. Deodată, am văzut cum aș fi putut s-o răsplătesc.

Nu era posibil s-o răscumpăr direct de la negustorul cu care făcusem târgul. Un astfel de lucru era interzis. Chiar dacă, pentru o mită, el ar fi fost de acord, vânzarea mea inițială ar fi fost socotită nulă și ar fi însemnat că nu mi-am îndeplinit datoria. Dar mai exista o cale.

Odată ce Nessa avea să fie vândută mai departe, aș fi putut s-o cumpăr de la noul ei proprietar fără repercusiuni. De bună seamă că avea să mă coste cel puțin de două ori mai mult decât promisem pentru ea, dar banii nu erau chiar o problemă pentru mine. Puteam oricând să iau ce aveam nevoie din haizda mea. Nici n-avea să fie prea mare bătaie de cap. Din cauza viscolului, noul ei stăpân sigur nu plecase încă din Karpotha.

M-am hotărât să mă întorc la kulad de cum avea să se crape de ziuă și s-o cumpăr înapoi pe

Nessa. Apoi aveam s-o duc în sud, să stea cu sora ei. Bineînțeles, aveam să gust puțin din sângele ei, pe drum. Nu prea mult, cât să nu-i fac prea mare rău. N-ar fi putut obiecta la asta, nu-i așa?

M-am trezit cam cu o oră înainte de răsărit cu vaga impresie că tocmai auzisem un animal strigând în noapte. Mi-am ascuțit simțurile și am ascultat cu atenție.

Peste câteva clipe s-a auzit din nou – într-adevăr era un strigăt înalt, subțire. Dar nu venea de la vreun animal, ci de la vreo ființă umană sau de la vreun Kobalos. Mi-am ridicat coada, dar, din nefericire, vântul dinspre nord era încă puternic și nu purta niciun miros spre mine.

Curând s-au auzit și alte strigăte și țipete, dar am căscat și nu le-am dat atenție. Fără îndoială, niște purrai erau pedepsite, probabil cele care nu reușiseră să atragă vreun cumpărător. Era o lecție pentru că nu se purtaseră cum se cuvenea. Drept pedeapsă, stăpânii lor probabil le biciuiau sau le creseau pielea cu ascuțișul cuțitelor în locurile ce puteau fi ascunse sub hainele lor.

În zori am suit în șa și am lua-o direct spre Karpotha. Trebuia să ajung la kulad mai înainte ca noul stăpân al Nessei să plece.

De îndată ce am ajuns în vârful muntelui și m-am uitat în vale, spre kulad, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Porțile erau larg deschise.

Am dat pînteni calului prin zăpada proaspăt aşternută. Atunci am văzut urmele de multe picioare care se îndreptau spre sud, unde zăpada fusese frământată bine şi îşi pierduse albul imaculat. Se părea că un mare grup de sclave călătoriseră în direcţia aceea. Dar de ce? Nu avea niciun sens. Ar fi trebuit să se îndrepte fie spre est, fie spre vest, către alte pieţe de sclave, sau spre nord-est, către Valkarky – oriunde în altă parte decât spre sud.

Apoi am observat primul cadavru. Era unul din mica trupă a gărzilor Oussa care escortase sclavele în Karpotha. Războinicul zăcea cu faţa în jos. Sub trupul lui, zăpada se prefăcuse în zloată şi era pătată roşu-aprins cu sânge – avea gâtul tăiat.

Alţi doi războinici Oussa morţi se aflau lângă porţi, apoi am văzut urme însângerate de picioare îndepărtându-se de oraş – majoritatea spre nord. Şi caii fuseseră duşi în aceeaşi direcţie.

Ce se întâmplase? De ce fugiseră?

În kulad erau leşuri pretutindeni – neguţători Kobalos şi gărzi Oussa. Platformele de lemn erau năclăite de sânge. Nimic nu trăia. Nimic nu mişca.

Dar nu se vedea nici urmă de sclave – unde puteau fi?

Atunci, pentru prima oară, am observat semnul crestat în stâlpul porţii:

Era desenul foarfecilor pe care vrăjitoarea asasină le purta într-o teacă de piele. Cum se putea să fi fost scrijelit aici, pe stâlp? Vasăzică se întorsese?

Nu! Nu se întorsese. Fusesse aici tot timpul. Într-o străfulgerare, am înțeles ce se întâmplase. Nu o vândusem pe Nessa pe piața de sclave. O vândusem pe Grimalkin!

CAPITOLUL 28

O SĂ NE MAI VEDEM

Ce prost fusesem să am încredere în vrăjitoarea umană!

Nessa o ștersese din tabără mai înainte de a mă trezi eu, iar Grimalkin, cu înfățișarea perfect copiată a fetei, îi luase locul, la fel cum o făcuse și în arenă. După uciderea multor războinici Oussa și negustori, vrăjitoarea le condusesse pe sclave spre sud, către pământurile oamenilor și către libertate.

Însă mai trebuia să treacă și de mine. Își încălcase promisiunea de a nu mă împiedica și acum trebuia s-o găsesc și să-i cer socoteală.

Mi-a luat mai puțin de o oră ca să le prind din urmă pe vrăjitoare și pe sclavele purrai evadate.

Ea călărea în capul coloanei de sclave și, lângă ea, mai călărea cineva – cu siguranță era Nessa.

Cele vreo sută de purrai le urmau, mergând două câte două, că rând saci cu provizii; erau îmbrăcate în haine potrivite de purrai și bine apărate de frig.

Am dat năvală spre vrăjitoare, trecând pe lângă coloană pe partea stângă, și atunci, spre uluirea mea, sclavele purrai au rupt formația și s-au așezat între mine și vrăjmașa mea. Apoi, urlând și strigând, au început să arunce cu bulgări de zăpadă în mine, făcându-mi calul să se cabreze de spaimă. Era un comportament stupefiant și fără precedent din partea unor purrai, iar calul meu, întărit de magie să facă față chiar și năvalei unui asasin Shaiksa, n-a putut rezista bombardamentului cu bulgări reci și uzi.

Am fost silit să mă retrag ca să readuc animalul sub control. Până să-l calmez eu, Grimalkin deja venea în goană spre mine, cu două pumnale lungi ridicate, scânteind și reflectând lumina soarelui de dimineață. Însă am avut timp să-mi scot sabia și mi-am îmboldit calul înainte, așa că ne-am ciocnit unul de altul repede și cu forță.

Niciunul n-a reușit să-i provoace vreo rană celuilalt și ne-am întors rapid pentru un al doilea atac. Vrăjitoarea a trecut foarte aproape prin stânga mea și a împuns sălbatic un pumnal spre mine. Cu toate acestea, folosind ultimele mele rezerve de magie shakamure, deja îmi făcusem un scut magic care, poziționat perfect, i-a deviat lovitura, în același timp în care eu mă repezeam

spre capul ei.

Ea s-a ferit, aplecându-se în șa, și eu mi-am ratat ținta, însă vârful sabiei mele i-a nimerit umărul, însângărându-l. La aceasta, inima mi-a tresăltat de bucurie. Data viitoare când o să trecem unul pe lângă celălalt, o s-o termin!

Însă, când m-am întors din nou cu fața spre adversara mea, am văzut că acum mânuia doar un pumnal. Celălalt pumnal nu se spărsese lovindu-se de scut, așadar de ce renunțase la el? Probabil că rana pe care i-o făcusem în umărul stâng însemna că nu mai putea ține un pumnal în mâna aceea? Nu, singurul pumnal pe care-l avea acum era în mâna ei stângă.

Atunci m-am concentrat și mi-am ascuțit vederea, observând că în mâna dreaptă avea acum pumnalul skelt – acela care frânsese lancea Kangadon. Avea să facă același lucru și cu scutul meu. Nu-mi pica bine nici faptul că luptam contra unui pumnal al cărui mâner era lucrat cu efigia lui Talkus, zeul care, odată ce avea să se nască pe lumea aceasta, avea să fie cel mai puternic dintre toți zeii Kobalos.

Era de rău-augur. Oare semnifica moartea mea? M-am întrebat.

N-avea rost să mă gândesc la astfel de lucruri acum; așa că, îndârjindu-mă, mi-am îmboldit calul încă o dată înainte. Ne apropiam din ce în ce mai mult, copitele cailor noștri ridicând un nor de zăpadă în aer. Sângele șiroia din umărul

stâng al lui Grimalkin, dar ea zâmbea.

Sabia mea avea să-i șteargă zâmbetul de pe față! Am gândit eu.

Apoi un alt cal a intrat deodată între noi, silindu-mă să schimb direcția, cârmind în stânga. Era Nessa. A venit în galop după mine și ne-am oprit la o oarecare distanță.

M-am uitat înapoi și am văzut că vrăjitoarea trăsesese de frâu, oprindu-și calul, și ne privea.

— Prostule! A strigat Nessa. Încetează imediat lupta sau ea te va ucide. Nu trebuie să mori aici. Întoarce-te la haizda ta și lasă-ne să ne vedem de drum.

Eram scandalizat de cuvintele ei. Mă făcuse „prost”! Cine era ea să vorbească așa cu mine? Dar, înainte de a-mi putea revărsa mânia, Grimalkin și-a adus calul lângă al Nessei.

— Nu te apropia! M-a prevenit ea, îndreptând vârful pumnalului skelt spre mine. Târgul nostru s-a terminat, micule mag, și nu mai ești în siguranță!

— Tu ai pretins că te ții de cuvânt! I-am răspuns eu, mânios.

— M-am ținut de cuvânt! A stăruit vrăjitoarea. Nu mi-am ținut promisiunea că o să te ajut să-l ucizi pe Haggensbrood? Și, odată ce am părăsit oroarea aceea de cetate a ta, n-am făcut nimic ca să împiedic ceea ce considerai tu c-ar fi fost datoria ta legală.

— Te-ai jucat doar cu cuvintele! Am răcnit eu.

Ți-am spus că voiam s-o vând pe Nessa pe piața de sclavi, cum era dreptul meu. Ea era posesiunea mea. Iar tu mi-ai răspuns că nu aveai să mă stânjenești în acțiunea asta.

— Ai vândut o sclavă în Karpotha și astfel te-ai achitat de îndatoririle tale potrivit legii Bindos. Asta era cu adevărat important. Faptul că eu am fost sclava aceea nu contează. Vânzarea s-a făcut și, odată ce târgul nostru s-a încheiat, eu am fost liberă să scot sclavele din kulad. Iar acum, ascultă bine și ține minte: nu pot îngădui semenilor tăi să continue să țină sclavi umani! Declar război tuturor Kobalos. O să mă duc să făuresc Sabia Stea, dar, odată ce treburile mele cu ăsta se încheie – a strigat ea, ridicând sacul de piele –, o să mă întorc cu surorile mele, o să dărâăm zidurile cetății Valkarky și o să-i ucidem pe toți Kobalos dinăuntru! Așa că rămâi la haizda ta, magule! Stai departe de cetatea aceea blestemată și s-ar putea să trăiești ceva mai mult! Dar acum, cel puțin dacă nu ne luptăm până la moarte prematură, vreau să te întreb ceva. De ce te-ai întors la Karpotha ca să vezi ce am făcut?

— Am ajuns până la stânci, unde m-am adăpostit de viscol, i-am răspuns eu.

— Asta explică întârzierea ta, dar nu era nevoie să te întorci la kulad. Eu știu de ce te-ai întors. Aveai de gând să-i cumperi libertatea Nessei. Nu-i așa?

Am rămas șocat la cuvintele lui Grimalkin. De unde știa asta?

Am dat din cap.

Ea a zâmbit.

— Deci, dac-așa au stat lucrurile, ce ai pierdut? Nessa are libertatea pe care intenționai s-o obții pentru ea și a dobândit-o fără niciun cost bănesc sau legal pentru tine. Acum eu o să duc câteva dintre femeile acestea înapoi, în ținuturile lor. Celelalte, chiar dacă s-au născut în țărcurile skleech, o să-și găsească adăpost printre oameni. Cât despre Nessa, o duc să fie alături de sora ei. Până atunci, tu du-te acasă și prosperă. Ești nerăbdător să ajungi la haizda ta – nu-i așa?

Am dat din nou din cap; apoi, regăsindu-mi în sfârșit glasul, mi-am ridicat sabia și am îndreptat-o spre ea.

— Într-o bună zi o să fie o răfuială între noi – ți-o jur!

— Și eu îți jur la fel, așa că mergi în pace, Slither. Într-o bună zi cu siguranță o să ne întâlnim din nou, dar astăzi nu e nevoie să vărsăm mai mult sânge. O să plec să-mi văd de treburile mele. Între timp, tu pregătește-te de întoarcerea mea. Refă-ți resursele, îmbunătățește-ți abilitățile de luptă și întărește-ți magia. Apoi ne vom întâlni și ne vom lupta pe viață și pe moarte, dovedind astfel o dată pentru totdeauna care dintre noi doi e mai puternic. O să-mi facă deosebită plăcere să

înving un războinic atât de grozav. E un târg?

— Da! E un târg! Am strigat, ridicând sabia în salut.

Cuvintele ei fuseseră înțelepte. Magia mea se epuizase și trebuia refăcută cu sânge. Era mai bine s-o înfrunt când aș fi fost încă o dată în culmea puterilor mele. Așteptam cu nerăbdare acel moment.

Ea a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți, apoi și-a întors calul în capul coloanei.

Nessa a rămas pe loc.

— E adevărat? Chiar ai vrut să mă cumperi înapoi și să-mi redai libertatea? A întrebat ea.

— E adevărat, micuță Nessa. Grimalkin nu minte, deși consider că își ia prea multă libertate în privința termenilor unui târg. Eu sunt mai preocupat cu respectarea strictă a învoielii.

Nessa a zâmbit.

— Dar mi se pare că rămâne aproape de spiritul înțelegerii. Nu-i așa?

Mi-a luat aproape o săptămână să ajung din nou la haizda mea. Călătoria mi-a fost oarecum întârziată, pentru că, în seara celei de-a treia zile, mi s-a făcut deodată extraordinar de sete. Atât de mare și de urgentă era nevoia mea încât am fost silit să-mi înfig colții în gâtul calului și să-l golesc de sânge.

De regulă, sunt în stare să rezist la astfel de impulsuri, dar lungile zile și nopți de abținere –

când făcusem eforturi să nu mă reped la vreuna dintre surorile grăsuțe al Nessei și să beau până murea – dintr-odată și-au spus cuvântul. După o asemenea disciplină prelungită, trebuie să fie și o eliberare. E absolut firesc pentru un Kobalos.

Iarna se apropie din nou și mă pregătesc pentru obișnuita mea hibernare. Mi-am petrecut scurta vară în haizda mea, bând sânge, recoltând suflete, perfecționându-mi abilitățile ca războinic și întărindu-mi magia. Acum, stadiul final al pregătirilor mele se va petrece în timp ce dorm.

O să fiu gata pentru întoarcerea vrăjitoarei. Indiferent de rezultat, aștept cu nerăbdare lupta cu Grimalkin. O să fie desăvârșirea eforturilor mele ca mag războinic. Ea a amenințat cetatea Valkarky. Deși nu prea îi am la inimă pe unii dintre locuitorii săi, am o datorie de credință față de poporul meu.

Probabil eu voi însemna mijlocul de a pune capăt acelei amenințări.

Slither

În fiecare zi, soarele străbate cerul puțin mai jos la orizont; curând, scurta vară o să se încheie.

Acum, unchiul meu cunoaște întreaga poveste despre cum a murit Susan și cum am fost eu dusă în sclavie. Povestea l-a mâniat, dar l-a și speriat. A spus că lumea se răcește și asta îl face

să se teamă. Își amintește poveștile bunicilor săi; străvechi povești de groază, trecute din generație în generație.

Când Golgoth, Stăpânul Iernii, s-a trezit data trecută, gheața s-a întins și bestiile Kobalos au coborât în sud, odată cu ea, ucigând bărbații și băieții, dar cruțând femeile și fiicele lor pe care le-au luat cu ei, ca să le fie sclave. Unchiul meu crede că asta o să se întâmple din nou, dar se roagă să nu se întâmple în timpul vieții lui.

Mătușa și unchiul meu sunt buni la suflet și ne-au dat adăpost, lui Bryony și mie; aceasta este casa mea acum. Muncim din greu, dar și la ferma tatălui meu munceam mult. Nu s-a schimbat mare lucru în această privință.

Perioada de după moartea bietului meu tată a fost îngrozitoare și m-a zdruncinat, dar mi-a și deschis ochii la cât de mare este lumea și mi-a arătat că există atât de multe lucruri nebănuite, atâtea lucruri noi de învățat.

Într-un fel, mi-a sădit în mine un neastâmpăr și o nemulțumire cu rutina vieții. Mi-ar plăcea să călătoresc și să văd mai mult din lume.

Poate că n-a fost ultima oară când i-am văzut pe Grimalkin sau pe Slither. E doar o presimțire, dar am impresia că într-o bună zi drumurile ni se vor încrucișa din nou. Eu așa sper...

Nessa

Visul lui Slither

Micuța Nessa-mi face semn să vin la ea,
Bătând ușor în genunchiu-i de catifea.
E-ntemnițată, după gratii încuiată,
Deci mă gândesc să-ndoi barele-ndată.
Zăbrelele-s de fier și-nalte,
Închid celula pe o parte,
De sus și până jos, dintr-un perete-n celălalt,
Iar eu, deși în clipa asta nu-s înalt,
Îmi simt forța magiei gata de asalt;
Magia se-nfășoară, se-mpletește,
Zăbrelele pe dinăuntru șfichiuieste,
Pân' ce metalul tremură și barele se frâng,
Ca firele de maci pe câmp -
Grilajul tot se-nsuflețește într-o clipă,
E sprinten și mlădiu ca o pisică.
Acum, deschizătura e lărgită bine
Și-i fac eu semn micuței să vină lângă mine.
Și cum urcăm tunelul, pe scara nesfârșită,
Nessa mă ține de mână și toarce fericită.
Deodată, o umbră apare și crește, se-ncolăcește,
Ca șarpele ce de venin otrăvitor mustește,
Ca suflul atotpustietor al unui mare demon,
Ca un duh rău ce-ți bate noaptea în oblon.
Dar sabia-mi de argint e foarte ascuțită
Croiește linii stranii prin beznă când se agită.
Vârful-i e-ncovoiat, tăios și lung,
Mai însetat ca limba cu care la sânge îți
pătrund.
Unul mai slab de inimă aici s-ar fi rugat,

Dar eu, cu sabia în mână, viteaz l-am înfruntat!
Era un shatek care, când urla în noapte,
Punea pe fugă armii, de moarte speriate.
Puieții shatek au un singur suflet și-astfel
Îmbracă multe forme cu un singur țel,
Întreaga creatură și djinn mai e numită,
O entitate desemnată și prăsită
Zăbranic gros să țeasă peste soare
Și să-ți înțepe cu ace îngrozitoare
Toate plăcerile-nvelite-n pielea-ți muritoare;
Invidia-și hrănește în întunericul opac
Nădejdea își ascunde sub o leproasă coajă de
copac

Ca întunecatul Jibberdee din Vechiul
Combersarke!

De-ndată ce pe mica Nessa o zărește
O-nhață și-o răpește, deși se-mpotrivește,
Și-n temnița-i adâncă din nou o zăvorăște.
Prin asta vrea, viclean, să mă provoace
La luptă pe viață și pe moarte,
Chiar la copacul peste care-i suveran.
Căci lângă puțul ăsta se înalță ca acoperământ
Un arbore gigant ce aruncă umbră deasă pe
pământ;

Deasupra bârlogului fiarei el crește
Chiar în capul scării cu o mie de trepte
Și e-ncărcat de fructe de-un verde atât de-abject
Că ar putea-ntina și-un pântec virginal perfect.
Frunzele lui se sucesc, feroce în jos se-ndreaptă
Și cad, primăvara, în ploaie blestemată,

Ca s-otrăvească suflet, sân să secătuiască,
Să răscolească lutul, morții să trezească.
Dar sabia-mi de argint e foarte ascuțită,
Croiește linii stranii prin beznă când se agită.
Vârfu-i e-ncovoiat, tăios și lung,
Mai însetat ca limba cu care la sânge îți
pătrund.

Atunci, prin aer îmi învârt sabia cruntă
Și vâjâitul ei e cântecu-mi de luptă!
Șase picioare se-aud călcând pe piatră, toate
Cu un pocnet și un trosnet de oase înviorate,
Tripleții cu trupuri agile și căutături piezișe
Ar vrea să-mi înmulțească frica de-asalturile
fățișe.

Dar eu sabia-mi agit înverșunat, cu un vâjâit și
un șuierat,

Căci mi-este cunoscut acest atac, dușmani
de-aceștia am mai înfruntat.

Am văzut nisipul ce acoperă arenele pătate
Și leșurile sfârtecate, în lanțuri aninate,
L-am văzut pe neînvinsul demon „Hob” numit,
Și am auzit plânsul virginelor murind.
Eu știu unde-a fost stârvul mumă-sii îngropat,
Sângele l-am adulmecat, zumzetul muștelor am
ascultat,

Vulturii lacomi am privit rotindu-se-n înalt.
Și cunosc dansul ăsta, l-am învățat cum se
cuvine,

Chiar și decât calea spre Iad îl știu mai bine!
Așa că-mi ridic sabia și-mi ling buzele sălbatic,

Până ce șase ochi sar ca tăciunii-n jărat.
Și lovesc în stânga, și lovesc în dreapta, sfâșii
Pânza nopții în ciudate linii argintii.
Începutul crâncenei lupte îl semnez
Când iute ca groaza primul cap retez,
Apoi, cât ai zice pește,
Al doilea cap tăiat îl însoțește
Și amândouă sar din treaptă în treaptă, vijelios,
În bârlogul shatekului, până jos.
O, lăudăros stăpân de străvechi copac,
Nesocotit ai fost să mă stârnești la atac!
Căci eu rechini am torturat în străfundul
mărilor

Și i-am făcut de au vărsat cheotorile duhurilor;
Am stârpit pajurile în cuiburile lor
Și am mușcat oase din pieptul căpcăunilor;
În răsăritu-ndepărtat, vampiri eu am vânat,
De preoții lui Satan am răs, nu mi-a păsat.
O, al acestui copac stăpân turbat,
Află ce Nessa mie mi-a jurat:
Că dragostea noastră va fi un pom înflorit;
Astfel, înduioșat, eu m-am gândit
Să-i redau libertatea la asfințit!
Dar shatekul a încercat din nou să mă răpună
Cu o răsucire, o privire vicleană și-o
încruntătură.

Iar eu în lături m-am ferit,
Și apoi năprasnic l-am lovit.
Prin coiful lui, prin scut și zale,
Sabia mea și-a croit cale.

Mai iute ca șoimul săgetând spre pradă
Tăișul meu pe vrăjmaș îl omoară.
O, lăudăros stăpân de străvechi copac,
Nesocotit ai fost să mă stârnești la atac!
Și-n moarte sunt sortit să fiu victorios,
În pofida păcatului meu sângeros,
Căci eu mă duc în lumea numită Kinderquest,
Sfera în care și damnații se-odihnesc.
O mie de ani ei petrec tihniți
Într-un somn adânc, cald și fără griji,
Până când sătui de-atâta pace și siguranță
Își deschid aripi noi, cu ciocârlia se înalță
În tăria cerului de un albastru-amețitor,
Unde li se-mplinesc toate visele lor.
Cu asta, lupta s-a sfârșit, victoria s-a dobândit,
Doar isprava finală mai e de săvârșit.
Căci micuța Nessa încă mă ademenea
Bătând ușurel pe genunchiu-i de catifea!
Atunci, îi tai în fleici carnea-i succulentă,
Și adaug un pic de mirodenii și de mentă.
O fierb în cazan, fac o supă picantă,
Cu care să-mi sting arsura sufocantă.
Căci, deși mi-a plăcut patul nostru de puf,
Mai fericit sunt ghiftuit la burduf!

Un fragment din Însemnările lui Nicholas Browne, un vraci din timpurile vechi

GLOSAR AL LUMII KOBALOS

Anchiette: Un mamifer care își sapă vizuina în pământ, în pădurile nordice, la marginea zonei zăpezilor veșnice. Kobalos îl consideră o delicatesă, mâncat crud. Animalul are puțină carne, dar oasele picioarelor sunt roase cu mare plăcere.

Askana: Este sălașul zeilor Kobalos. Probabil doar o altă denumire pentru întuneric.

Baelică: Limba vorbită a poporului Kobalos, folosită doar în situații familiare, între rude sau pentru a arăta prietenie. Adevărata limbă Kobalos este losta, vorbită de asemenea și de oamenii de la hotarele teritoriului lor. Faptul că un Kobalos străin îi vorbește altuia în baelică arată căldură și prietenie; uneori este folosită și înainte de a încheia un „târg”.

Balkai: Primul și cel mai puternic dintre cei trei Mari Magi Kobalos din alcătuirea Triumviratului care, după uciderea regelui, cârmuiește acum în Valkarky.

Berserkers: Aceștia sunt războinici Kobalos legați prin jurământ să moară în bătălie.

Boska: Este respirația unui mag Kobalos care poate fi folosită pentru a induce o subită pierdere a cunoștinței, paralizia sau groaza într-o victimă omenească. Magul variază efectele boska schimbând compoziția chimică a răsuflării sale. Este folosită, uneori, și pentru a schimba starea de dispoziție a animalelor.

Bindos: Bindos este legea Kobalos care prevede

ca fiecare cetățean să vândă cel puțin o purra pe piețele de sclave la fiecare patruzeci de ani. Nerespectarea acestei legi îl face pe vinovat un proscris, evitat de semenii săi.

Bychon: Acesta este numele Kobalos pentru ceea ce este cunoscut în Comitat ca duh rău.

Camera Prăzilor: Aceasta este vistieria unde Triumviratul depozitează bunurile pe care le-au confiscat fie prin puterea magiei, fie prin forța armelor, fie prin procesele legale. Este cel mai bine apărat loc din Valkarky.

Chaal: O substanță folosită de un mag haizda pentru a controla reacțiile victimei sale umane.

Cougis: Zeul cu cap de câine, a cărui stea roșie poate fi văzută pe cer.

Cumular: Un lanț de munți înalți, care marchează hotarul nord-vestic al Peninsulei Sudice.

Dendar: Cel mai înalt lanț muntos, aflat la vreo șaptezeci de leghe sud-vest de Valkarky. La poalele sale se află marele kulad numit Karpotha. Aici se cumpără și se vând mai multe sclave decât în toate celelalte fortărețe la un loc.

Dexturai: Odraslele Kobalos născute din femei umane. Aceste creaturi, deși având înfățișare absolut omenească în aparență, sunt ușor de supus voinței oricărui Kobalos. Sunt extraordinar de puternici și rezistenți și au însușirile necesare pentru a deveni mari războinici.

Eblis: Acesta este cel mai iscusit shaiksa, Frăția de asasini Kobalos. El l-a ucis pe ultimul rege din Valkarky folosind o lance magica numită Kangadon. Se crede că are peste două mii de ani și este sigur că n-a fost niciodată învins în luptă. Frăția se referă la el cu două alte supranume: Cel Care Nu Poate Fi Învingut și Cel Care Nu Poate Muri Niciodată.

Erestaba: Câmpia Erestaba se întinde la nord de râul Shanna, în interiorul teritoriului Kobalos.

Falia Fittzanda: Aceasta este cunoscută și ca Marea Falie. Este o zonă de cutremure și instabilitate ce marchează hotarul sudic al teritoriilor Kobalos.

Galena: Marea de la sud-est de Combesarke. Se află între regat și Pennade.

Gannar (ghețarul): Râul de gheață a cărui sursă este în munții Cumular.

Ghanbala: Arborele foios care secretă rășină și pe care îl preferă un mag haizda Kobalos pentru a-și face sălaș în el.

Ghanbalsam: O rășină extrasă din arborele ghanbala de către magul haizda și folosită ca bază pentru alifii precum chaal.

Haggenbrood: O creatură războinică, crescută din carnea unei femele umane. Funcția sa este aceea de luptă ritualică. Are trei întrupări care împărtășesc o minte comună; toate trei sunt, de fapt, o singură ființă.

Haizda: Numele domeniului unui mag; aici

vânează el și cultivă ființele omenești pe care le deține. De la acestea ia sânge și, ocazional, sufletele.

Homunculus: O creatură micuță, crescută din purrai, în ȧarcurile skleech. Adesea au mai multe întrupări care, ca și la Haggengbrood, în loc să fie identice, fiecare are o funcție specializată și numai una dintre ele este capabilă să vorbească losta.

Hubris: Păcatul mândriei împotriva zeilor. Mânia tuturor zeilor este foarte probabil îndreptată asupra celui care stăruie în acest păcat, în ciuda avertismentelor repetate. Însuși faptul de a deveni un mag este, în sine, un hubris, și puțini trăiesc ca să progreseze dincolo de perioada de noviciat.

Hybuski: Hybuski (în mod obișnuit cunoscut ca hyb) este un tip special de războinic creat și folosit în bătălii de Kobalos. Este un hibrid între Kobalos și cal, dar posedă și alte atribute destinate luptei. Partea superioară a corpului este păroasă și musculoasă și combină puterea extraordinară cu viteza. Sunt capabili să-și sfășie adversarul, făcându-l bucăți. Măinile lor sunt, de asemenea, adaptate pentru luptă.

Kangadon: Aceasta este Lancea Care Nu Se Poate Frânge, cunoscută și ca Ucigașa Regelui, o lance de putere, făurită de Marii Magi Kobalos – deși unii cred că a fost făurită de zeul lor fierar, Olkie.

Karpotha: Kuladul de la poalele munților Dendar, care conține cea mai mare piață de sclave purrai. Cele mai multe târguri sunt organizate primăvara.

Kashilowa: Paznicul porții din Valkarky, care este responsabil cu admiterea sau respingerea accesului în cetate. Este o creatură uriașă, cu o mie de picioare, și a fost creată de magia magilor pentru a-și îndeplini această funcție.

Kastarand: Aceasta este denumirea pentru Războiul sfânt Kobalos. Kobalosii cred cu sfințenie că vor scăpa pământul de oameni, pe care îi consideră urmașii sclavilor evadați. Războiul nu poate începe până când Talkus, zeul Kobalos, nu se naște.

Kirrhos: Aceasta este „moartea prin argăsire”, de care au parte victimele creaturii Haggenbrood.

Kulad: Un turn de apărare construit de Kobalos, care marchează pozițiile strategice la granița teritoriilor lor. Altele, aflate în interiorul teritoriilor, sunt folosite ca piețe de sclave.

Leghe: Distanța pe care un cal în galop o poate străbate în cinci minute.

Lenklewth: Al doilea dintre cei trei Mari Magi Kobalos care alcătuiesc Triumviratul.

Losta: Aceasta este limba vorbită de toți cei care locuiesc în Peninsula de Sud, inclusiv de Kobalos, care susțin că limba a fost furată și degradată de ființele omenești. Dialectul Kobalos de losta conține un vocabular aproape cu o

treime mai bogat decât cel folosit de oameni, ceea ce conferă probabil o oarecare veridicitate revendicării lor. În mod cert, este o anomalie lingvistică ca două specii diferite să aibă o limbă comună.

Mag haizda: Un tip rar de mag Kobalos, care locuiește pe propriul domeniu, departe de Valkarky, și acumulează înțelepciune din teritoriul pe care și l-a marcat ca al lui.

Magi: Există multe tipuri de oameni care folosesc magia; același lucru este valabil și pentru Kobalos. Dar pentru un străin e dificil să-i descrie și să-i împartă pe categorii. Cu toate acestea, cel mai înalt rang este acela de Mare Mag. Există și un tip, magul haizda, care nu se potrivește în ierarhie, căci aceștia sunt din afara cetății Valkarky, trăiesc departe de ea, în propriile teritorii. Puterile lor sunt greu de cuantificat.

Mătrăgună: Uneori numită mandragoră, această rădăcină are o formă asemănătoare corpului uman și este folosită, uneori, de magii Kobalos pentru a-și îmbunătăți concentrarea puterii din mintea lor.

Meljann: Al treilea Mare Mag Kobalos din Triumvirat.

Noviciat: Acesta este primul stadiu al procesului de învățare prin care trece un mag haizda și care durează aproximativ treizeci de ani. Candidatul studiază sub îndrumarea unuia dintre magii

bătrâni cei mai puternici. Dacă noviciatul este încheiat satisfăcător, magul trebuie să plece apoi să studieze și să-și dezvolte meșteșugul de unul singur.

Oscher: O substanță care poate fi folosită ca hrană de urgență pentru cai; este făcută din ovăz cu aditivi chimici speciali, care pot susține forțele unui animal de povară pe durata unei călătorii lungi. Din nefericire, conduce la scurtarea severă a vieții animalului.

Olkie: Acesta este zeul Kobalos al fierarilor. Are patru brațe și dinți făcuți din bronz. Se crede că el a făurit Kangadon, lancea magică, aceea care nu poate fi abătută de la ținta ei.

Oussa: Garda de elită care servește și apără Triumviratul; de asemenea, este folosită pentru a păzi grupurile de sclave duse din Valkarky în kuladuri, pentru a fi cumpărate și vândute.

Purra (pl. Purrai): Termenul desemnează de regulă un exemplar din stocul de femei umane de rasă pură, crescute în sclavie de către Kobalos. Termenul se aplică, de asemenea, acelor femei care trăiesc într-o haizda.

Regatele Nordice: Acesta este numele colectiv cu care sunt desemnate, uneori, micile regate, precum Pwodente și Wayaland, aflate la sud de Marea Falie. Cel mai adesea se referă la toate regatele de la nord de Shalotte și Serwentia.

Salamandră: Un dragon tulpa de foc.

Shaiksa: Acesta este cel mai înalt ordin al

asasinilor Kobalos. Dacă unul este ucis, restul Frăției are o datorie de onoare să-l răzbune, urmărindu-l și ucigându-i pe ucigaș.

Shakamure: Arta magiei magilor haizda, a cărei putere este extrasă din băutul sângelui de om și din împrumutarea sufletelor.

Shanna: Este un râu care marchează vechea graniță dintre regatele umane nordice și teritoriul Kobalos.

Astăzi, se întâlnesc adesea Kobalos și la sud de această graniță. Tratatul care a stabilit acest hotar a fost de mult desconsiderat de ambele părți.

Shatek (cunoscut și ca djinn): Acesta este o creatură războinică cu trei întrupări și o singură minte coordonatoare. Se deosebește de Haggengbrood prin aceea că a fost creat să acționeze în bătălie. Mai mulți shatek s-au răzvrătit și nu mai sunt sub autoritatea Kobalos. Ei locuiesc foarte departe de Valkarky, semănând moarte și groază prin teritoriile din jurul bârlogurilor lor.

Shudru: Termenul Kobalos pentru iarna aspră din Regatele Nordice.

Skaiium: O perioadă când un mag haizda trece prin pericolul îmblânzirii naturii sale de prădător.

Skapien: Un mic grup secret de Kobalos din interiorul cetății Valkarky, care se opune negoțului cu purrai.

Skelt: Aceasta este o creatură care trăiește pe lângă ape și își ucide victimele înfigându-și botul lung în corpurile lor și sugându-le sângele. Kobalos cred că este înfățișarea pe care o va lua la naștere zeul lor, Talkus.

Skleech (țarcurile): Țarcuri din Valkarky unde Kobalos țin sclavele femei, folosindu-le pentru hrană sau pentru a cultiva alte noi specii și forme hibride care să le îndeplinească ordinele.

Sklutch: Acesta este un tip de creatură folosit de Kobalos ca servitor. Specialitatea sa este curățarea pereților și a tavanelor locuințelor din Valkarky de mucegaiul care crește rapid.

Skoya: Materialul format în corpurile creaturilor whoskor, din care este construită cetatea Valkarky.

Skulka: Un șarpe de apă veninos, a cărui mușcătură induce instantaneu paralizia. Este foarte apreciat de asasinii Kobalos, care îl folosesc pentru a-și face victimele neajutorate înainte de a le ucide. După moarte, toxinele sunt cu neputință de detectat în sângele victimei.

Slarinda: Acestea sunt femelele Kobalos. Ele au dispărut de mai bine de trei mii de ani. Au fost ucise – măcelărite de un cult de Kobalos masculi care ura femelele. Acum masculii kobalos se nasc din purrai, femelele umane care sunt ținute prizoniere în țarcurile skleech.

Talkus: Zeul Kobalos care nu s-a născut încă. La înfățișare va semăna cu creatura numită

skelt. Talkus înseamnă Zeul Care Va Să Fie. I se mai spune uneori și Nenăscutul.

Târg: Deși moneda curentă este valeron, mulți Kobalos, în special magii haizda, se bizuie pe ceea ce numesc ei „târg”. Acesta implică un schimb de bunuri sau servicii, dar este mai mult de atât. E o chestiune de onoare și fiecare parte trebuie să-și țină cuvântul, chiar dacă a face asta înseamnă moarte.

Therskold: Un prag asupra căruia s-a pus un ordin de interdicție sau pedeapsă. Acesta este o arie de intensă putere haizda și este periculos – chiar și pentru un mag uman – să calce un asemenea portal.

Triumvirat: Autoritatea care conduce în Valkarky, reprezentată de trei dintre cei mai puternici Mari Magi din cetate. A fost prima oară alcătuit după uciderea regelui din Valkarky de către Eblis, asasinul Shaiksa. Este, în esență, o dictatură care folosește mijloace fără scrupule de a se menține la putere. Întotdeauna există alții în culise care așteaptă momentul prielnic să le ia locul celor trei magi.

Tulpa: O creatură născută în mintea unui mag și, ocazional, luând formă în lumea exterioară.

Ulska: O otravă Kobalos rară, dar mortală, care arde victima pe dinăuntru. Este secretată, de asemenea, de glandele de la baza ghearelor lui Haggenbrood.

Rezultatul este kirrhos, cunoscută și ca

„moartea prin argăsire”.

Unktus: O divinitate Kobalos venerată numai de slujitorii din pătura de os a cetății. Înfățișarea ei are niște coarne foarte mici în creștetul capului, arcuite pe spate.

Valeron: O mică monedă, adesea numită și vale, acceptată în întreaga Peninsulă de Sud. Făcută dintr-un aliaj cu o treime argint, un valeron reprezintă simbria zilnică a unui soldat infanterist Kobalos.

Valkarky: Principala cetate Kobalos, care se află imediat dincolo de Cercul Polar. Valkarky înseamnă Cetatea Copacului Pietrificat.

Whalakai: Cunoscută ca viziunea a ceea ce este, aceasta este o stare a percepției pe care o poate avea fie un Mare Mag, fie un mag haizda. Este o epifanie, un moment de revelație, când totalitatea unei situații, cu toate complexitățile care au condus la ea, îi sunt cunoscute într-o străfulgerare de înțelegere. Kobalos cred că această viziune îi este dată magului de Talkus, Zeul lor Care Va Să Fie, scopul fiind să-i înlesnească, astfel, calea nașterii lui.

Whoskor: Numele colectiv pentru creaturile slujitoare ale războincilor Kobalos, care sunt angajate în sarcina fără sfârșit a extinderii cetății Valkarky. Ei au șaiszeci de picioare, opt dintre care funcționează și ca brațe și sunt folosite pentru a plămădi skoya, piatra moale pe care o secretă din gurile lor.

Widdershins: O mișcare contrară acelor ceasornicului sau soarelui. Văzută ca fiind împotriva ordinii naturale a lucrurilor, este uneori folosită de un mag Kobalos pentru a-și impune voința asupra cosmosului. Mustind de hubris, include în sine un mare risc.

Iată ce spune Joseph despre Povestea lui Slither...

Povestea lui Slither ne poartă departe de Comitat, iar Tom și Vraciul nu apar în ea. De ce ai vrut să scrii o carte atât de diferită în seria Cronicilor Wardstone?

Îmi place să încerc alte lucruri și a fost plăcut să scriu despre un loc complet nou, cu personaje noi.

Cu toate acestea, uneori personajele preiau controlul! Grimalkin și-a croit drum în carte și joacă un rol important, consacrându-l și pe Slither ca o parte din Cronicile Wardstone!

*

Cartea ne prezintă multe locuri noi și o mulțime de creaturi noi. Cum le-ai născocit numele?

Am un caiet de însemnări și le stabilesc numele prin încercări și erori în ocazionalele momente de subită inspirație. Există atât de multe noi

creaturi în această carte încât am decis să includ și un glosar. Cine știe, poate că, la un moment dat, toate acestea vor fi încorporate într-un Bestiar extins al Vraciului!

*

Despre care personaje din seria Vraciului îți place cel mai mult să scrii?

Îmi place să scriu despre Tom, Alice și Vraci, dar, în momentul de față, Grimalkin este preferata mea.

*

Cărțile tale sunt atât de înfricoșătoare încât fiecare exemplar vine cu avertismentul „A nu se citi după miezul nopții!” Care scriitori sau cărți te-au speriat atât de tare încât să dormi cu lumina aprinsă?

Nicio carte și niciun scriitor nu mi-a făcut așa ceva – deocamdată! Cu toate acestea, când eram copil, dormeam cu o lumânare aprinsă (casa veche în care locuiam pe atunci nu avea încă lumină electrică) din cauza coșmarurilor!

*

O să fie mai multe volume despre Slither și lumea Kobalos?

Da, sunt încredințat că Slither o să se întoarcă. Între Grimalkin și Kobalos sunt multe lucruri neterminate!

Poate că, data viitoare, povestea poate fi spusă din punctul ei de vedere. Cine știe – s-ar putea chiar s-o însoțească și Tom! Vom vedea.

*

De curând, după Ucenicul Vrăciului, a fost făcut un film, Al Șaptelea Fiu (apărut deja la cinema în 2014 – n.r.). Ești bucuros să-ți vezi lucrarea pe marele ecran?

Da, sunt pur și simplu încântat! (...) Cu toate acestea, fiecare persoană care citește o carte are un film interior, imaginativ, generat de cuvintele de pe pagină.

Marele ecran nu poate niciodată să fie pe măsura acestuia și, de aceea, unii cititori sunt dezamăgiți de viziunea cinematografică a unei cărți preferate. Dar sunt optimist! Când am vizitat studiourile din Vancouver, l-am văzut pe Jeff Bridges în acțiune și este un Vraci foarte convingător!

*

E dificil să lași creația ta pe mâna unei companii producătoare de film? Simți c-ai fi vrut să fii pe platou, regizând tu însuși totul, sau ești curios să vezi varianta lor?

Cred că trebuie să lași de la tine și să ai încredere că vor produce un film frumos. Să fii scriitor este meseria mea preferată, dar a doua preferință ar fi regizor de film! Sunt foarte curios

să văd adaptarea pe care au făcut-o Ucenicului Vraciului. O să fie deosebiri față de carte, dar sunt încrezător că o să fie un film bun și de mare succes comercial.

Joseph Delaney este profesor de limba engleză pensionar și trăiește în Lancashire. Are trei copii și nouă nepoți și ia cuvântul adesea la conferințe și la alte evenimente din librării și biblioteci. Casa sa se află în mijlocul ținutului spiridușilor, iar satul său are un spiriduș numit Hall Knoker, al cărui trup se odihnește sub o lespede de la temelia unei case din apropierea bisericii.

Majoritatea locurilor din cărțile Vraciului au corespondent real în ținutul Lancashire, iar inspirația care stă la baza istorisirilor vine adesea din poveștile cu stafii ale locului și din legende.

Poți vizita site-ul Cronicilor Wardstone la adresa www.spooksbooks.com, unde vei găsi și blogul lui Joseph, precum și alte informații despre cărțile sale.